

Tự Thủy Nhu Tình

Contents

Tự Thủy Nhu Tình	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	1
2. Chương 1-2	6
3. Chương 2	11
4. Chương 3	17
5. Chương 4	26
6. Chương 5	29
7. Chương 6	33
8. Chương 7	38
9. Chương 8	46
10. Chương 9	52
11. Chương 10	58
12. Chương 11	65

Tự Thủy Nhu Tình

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, giang hồ, võ lâm tình cừ, 1×1, cường nhược, phúc hắc bá đạo công x cao nhã ôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thuy-nhu-tinh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Tứ Xuyên Quỳ châu phủ Hàm Tiểu sơn trang.

” Vị Tuyết, muội về rồi.”

Thân ảnh đứng giữa trang viên không quay đầu lại, nói một câu làm cho nữ tử đang lặng lẽ tiếp cận y dừng cước bộ, sửa lại bộ pháp, trở lại dáng đi bình thường đi lại chỗ mặt thân ảnh bạch sắc kia.

” Tị Thủy, thính lực của huynh thực tốt.” Hàn Vị Tuyết than nhẹ, “Muội còn tưởng rằng võ công của mình có chút tiến bộ ni, không nghĩ tốn vẫn bị huynh phát hiện.”

Hàn Tị Thủy xoay đầu lại, chớp chớp mắt, hai khuôn mặt tuyết sắc giống nhau như đúc đối diện. Bất đồng là, một bên là những đường cong mềm mại của nữ tử, một bên là những đường cong tương đối cương dương.

Ngũ quan cũng da thịt Hàn Vị Tuyết lộ ra vẻ mềm mại đầy đà nữ tính, cộng thêm thường ở bên ngoài bồn ba, màu da có chút đậm màu; Hàn Tị Thủy tuy là nam tử, nhưng vì mang bệnh trong người, thường xuyên không ra khỏi nhà nên so sánh có phần gầy yếu tái nhợt.

“Võ công của muội quả thật có chút tiến bộ, muội lại gần ta mới có thể nghe được tiếng bước chân.” Hàn Tị Thủy mỉm cười, xoay người đi vào trong phòng. “Gặp gia gia chưa?”

“Gặp rồi.” Hàn Vị Tuyết muốn đỡ tay y, lại vẫn như quá khứ bị người kia tránh đi. “Vài ngày trước huynh lại bị bệnh một hồi phải không? Hiện tại cảm thấy như thế nào?”

“Đã hảo rồi, nếu không Ngôn Thụy cùng Hoàn Nhi tuyệt đối không cho ta xuống giường.” Y nhẹ nhàng nói, như mọi khi bước lên bậc thang, “Chỉ bị chút phong hàn, không có nghiêm trọng như gia gia nói đâu, muội đừng quá lo lắng.”

Hàn Vị Tuyết khẽ thở dài. Trong lòng nàng tuyệt không thể nào quên được, Tị Thủy vì cứu nàng, mới bị mù; cũng do lần đó bị trọng thương, làm cho thân thể của y từ đó về sau trở nên suy nhược vô cùng.

“A, muội lại suy nghĩ gì rồi, ta không sao.” Hàn Tị Thủy biết suy nghĩ của nàng, mỉm cười, nói sang chuyện khác, vươn một tay ra. “Nhưng người bị gì là muội, bị thương đúng không? Ngữ khí nói chuyện của muội không hề có lực.”

“Không nghiêm trọng.” Miệng mặc dù nói như vậy, nàng vẫn thuận theo vươn tay, mặc y thay mình bắt mạch.

“Muội không lừa được ta đâu, không ai hiểu muội hơn ta.” Y bỗng nhíu nhíu mày, trách cứ: “Muội bị thương sao không tĩnh dưỡng, còn suốt đêm chạy về đây?”

Y mặc dù không dám nhận mình tinh thông y thuật, nhưng vẫn có thể theo mạch đập củ nàng dò ra điểm ấy.

“Muội nằm mộng.” Sau một lúc lặng im, Hàn Vị Tuyết nhẹ nhàng nói: “Về người.”

“Nga?” Y sợ run lên, bởi vì giấc mộng của Vị Tuyết từ trước tới nay đều linh nghiệm. Mẫu thân hai người họ là Vu nữ của Miêu tộc, mà huynh muội bọn họ, chỉ có Vị Tuyết được truyền thừa năng lực mộng bậc từ mẫu thân.

“Kia... muội nhì thấy cái gì?” Y dậm dậm hỏi, cũng không rất để ý.

Giấc mơ có thể bói ra cát hung thì lại thế nào? Y tin tưởng thứ nên tới thủy chung đều không thể tránh khỏi, giống như phụ mẫu năm đó mặc dù cố ý phòng bị, vẫn như trước không thể tránh khỏi cái chết.

“Muội không biết, nhưng là, muội có dự cảm về điềm xấu.” Hàn Vị Tuyết lo lắng nói. Vì có giấc mơ kia nên nàng cảm thấy bất an, dẫn tới việc cấp tốc chạy về Hàm Tiểu sơn trang.

“Muội yên tâm đi.” Y nở nụ cười, đưa tay đẩy cánh cửa, bước vào trong phòng, tìm được ghế dựa liền ngồi xuống. “Ta không có ra khỏi sơn trang, ở trong này rất an toàn.”

“Nhưng là...” Nàng tiếp nhận chén trà huynh trưởng rót cho, vẫn hơi do dự nói: “Giấc mộng của muội chưa bao giờ sai lầm a!”

“Muội không tin gia gia sao?” Hàn Tị Thủy đánh gãy lời nói của nàng.

“Đương nhiên không phải.” Hàn Vị Tuyết vội vàng phản bác. Thủ vệ toàn bộ sơn trang đều do gia gia tự mình huấn luyện, tất cả là những người tài.

“Không thì tốt rồi.” Y cười cười bình thản mang theo ý trấn an, “Đừng nói chuyện này nữa, muội đọc sách cho ta nghe đi, lâu rồi muội không đọc sách cho ta nghe.”

Trong lòng biết rõ y không muốn tiếp tục đề tài này, Hàn Vị Tuyết cũng đành theo ý tứ của y chọn một quyển sách, giọng nói mềm mại trong trẻo đọc sách.

Một buổi chiều vãn đạm phong khinh, từ từ trôi qua trong giọng đọc sách lạnh lạnh.

? ? ?

Nửa tháng sau khi Hàn Vị Tuyết trở lại Hàm Tiểu sơn trang, Hàn Khiếu đồng thời gọi cả hai tôn nhi tới đại sảnh.

“Đi Thái Nguyên?” Hàn Vị Tuyết kinh ngạc hỏi.

“Ân. Có một vị họ Chu cấp bách muốn tìm người bảo hộ, là thể tử của Chu Ngũ vương phủ ở Thái Nguyên, cũng là tôn nhi của một cố nhân có ân với ta.” Hàn Khiếu xuất một phong thư giao cho tôn nữ. “Các người đọc phong thư này đi.”

“Đối phương nói, tại mười ngày trước bọn họ nhận được một thiệp tử, chỉ rõ muốn tru diệt vị thể tử này.” Hàn Vị Tuyết tiếp nhận thư tín, trước cẩn thận nhìn qua một hồi, sau đó mới nhẹ giọng đọc cho Hàn Tị Thủy nghe.

“Đầu thiệp?” trong lòng Hàn Tị Thủy khẽ động, “Thiên Tinh Đường?”

Đây là Thiên Tinh Đường hành sự cổ quái, luôn thích dùng thiệp tử thông tri thời gian cho đối phương, muốn đối phương chuẩn bị hảo hậu sự, bởi vì Thiên Tinh Đường chưa từng thất thủ, chẳng trách đối phương thận trọng thỉnh người từ phương bắc suốt đêm phi ngựa truyền tin đến Thục Trung thỉnh cầu viện trợ.

“Đúng vậy.” Hàn Khiếu giận dữ nói: “Chính là Thiên Tinh Đường.”

“Gia gia, chúng ta cùng Thiên Tinh Đường không phải...” Hàn Vị Tuyết mở miệng hỏi.

“Sinh ý của Thiên Tinh Đường, chúng ta không nên động vào.” Hàn Tị Thủy tiếp lời nàng.

Từ trước kia tới hiện tại, bọn họ luôn nước giếng không phạm nước sông. Sinh ý của Thiên Tinh Đường, Hàm Tiểu sơn trang sẽ không nhúng tay; ngược lại, Thiên Tinh Đường cũng như thế.

Đây là quy củ — quy củ bất thành văn trên giang hồ.

“Đúng vậy, vốn là nên tránh đi.” Hàn Khiếu vuốt vuốt râu dài, nhìn chăm chú vào hai tôn nhi: “Cho nên, chúng ta không thể lấy danh nghĩa của Hàm Tiểu sơn trang.”

“Gia gia!” Hàn Tị Thủy chấn động, lập tức hiểu rõ dụng ý của hắn. “Ngài không phải muốn...”

“Đúng vậy.” Hắn gật gật đầu. Tôn nhi này tuy mù nhưng tâm lại rất tinh tường, chỉ nói như vậy y liền hiểu hắn muốn làm cái gì. “Vị Tuyết, sáng mai ngươi xuống núi đi. Ta sẽ viết phong thư, cho người lấy danh nghĩa cố nhân đi báo phỏng Chu phủ, thuận đường tạm cư trong vương phủ.”

“Gia gia, ngài muốn ta đi một mình?” Hàn Vị Tuyết giật mình hỏi.

“Gia gia, ta không thể đồng ý.” Hàn Tị Thủy mi phong dần dần chau lại, nhanh chóng phản bác: “Ngài không thể để Vị Tuyết đi một mình, như vậy quá nguy hiểm.” Đối phương là Thiên Tinh Đường, cũng không phải là sát thủ bình thường.

“Chỉ là để Vị Tuyết đi trước một bước.” Hàn Khiếu sớm dự đoán được tôn tử sẽ phản đối, “ta sẽ phải vài người trà trộn vào vương phủ giả làm tôi tớ để tiếp ứng.”

“Ta nhớ rõ vài người có võ công hảo đều đã có nhiệm vụ của mình, hơn nữa vị trí đều cách Thái Nguyên rất xa.” Y nói thực uyển chuyển, quanh co nhắc nhở Hàn Khiếu mấy người có võ công cao cường đều không có biện pháp điều động qua giúp đỡ.

Không phải do y quá cẩn thận, mà là không thể không cẩn thận a! Dù sao muốn cùng Thiên Tinh Đường giao phong là chuyện bọn họ chưa bao giờ làm, hiểu biết của bọn họ về đối phương thật sự quá ít, huống hồ, người đi lại là thân muội muội duy nhất của y.

“Không quan hệ, ta đi.” Hàn Vị Tuyết đột nhiên mở miệng.

” Vĩ Tuyết.” Hàn Tĩ Thủy không đồng ý nhẹ gọi.

Hàn Khiếu không mở miệng, để mặc hai tôn nhi của mình tự câu thông.

” Tĩ Thủy, về công về tư, chúng ta cũng không thể phản đối gia gia làm như vậy.” Vừa nói đến chuyện của Hàn Tiểu sơn trang, Hàn Vĩ Tuyết so với bất luận kẻ nào đều có trách nhiệm hơn. Từ ngày Tĩ Thủy liêu mình bảo hộ nàng, Hàn Tiểu sơn trang đã trở thành trách nhiệm của nàng, nàng bụng làm dạ chịu.

“Muội biết.” Y hiểu được, cho nên mới càng thêm quan tâm. Hàn Tiểu đường nguyên bản là do y kế thừa, giờ lại để cho thân nữ tử như Vĩ Tuyết đảm trách thay.

“Không có việc gì, mỗi lần không phải muội đều bình an trở về sao?” Hàn Vĩ Tuyết nở nụ cười, “Lần này cũng sẽ như thế.”

Hàn Tĩ Thủy không nói gì, bàn tay dưới y phục đã nắm chặt thành quyền, không nói câu nào đứng dậy theo đường cũ rời đi đại sảnh.

Hai người trên chủ tịch thấy thế, biết y đang tức giận, mới có thể không để ý lễ tiết phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn Khiếu buông tiếng thở dài.

“Gia gia, ngài không cần lo lắng, để ta nói chuyện cùng Tĩ Thủy.” Nghe tiếng thở dài của hắn, Hàn Vĩ Tuyết đứng dậy nói xong liền rời khỏi đại sảnh.

“Làm khó người, Vĩ Tuyết.” Hàn Khiếu nặng nề cảm thán.

Hắn sao có thể nguyện ý để tôn nữ duy nhất của mình đi vào nguy hiểm? Nhưng hiện tại bên người hắn chỉ có một mình Vĩ Tuyết có thể tin nhiệm nha!

? ? ?

“Tĩ Thủy?”

Hàn Vĩ Tuyết đuổi tới thính ngoại (phòng ngoài) nhưng không thấy bóng người, suy nghĩ chút, liền chạy về phía ngược hướng nơi ở của Hàn Tĩ Thủy, quả nhiên thấy Hàn Tĩ Thủy đang chống tay bên cổng vòm bằng thạch ngăn người.

Sân này là nơi cha bọn họ ở khi người còn sống.

Hàn Vĩ Tuyết ngưng mắt nhìn, y bào bạch sắc của huynh trưởng có chút bẩn, hiển nhiên là do Hàn Tĩ Thủy chưa quen thuộc cách bài trí, một mình tự ý đi vào đây nên bị đụng chút.

Khi Hàn Tĩ Thủy nghe thấy tiếng bước chân nàng lại gần, cũng không quay đầu lại, chỉ đưa tay vuốt nhẹ bờ tường đi vào nội viện. Viện tử này tuy y có tới vài lần, nhưng mỗi lần đều là đứng ở chỗ này mà thôi, cho nên đối với bài trí trong viện một chút cũng không quen thuộc, nhưng y hiện tại không muốn mở miệng thỉnh người hỗ trợ chút nào.

“Tĩ Thủy!” Thấy y tính toán sờ soạng tìm phương hướng đi vào viện, Hàn Vĩ Tuyết vội vàng xông lên dìu y.

“Không cần đỡ.” Y tránh tay nàng thấp giọng quát.”Chính ta tự vào.”

Hàn Vĩ Tuyết cắn cắn môi dưới, nhắm mắt theo đuôi huynh trưởng mình vào viện. Nàng lo lắng lại lo lắng nhìn y mò theo mặt tường vây quanh đường mòn chậm rãi đi tới trước, thật giống như quay lại thời điểm mười tuổi năm ấy khi Hàn Tĩ Thủy vừa mới bị mù, nàng cũng như thế này nhìn, y không muốn ai giúp đỡ, nghiêng ngã lão đảo sờ soạng xung quanh, nhất quyết không cho người khác nhúng tay giúp đỡ.

“Tới cửa rồi.” Nàng chạy tới trước một bước đẩy cửa nhắc nhở y.

Nghe nàng cố ý nhắc nhở, còn cố ý mở cửa gây ra tiếng động. thân hình Hàn Tĩ Thủy thoáng dừng chút, không nói gì vươn tay đỡ lấy cánh cửa, dự đoán độ cao của bậc cửa.

Sau khi qua cánh cửa, y lại đứng thẳng bất động bên cửa.

Y đang cố khoe cái gì? Y chưa sót nghĩ. Rõ ràng nếu không có người cho biết, nói nhắc nhở, mình ngay cả vị trí của ghế ngồi cũng không biết, y lại cố tình ở đây khoe cái khí thế gì cho người ta xem.

Nở nụ cười như tự giễu. Lại như thế nào, y bất quá chỉ là một kẻ mù mà thôi!

“Tị Thủy?” Hàn Vị Tuyết cẩn thận gọi.

“Vị Tuyết.” Sau một lúc trầm mặc, Hàn Tị Thủy rót cục lạnh nhạt mở miệng: “Muội có từng nghĩ tới, nếu cha mẹ còn sống, chúng ta sẽ không giống như bây giờ không?”

Nếu năm đó gia gia không phải tới tận mười năm sau khi cha rời nhà đi mới chấp nhận mẹ cùng bọn họ, như vậy bọn họ cũng sẽ không bị tập kích trên đường về sơn trang; nếu cha mẹ còn sống khỏe mạnh, có lẽ Vị Tuyết cũng không phải gánh trên lưng gánh nặng Hàm Tiểu sơn trang khi còn nhỏ như vậy; càng có lẽ, lúc đó y cũng sẽ không bị trọng thương tới nỗi mù...

Chỉ là hết thủy đều đã trở thành kết cục đã định, không thể vãn hồi.

Hàn Vị Tuyết giật mình, cắn cắn môi hỏi: “Tị Thủy, huynh hối hận vì lúc trước cứu muội sao?”

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi.” Hàn Tị Thủy ảm đạm cười, hiển nhiên đã bình tĩnh trở lại. “Tánh mạng của muội so với mắt ta trọng yếu hơn nhiều, cho dù nặng tới đâu, lựa chọn của ta vẫn như trước.”

“Nhưng huynh mất đi không phải chỉ là mắt mà thôi a!” Nàng nhin không được đề cao âm điệu.

Nàng hiểu được. Tị Thủy sớm đoạn tuyệt ý niệm cưới vợ trong đầu, tính toán cả đời không yêu thương bất kì ai, chỉ vì y không muốn liên lụy nữ tử nào, không muốn nàng làm bạn cả đời cùng một phế vật không cách nào bảo hộ nàng. (nàng ở đây không phải chỉ vị tuyết)

Nếu không phải vì cứu nàng, y sẽ không bị mù cùng thể chất trở hư nhược như thế. Ngộ tính võ học của Tị Thủy so với nàng cao hơn nhiều, Hàm Tiểu đường cũng xác định do y kế thừa, lại đều vì nàng, hại y mất đi những gì mà y vốn được thừa hưởng.

“Muội không nợ ta, Vị Tuyết.” Y minh bạch suy nghĩ của muội muội. “Muội thay ta kế thừa Hàm Tiểu Đường, nhận đỡ trách nhiệm nặng nề như vậy không phải sao? Ta cho rằng, ngược lại là ta thiếu muội.”

“Tị Thủy...” Y luôn an ủi nàng như vậy, lại luôn làm cho nàng không thể không bận tâm. A! Nàng thật hi vọng Tị Thủy có thể trách nàng, mắng nàng, lại cố tình ngay cả một lần cũng không có.

“Ta vừa làm cho gia gia khổ sở, phải không?” Y nói sang chuyện khác. “Không nên vô lễ như vậy.”

“Gia gia hiểu huynh, huynh yên tâm.” Hàn Vị Tuyết mỉm cười, dùng ngữ khí nhẹ nhàng nói: “Người biết huynh chỉ là sợ muội nguy hiểm mà thôi.”

Y cười cười. Kỳ thật, y tức giận sự bất lực của mình. Y biết Vị Tuyết cũng hiểu điểm ấy, chỉ là không có vạch trần. “Sáng mai muội đi sao?”

“Muội định qua trưa sẽ đi.” Hàn Vị Tuyết mạnh hút khí, ngữ khí ngưng trọng nói: “Sớm đi, có thể sớm chuẩn bị tốt.”

“Vậy sao?” Hàn Tị Thủy than nhẹ, hiểu được nàng đã quyết định. “Chúng ta đi Đan phòng đi, ta kêu Ngôn Thụy chuẩn bị chút được cho muội mang bên người.” “Hảo.” Hàn Vị Tuyết rót cục yên lòng nở nụ cười, thật cẩn thận hỏi: “Muội đỡ huynh đi được không?”

“Ân, phiền toái muội.” Y gật đầu.

“Đi hướng này, cẩn thận cánh cửa.” Nàng đưa tay đỡ lấy cánh tay của Hàn Tị Thủy, rời khỏi viện tử.

Chỉ là lúc này cả hai người đều không ngờ, cũng bởi Hàn Vị Tuyết xuất phát trước nửa ngày, nhưng lại làm cho vận mệnh của Hàn Tị Thủy từ nay về sau có chuyển biến cực lớn, làm thế nào cũng không thể trở lại ban đầu...

2. Chương 1-2

Tên nhân vật chính là Tị Thủy, kì trước do QT nhà ta dịch ra là Tỷ Thủy nên nhầm, nhờ Nguyệt nhắc mới biết, thak Nguyệt. ta đã sửa lại chương trước

ps: trời ơi, dài vật vờ, chương sau còn dài hơn

Thiên Tinh Đường

Từ khi tên Thiên Tinh Đường xuất hiện trên giang hồ tới nay đã được hơn hai năm, có rất nhiều người cấp bách muốn dò thám bí mật của nó; ấn tượng của mọi người đối với Thiên Tinh Đường, nhiều nhất chính là qua giao dịch cùng sự kiên kị với nó, ngoài ra hoàn toàn không biết thêm gì cả.

Thậm chí đương gia của Thiên Tinh Đường, vị trí của nó cũng đều là bí mật, điều này càng khiến cho nhóm nhân sĩ chuyên tìm hiểu tin tức trong chốn giang hồ thêm hứng thú. Trên giang hồ, đương nhiên cũng không thể thiếu đủ loại phỏng đoán về Thiên Tinh Đường.

Thiên Tinh Đường đến tột cùng có bao nhiêu tài lực, vật lực cùng nhân mã?

Lời đồn khiến nhiều người chú mục là — nghe nói nó có thể cùng thể lực của Hàm Tiểu Đường ở Thục Trung đối đầu, nhưng nghề của cả hai hoàn toàn bất đồng, thậm chí là đối chọi gay gắt — sát thủ cùng bảo tiêu.

Đúng vậy, Hàm Tiểu Đường ở Thục Trung nhờ có được bảo tiêu giỏi mà quật khởi một vùng lưu vực sông Trường Giang; mà Thiên Tinh Đường cũng lấy sát thủ tinh nhuệ mà nổi tiếng khắp phương bắc. Hai bên từ trước tới nay là nước sông không phạm nước giếng, tình tới nay cũng bình an vô sự, đơn giản là song phương đều thông minh ăn ý không đi quấy nhiễu sinh ý của đối phương, để tránh khơi mào tranh chấp khiến cả hai cùng tổn thất, nhưng ai cũng không dự đoán được có một ngày song phương cùng đối chọi gay gắt với nhau.

“Người nói người bắt sai người?” Nam tử ngồi ở chủ vị dùng động tác cực kì tao nhã uống một ngụm trà, lạnh lùng hỏi. Nhìn khuôn mặt tuy bình thản nhưng lại phủ một tầng băng mỏng, trong đôi mắt ẩn ẩn lộ ra tia lạnh lẽo.

Hắn chính là đương gia hiện tại của Thiên Tinh Đường — Liễu Tinh Vân.

“Vâng...Vâng.” Ngụy Cần quỳ một gối trên mặt đất không khỏi nước một ngụm nước bọt, nghĩ muốn ức chế run rẩy trong giọng nói, trời biết hắn sắp chống không nổi mà đem một chân khác khụy luôn xuống đất.

Không có biện pháp, chỉ cần nghĩ sơ đến việc nhận hình phạt đã đủ khiến hắn sợ hãi, lại còn phải ở trong này quỳ gối nhận cái ánh mắt tra tấn kia; không phải hắn nhất gan, Ngụy Cần hẳn dầu gì cũng là cao thủ số một số hai ở Thiên Tinh Đường, nhưng chưa người nào có thể mà biểu tình như vậy của gia mà không sợ hãi, huống chi hắn đã quỳ tận nửa canh giờ! Nói cách khác hắn đã được hưởng không khí độc hại này tới nửa canh giờ.

Hắn bắt giác nhìn bọn nhị đường chủ Khúc Hương Vân, sớm biết vậy lúc trước liền báo cáo cho nhị đường gia, nói không chừng hắn còn có thể cầu tình giúp mình!

Đây là chỗ bất đồng của KHúc Hương Vân cùng Liễu Tinh Vân. Bình thường Liễu Tinh Vân có bề ngoài ôn hòa, nhưng hỉ nộ khó nắm bắt, tính cách lạnh lùng, càng đừng nói khi hắn sinh khí đáng sợ thế nào; mà Khúc Hương Vân lại không như vậy, hắn tuy không khôi ngô bằng Liễu Tinh Vân, nhưng chỉ có bề ngoài là lạnh lùng, bất kể chuyện gì sai trước mặt hắn vẫn có thể tìm được đường sống, so với Liễu Tinh Vân dễ hơn nhiều.

“Đứng lên trước đi!” Khúc Hương Vân tiếp thụ ánh mắt cầu cứu của Ngụy Cần, ôn hòa mở miệng.

Liễu Tinh Vân chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái, không nói gì.

“Đa tạ Nhị đường gia!” Ngụy Cần như nhận được đặc xá liền đứng dậy, âm thầm vận khí thư giải cảm giác tê buốt ở chân, quay sang Liễu Tinh Vân sợ hãi nhìn hắn, chờ hắn mở miệng.

“Sao lại thế này? Ngươi cần, này không giống tác phong làm việc của người.” Thấy lão đại không có ý tứ nói chuyện, Khúc Hướng Văn ôn hòa mở miệng: “Nếu không phải tin tức truyền tới nói Hàn Vị Tuyết đã tới Thái Nguyên, ta còn không thể tin được người lại phạm phải sai lầm này.”

“Là thế này, khi thuộc hạ tới nơi cũng không chút nghỉ ngơi liền trực tiếp y theo mệnh lệnh lên núi, né qua trạm canh gác, ẩn núp ở trong nhà chờ cơ hội.”

Phải tránh đi cơ quan của Hàm Tiểu Đường thực không dễ dàng, hần thắm chí tổn thất hai tên thuộc hạ vĩ đại, nghĩ tới thật đau lòng.

“Ước chừng qua hai canh giờ, liền thấy mục tiêu một mình xuất hiện, thuộc hạ nghĩ thầm, rằng đó là một cơ hội khó được, liền không suy nghĩ dùng mê dược độc môn của chúng ta đem y hôn mê. Bởi vì sợ có người đuổi theo, cho nên sau khi xuống núi liền giục ngựa chạy về đây, không nghĩ tới lại bắt nhầm người. Càng kỳ lạ là người kia có bộ dáng giống y hệt với mục tiêu!” Hần vội vàng tăng mạnh ngựa khí bổ sung, thực cố gắng dời đi mục tiêu tức giận của đương gia. “Nếu không phải phát hiện y không nhìn thấy đường, thuộc hạ hiện tại cũng không biết mình đã bắt sai người.”

“Giống nhau như đúc, nhưng là một người mù?” Khúc Hướng Văn cùng Liễu Tinh Vân cùng liếc nhìn nhau, sau đó cùng mở miệng.

Bởi tình báo mà Khúc Hướng Văn thu được, chủ lực của Hàm Tiểu Đường chỉ có mình tôn nhi của đường chủ Hàn Khiếu mà thôi, càng chưa từng nghe qua thân thể năng có khiếm khuyết gì.

“Đúng vậy, thuộc hạ thập phần xác định.” Ngụy Cần âm thầm may mắn mình thành công dời đi lực chú ý của các gia, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

“Người đâu?” Khúc Hướng Văn hỏi.

“Ở tù phòng tại Bắc Viên.” Hần vô cùng cung kính nói.

Liễu Tinh Vân trầm ngâm một lát, huy phát tay cho hần lui ra. “Đi thôi! Chờ sau khi ta thấy người rồi tái quyết định có xử phạt người hay không.”

“Người cho rằng có mấy phần chân thực?” Sau khi Ngụy Cần lui ra, Khúc Hướng Văn hỏi Liễu Tinh Vân.

“Ngụy Cần không dám giấu diếm chúng ta, nhưng hần có bị lừa hay không lại là một chuyện khác.” Hần câu ra một nụ cười. Chuyện này thực ra cũng có chút thú vị, có thể làm cho hần tiểu khiển một chút rồi.

“Người nói người kia là giả dạng?”

“Có lẽ đúng, có lẽ không đúng.” Hần đứng dậy đi đến bên cửa sổ, “Chờ ta thấy người sẽ biết.”

“Lão Đại, chúng ta có nhất thiết cùng Hàm Tiểu Đường đối nghịch không?” Sau một trận trầm mặc, Khúc Hướng Văn lo lắng hỏi: “Chỉ sợ đến cuối cùng biến thành lưỡng bại câu thương, khiến người khác ngư ông đắc lợi.”

“Đây bất quá chỉ là đôi chút cảnh cáo mà thôi, nếu bọn họ có thể kịp thời thu tay, người tự nhiên sẽ bình an trở lại trên tay họ; nhưng nếu bọn họ muốn lấy cứng đối cứng, ta sẽ để bọn họ biết, Thiên Tinh Đường đã muốn giết người thì không ai có thể ngăn cản, cho dù có là Hàm Tiểu Đường cũng như vậy.” Miệng hần giờ lên một nụ cười cùng lời nói không chút phù hợp, “Muốn vươn tay đến tận phương Bắc này, trước xem xem mình có bao nhiêu cân lượng.” Nói xong, hần cũng không quay đầu lại mà tiếp tục hướng cánh cửa đi tới.

Khúc Hướng Văn thở dài. Hần cảm thấy là do gần đây lão đại quá mức nhàn chán, sau đó trù hợp có chuyện phát sinh, cho nên mới hứng khởi muốn đi giẫm nát Hàm Tiểu Đường. Lão đại sao không nghĩ tới Hàm Tiểu Đường cùng lực lượng của Thiên Tinh Đường tương xứng, ngang hàng với nhau chứ?

Không biết chuyện lần này sẽ gây ra bao nhiêu sóng to gió lớn. Lão đại biết rất rõ ràng, vì sao càng muốn làm cho nó trở nên thế này?

Ai, thôi! cá tính này của lão đại, hần đại khái đã muốn hiểu rõ từ lâu rồi.

Hít một hơi thật dài, hần thoáng nhìn thấy bên ngoài có người lén lút đứng ngoài cửa.

“Ngụy Cần.” Khúc Hướng Văn nghi hoặc kêu hần, nhíu mày, “Người quay lại đây làm gì?”

“Cái kia... Nhị đương gia.” Ngụy Cần muốn nói lại thôi, “Vừa rồi, ta có chuyện trọng yếu quên nói, là về người bị bắt nhầm kia.”

“Àn?” Chuyện bắt nhầm người đã rất nghiêm trọng, còn có chuyện gì nghiêm trọng hơn sao?

“Cái kia, người bắt nhầm kia trừ bỏ là người mù, còn có, còn có...” Ngụy Cần nom nớp lo sợ, lắp bắp nói, mồ hôi lạnh trên trán không ngừng tuôn ra.

Chuyện này nếu để đại đương gia biết, hẳn nhất định sẽ chết thực thảm!

“Kỳ thật... Người bị bắt kia, là nam nhân.”

????

Đây là chỗ nào?

Lạnh quá! Nơi này so với Thục trung lạnh hơn nhiều lắm. Không khí lạnh lẽo cùng mùi ẩm mốc hoàn toàn xa lạ, Hàn Tị Thủy luôn sinh hoạt ở dưới ánh nắng mặt trời ấm áp thập phần không thoải mái, thậm chí bắt đầu cảm thấy đau đầu, nóng lên.

Hàn Tị Thủy không tự chủ được rung mình một cái, xê dịch thân thể mỗi nhử, ý đồ muốn thân thể thoải mái chút.

Giấy giụa là vô dụng, y đã thử nhiều lần, dây thừng không vì y là người mù mà lỏng chút nào, ngược lại, mỗi khi y tỉnh không bao lâu liền bị hôn mê. May mắn còn cho mình cơm ăn, cũng cio như đối phương có chút nhân đạo, nếu không mình sớm đã không chống đỡ nổi nữa.

Y cần nhận nhớ lại tình huống ngày đó. Chạng vạng hôm ấy, y bởi vì muốn tĩnh lặng một chút mà một mình đi về hậu viện; do y đã quen đi con đường này, cho nên không cho bất kì ai đi cùng. Lại không nghĩ rằng có người đột ngột xuất hiện làm mình hôn mê, còn suốt đêm đem mình đến đây, người nọ còn dùng bố vải chen kín mắt y.

Thực buồn cười! Kỳ che hay không che đều không khác biệt, dù sao y cũng không nhìn thấy gì. Hơn nữa nếu y đoán đúng, người tới là nhắm vào Vị Tuyết.

Không! Nếu nói nhắm vào Vị Tuyết không bằng nói nhắm vào Hàm Tiểu Đường. Y cần thận cân nhắc trong đầu.

Ô Tri cùng Hoàn Vũ cung không có khả năng, hai người đại bang kia lúc nào cũng tự cho mình là đúng, làm việc cũng chính trực, chưa tới mức là ra sự tình bắt người, những tiểu bang phái khác cũng không có đảm lượng rút gân rỗng; mà những danh môn chính phái lại không có xích mích với Hàm Tiểu Đường, tính đi tính lại, có khả năng nhất chính là Thiên Tinh Đường.

Bọn họ làm việc thần bí, vừa chính vừa tà, sẽ không tuân theo cái gọi là quy củ của giang hồ, chị sợ bọn họ ngay cả hai chữ ‘cầm kị’ cũng không biết viết như thế nào.

Xem tình hình, chắc là vì sinh ý đi!

Y không khỏi thở dài toang lòng.

Để Vị Tuyết nói trúng rồi, y quả thật không nên đi một mình, lần này gia gia nhất định gặp vô cùng. Nếu để Vị Tuyết biết, chỉ sợ càng không xong, hu vọng gia gia có thể tạm gạt nàng.

Y biết, gia gia đối bên ngoài tuyên bố chỉ có một tôn nữ duy nhất, đây là vì bảo hộ y; dù sao y xem như là nam đinh duy nhất của Hàn gia, nếu địch nhân nhắm vào Hàm Tiểu Đường, y sẽ trở thành mục tiêu bị công kích.

Ngửa đầu hít vào một ngụm lớn không khí lạnh, Hàn Tị Thủy không biết mình đến tột cùng cách Hàm Tiểu Đường bao xa...

Cho tới nay, y tuy thỏa mãn với sinh hoạt yên lặng điềm nhiên của mình, bình thần lắng nghe thế giới bên ngoài từ Vị Tuyết. Nhưng không thể phủ nhận, đích xác trong lòng y cũng thường âm thầm hy vọng có một ngày mình có thể rời đi thế giới nhỏ bé nơi tiểu viện kia, đến thế giới bên ngoài, tiếp xúc với thật nhiều sự vật.

Nhưng dưới tình huống mắt không thể thấy gì, y chưa bao giờ ra khỏi cửa, mỗi ngày đều ở trong trang chế thuốc, ngẫu nhiên kêu thị tòng đọc sách cho mình nghe. Nếu không tính chuyện mình đang bị trời bắt đi, đây có lẽ là lần đầu tiên mình rời khỏi Hàm Tiểu sơn trang ni!

Nặng nề thở dài, Hàn Tị Thủy điều chỉnh tư thế ngồi dựa sát vào tường, nhưng mặt tường lạnh băng phía sau làm y hơi run rẩy, y cảm thấy toàn thân rét run, đầu cũng dần dần trở nên nặng nề.

Không thể tránh được bị bệnh rồi. Từ năm mười tuổi bị thương nặng tới nay, thân thể y trở nên thập phần suy yếu dễ bị phong hàn.

Cánh cửa đột nhiên mở ra, gió lạnh lùa vào khiến y lần thứ hai rùng mình, y phục hồi tinh thần, đem mắt chuẩn xác hướng cửa lắng nghe. Giống như có người đi về phía mình, cước bộ người tới thập phần nhẹ nhàng, võ công so với người bắt y cao hơn rất nhiều, thậm chí cao hơn cả Vị Tuyết. Tiếng bước chân dừng lại, vị trí cách y một thước, người tòi ngò chồm hồm xuống đối mặt với y.

???

Liễu Tinh Vân trong phút chốc đột nhiên cảm thấy không nói nên lời, ngay cả hần cũng không biết nên giải thích mình bị cái gì làm cho kinh sợ.

Tuy rằng từng xem qua bức họa, cũng sớm biết nàng là nữ tử mỹ mạo, nhưng vì cái gì hần lại cảm thấy bức họa cùng người thật có chút chênh lệch? Người trước mắt không có vẻ mặt tự tin như nữ tử trong bức họa, cũng không có song mâu lưu chuyển, duy nhất giống nhau chỉ có tuyệt thế tư dung.

Thiếu chút đây đà, hơn một cỗ khí chất thanh liệt không thể xâm phạm.

Dưới tình huống này nàng vẫn có thể có thần thái thản nhiên ung dung, giống như đang ở nhà mình, nhưng, đôi mắt trong suốt của nàng lại rõ ràng không có tiêu cự.

Đúng vậy, nàng đích thật là chuẩn xác đối mặt hần, nhưng không cách nào xác định được y đang nhìn hần hay không.

“Người là tôn nữ của Hàn Khiếu?” Liễu Tinh Vân mở miệng.

“Tôn nữ?” Hàn Tị Thủy hơi mở to nhãn đồng không tiêu cự, mở miệng: “Không, ta không phải.” Những người này đến bây giờ còn nghĩ rằng y là nữ tử sao?

“Vậy, vì sao người lại ở trong Hàm Tiểu sơn trang?” Hần nhìn theo cặp mắt như có gợn nước lưu chuyển nhưng lại vô thần kia, muốn tìm ra một tia sơ hở. Cô nương này sở hữu âm thanh khàn khàn không thể nói là êm tai nhưng lại có một phen phong tình khác.

Hàn Tị Thủy không biết mình có nên thẳng thắn thành khẩn thân phận hay không, y trầm mặc một chút, lấy một đáp án nửa thật nửa giả: “Các người bắt sai người, ta không phải tôn nữ của Hàn Khiếu.”

Kỳ thật cũng không lừa được bao lâu, quan hệ của y với Vị Tuyết sẽ rất nhanh bị đoán được, dù sao bọn họ là huynh muội sinh đôi, dung mạo lại tương tự. Chỉ là trước khi xác định được thân phận của đối phương, y không muốn nói ra thân phận mình.

Liễu Tinh Vân âm thầm cười, biết cô nương này cùng Hàm Tiểu sơn trang có quan hệ trọng đại. Nếu là bình thường hần đã sớm dùng sức mạnh thủ đoạn cứng rắn bức bách người trước mắt nói ra đáp án, nhưng hôm nay hần lại muốn dùng thời gian tìm hiểu cô nương trước mắt, từng bước một đi đến đáp án.

Thật khó thấy, lại có người khiến cho hần hứng thú.

“Nga? Nhưng bộ dạng các người giống nhau như đúc.” Hần thản nhiên nói, nâng lên sợi tóc dài của Hàn Tị Thủy. “Bất quá... người so với nàng còn đẹp hơn.” Nhất là cái loại nhu nhã này, so với nữ tử có phong thái tự tin trong bức tranh còn ý vị hơn.

Hàn Tị Thủy giật mình. Bộ dạng y...thật sự giống nữ tử như vậy sao?

Có lẽ đi? Dù sao y cùng Vị Tuyết cũng là sinh đôi. Trước khi mù, y biết diện mạo mình cùng Vị Tuyết giống nhau, nhưng sau khi mù, y liền không biết bất cứ gì quanh mình nữa; có lẽ là sợ chạm tới chỗ thương tâm của y, trong trang cũng không có ai cùng y đề cập qua vấn đề diện mạo.

Cho nên y cũng không biết dung mạo mình thế nào, cũng không biết biết làm gì.

Ngay cả y phục hình dạng như thế nào, y cũng chỉ cần thoải mái giản tiện, y bào bạch sắc rộng rãi là y phục thường ngày y mặc, bởi màu sắc với hắc không chút ý nghĩa; tóc cơ hồ dài chấm đất, cũng bởi y chỉ bó tóc lại cho gọn, không dùng trâm, cũng không cắt nó đi.

Có lẽ vì cách ăn mặc không phân giới tính, mới có thể làm những người đó hiểu lầm y là Vị Tuyết đi?

Một trận đau đầu kéo tới, y không khỏi ngậm khe một tiếng, nhúu chặt mày.

Liễu Tinh Vân nhanh chóng đưa tay sờ trán y, thật nóng. Hắc không nói một câu thân thủ cởi bỏ dây trói y, cuối người ôm y bước ra đại môn.

“Người sao lại... phóng ta xuống.” Hàn Tị Thủy sau khi thành niên chưa bao giờ bị người ôm như vậy, huống chi đối phương còn là nam tử.

Y muốn giãy giụa, nhưng nháy mắt đau đớn lại ập tới, làm y không khỏi nhắm chặt mắt.

“Phái người tới Vô Tâm cư tìm tam đương gia.” Hắc dẫn dò người trông cửa: “Kêu hắc tới chỗ ta.”

“Vâng.”

“Người rốt cuộc là ai?”

Gió lạnh ngoài phòng khiến Hàn Tị Thủy co rúm lại. Lạnh quá... Nhưng nơi thân thể tiếp xúc lại ấm áp vô cùng...

“Tên.” Liễu Tinh Vân không có dừng bước.”Nói cho ta biết tên của người.”

“Tên của ta?” Đang lúc tim đập mạnh và loạn nhịp, y vô thức trả lời: “Tị Thủy, ta tên là Tị Thủy.”

” Tị Thủy sao?” Y cười nhẹ. “Ta là Liễu Tinh Vân, hảo hảo nhớ kỹ.”

Liễu Tinh Vân? Liễu Tinh Vân... Trước khi ý thức mơ hồ, cái tên đó không ngừng quanh quẩn trong đầu y. ???

Lúc này, Hàm Tiểu sơn trang vì Hàn Tị Thủy mất tích mà xôn xao cả lên.

Người còn ở trong trang đều xuất đi tìm; một nửa tìm trong núi, một nửa xuống núi tìm, ý đồ tìm ra tới cùng là ai bắt đi tôn tử duy nhất của Hàn Khiếu đường chủ Hàm Tiểu Đường.

Hàn Khiếu xanh mặt đi qua đi lại ở đại đường, mà tỳ nữ cùng thị đồng hầu hạ Hàn Tị Thủy sớm khóc tới muốn ngất đi, tự trách quỳ gối ở trước phòng không chịu đứng dậy.

“Thực xin lỗi! Đường chủ, đều là lỗi của Hoàn Nhi!” Tỳ nữ bên người Hàn Tị Thủy khóc tới hai mắt sưng đỏ.”Ngài giết Hoàn nhi đi! Là Hoàn nhi không chiếu cố hảo công tử.”

“Không! Đều là lỗi của ta.” Đồng Nhi Ngôn Thụy cũng vàng mắt phiếm hồng cướp lời: “Thỉnh Đường chủ trách phạt!”

Sớm biết liền cứng rắn đi theo công tử vào viện, đều là hắc không tốt, không nên để công tử một mình.

Hàn Khiếu nhìn bọn họ, sau lúc lâu nặng nề thở dài, “Quên đi, các người đều đứng lên trước đi!”

Tính tình tôn nhi hắc hảo, bất cứ việc gì cũng bình chân như vại, không đi so đo, tính cách lại rất quật cường. Tuy mất mùa, nhưng phạm là việc y có thể tự làm, tuyệt sẽ không nguyện mượn tay người khác; tựa như khi y mới mùa, mặc dù không biết rõ bài trí, cho dù biết sẽ té ngã, y vẫn như trước cố chấp tự mình đi, lời ai cũng không nghe, trừ bỏ Vị Tuyết.

Y tuy mất mùa, lại không muốn làm một phế nhân ỷ lại người khác.

Y tìm nghĩa nữ của Hàn Khiếu, là cô cô của y học tập y lý, dùng khứu giác cùng xúc giác để quân biệt dược liệu; y trừ bỏ phải nhờ thị đồng đọc sách thuốc cho y nghe, cùng đọc vài sự về người nổi tiếng trong giang hồ, sau đó đem chứng nhất nhất ghi tạc trong đầu, chỉ vì những thứ đó đều có lợi cho Hàm Tiểu Đường.

Vài năm nay, Tị Thủy mưu trí sớm thành cố vấn cho Hàm Tiểu Đường. Nếu nói Vị Tuyết là động, Tị Thủy chính là tĩnh. Một ngoại một nội, một bề ngoài một bên trong chống đỡ cho Hàm Tiểu Đường.

“Đường chủ.” ngoài cửa xông vào một nam tử. “Dưới chân núi có tin tức, nói hôm qua có thấy một số xe ngựa đi ngang qua thôn, nhưng mỗi chiếc đều chia các phương hướng bất đồng rời đi.”

Nhường nhường mày, Hàn Khiếu ngồi xuống thượng tọa. Có thể bắt động thanh sắc vào Hàm Tiểu sơn trang bắt người, cũng sẽ không ngốc lưu lại một manh mối chuẩn xác cho bọn họ truy theo.

Đối phương cố ý lưu lại manh mối! Nhiều mã xa, bắt quá là muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Hắn biết Tị Thủy không có nguy hiểm. Bởi vì muốn giết đã sớm giết, sẽ không mang người đi. Nhưng lấy tính tình quật cường của Tị Thủy, hơn nữa mắt mù, không biết đối phương sẽ cho y ăn bao nhiêu khổ?

“Ba người một nhóm, theo mỗi con đường đuổi theo.” Mục quang Hàn Khiếu trầm xuống, “Không thể dả thảo kinh xà, cẩn thận là chính.”

Thuộc hạ hiểu được.” Mấy tên thủ hạ nói xong liền lập tức lui ra.

“Hoàn nhi, người lui xuống trước đi, ta có lời muốn nói cùng Thụy Ngôn.” Hàn Khiếu đối với thư đồng của Hàn Tị Thủy vẫy vẫy tay, “Ngôn Thụy, người lại đây.”

“Vâng.” Ngôn Thụy tiến lên vài bước. Mặc dù là thị đồng mà thôi, nhưng vì công phu hần hảo, cũng nhanh nhẹn, Hàn Khiếu mới cho hắn làm thị đồng cầu tôn nhi mình.

Hàn Khiếu ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói mấy câu: “Là thế này, chuyện này giao cho người lo liệu, nhớ rõ phải liên lạc.”

“Vâng.” Ngôn Thụy kích động ôm quyền, “Ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này!”

“Ân, người đi xuống chuẩn bị đi!” Hắn quơ quơ tay áo. Sau khi mọi người lui ra, Hàn Khiếu mới lộ ra dáng vẻ già nua, nắn lòng đỡ lấy trán.

Tùng Nhi nha, vợ chồng các người trên trời có linh thiêng, nhất định phải bảo hộ cho song nhi tử nh nữ a!

3. Chương 2

Dạ Liên: Một chương dài quá mà ta thì lười nên ta mạng phép chia hai nha

“Ngô...” Người nằm trên giường khẽ rên rỉ, khuôn mặt vì sốt cao mà ửng hồng.

Một cặp song mâu linh động thủy nhuận không ngừng đánh giá người trên giường, vạn phần tò mò xem xét người kia một lượt.

“Vô Tâm.” Liễu Tinh Vân lạnh lùng mở miệng. Thấy thiếu niên cứ không ngừng nhìn chằm chằm người kia, trong lòng hắn không hiểu vì sao lại có điểm khó chịu. “Ta gọi người đến là để xem bệnh, không gọi người tới nhìn người.”

“Chỉ là ta rất ngạc nhiên nha!” Thiếu niên thật đúng lý hợp tình trả lời.

Thiếu niên có một đôi mắt trong sáng hắc bạch phân minh, mày liễu phi loan cong cong. Làn da trắng nõn vô cùng mịn màng, môi cong vênh đỏ mọng, khuôn mặt khiến người lần đầu nhìn thấy phải kinh diễm ngẩn ngơ mất một khắc.

Tả Vô Tâm — tam đường chủ của Thiên Tinh Đường, cũng là một người ưu nhân nhất nơi này. Hắn là nghĩa tử của tiền đường chủ (đường chủ trước), là nghĩa đệ của Liễu Tinh Vân. Tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng lại là người am hiểu độc thuật cùng chế độc được nhất Thiên Tinh Đường, do trời sinh tính tình bướng bỉnh nên hắn cũng là bảo bối được toàn bộ người trong Thiên Tinh Đường nâng trong tay.

“Tả Vô Tâm.” Hắn trầm giọng nói.

“A! Được rồi! Ta đã biết.” Tả Vô Tâm bủ môi, bắt đầu bắt mạch, miệng còn lầm bầm: “Người ta chỉ là chưa từng thấy qua nam tử nào xinh đẹp như vậy thôi mà! Nhìn nhiều một chút cũng không được sao.”

Bình thường đều là hấn bị người ta nhìn chăm chăm, hôm nay khó có dịp lại có người khiến hấn nhìn nha!

Liều Tinh Vân chấn động, “Nam tử?”

“Đương nhiên là nam a!” Tả Vô Tâm buồn bực nhìn đại ca của mình, lập tức cười nhạo, “Người nghĩ rằng hấn là nữ sao?” Không nghĩ tới đại ca cũng sẽ nhầm lẫn. Ha ha, rất thú vị.

Liều Tinh Vân đối với lời nói của hấn không chút để ý, diện vô biểu tình nhìn sang người trên giường.

Khuôn mặt như vậy lại sinh ra trên thân nam nhân? Lúc trước vì biết người trên bức họa là nữ tử nên hấn cũng nhận định người trước mắt là nữ tử, hiện tại cẩn thận nhìn lại, đúng thật là có đường cong của nam tử.

Đối với sơ ý của mình, hấn cảm thấy cực kì bất duyệt.

Nàng... không, nên là y, cùng Tả Vô Tâm bất đồng. Tả Vô Tâm có dung mạo diễm lệ giống mẫu thân, hơn nữa khi bé có một đoạn thời gian hấn giả làm nữ đồng, nên hấn mới mang mỹ mạo pha chút nữ khí.

Mà khuôn mặt Tị Thủy lại không phải phong nhuận (nở nang?) như nữ tử, mà hơi cương trực gầy yếu; vừa rồi khi bông y, hấn cảm thấy thân thể kia tuy nhuần nhuyễn tinh tế nhưng lại không non mềm như của nữ tử. (Dạ Liên: ôm có chút mà đánh giá sâu xa dữ =.,=)

Tổng thể mà nói, y mỹ, nhưng không mỹ theo hướng nữ khí.

Do nhiều năm nhìn khuôn mặt diễm lệ hiếm có trên đời của Vô Tâm nên hấn tưởng rằng sẽ không có một vẻ ngoài xinh đẹp nào có thể khơi gợi lực chú ý của mình, nhưng khi nhìn thấy Tị Thủy...

“Tóc thật đẹp.” Tả Vô Tâm tán thưởng vén lên một lọn tóc trượt bên sườn giường của Hàn Tị Thủy. Màu sắc của tóc hơi nhạt hơn đôi song đồng sâu thẳm hắc sắc của y, càng nhuần càng mảnh hơn, khiến người ta muốn giữ chặt không buông.

“Buông ra.” Một cảm giác khó chịu chợt nảy sinh trong lòng, Liều Tinh Vân không suy nghĩ gì liền hô lên: “Không được chạm vào hấn.”

“A?” Tả Vô Tâm ngây người, nghe lời buông tay.

Lần đầu tiên hấn nghe đại ca dùng loại ngữ khí mười phần độc chiếm dục này nói chuyện, nhưng là, người trên giường là nam nhân nha! Hơn nữa, y còn là một tù nhân, vậy mà đại ca còn cho hấn nằm trên giường mình (Liều Tinh Vân)! Đại ca sao lại...

“Xem bệnh xong thì đi bốc thuốc, để người khác sắc mang tới.” Liều Tinh Vân vẫn chưa để ý tới sự kinh ngạc của Vô Tâm, chỉ nhìn chăm chăm nhân nhi trên giường, hạ một mệnh lệnh đuổi khách.

Tả Vô Tâm muốn nói lại thôi, vẫn nghe theo đi ra cửa.

Liều Tinh Vân ngồi xuống chỗ Tả Vô Tâm vừa ngồi, nhẹ nhàng vén lên vài lọn tóc dài tán loạn của Hàn Tị Thủy, cuốn vài vòng vào tay mình, chợt lại buông ra. Như là phát hiện một trò chơi thú vị, hấn lại cuộn cuộn mấy lọn tóc của Hàn Tị Thủy, chậm rãi, để nó trượt qua kẽ ngón tay chậm chạp rơi xuống.

Nhìn mấy sợi tóc, trong mắt hấn chợt thoáng hiện một đạo quang mang quỷ dị, tiếp theo hiện lên một mặt tươi cười đầy nghiền ngẫm.

? ? ?

“Tị Thủy, chăm sóc Vị Tuyết.” Nam tử hơi cười, tay vỗ về nữ tử không còn hơi thở nằm trong xe ngựa. Hấn nhìn đôi song nhi tử, nói với hán tử lái xe: “Đi mau! Mang hai hài tử này tới Hàm Tiểu sơn trang!”

Nói xong, hấn nhảy ra ngoài xe ngựa, không quay đầu lại mà chạy theo một hướng khác.

“Không cần! Ta không muốn một mình...cha...” Y vươn tay muốn nắm lấy, cực lực muốn bắt lấy y bào của thân ảnh ly khai kia, nhưng chỉ nắm vào khoảng không.

Thân ảnh quen thuộc biến mất ngay trước mắt, xe vẫn như trước chạy không ngừng nghỉ, Hàn Tị Thủy sợ hãi ôm chặt muội muội trong ngực mình lui vào một góc của xe ngựa, khóe mắt chảy lệ, nhưng không dám khóc thành tiếng.

Một đợt chấn động, đằng trước xe ngựa truyền tới một tiếng kêu thảm. Y lặng lẽ vạch bức màn lên, bên ngoài không có bóng dáng của lái xe thúc thúc, con ngựa đang điên cuồng nhăm đằng trước mà lao đi, xe ngựa không ngừng chấn động.

Làm sao bây giờ? Hàn Tị Thủy cắn chặt răng, “Vị Tuyết, nắm chặt nơi này.” Y cầm tay muội muội đặt tới ván cửa, thân hình nho nhỏ nhanh chóng nắm chặt thành xe, tiến về phía trước từng chút một, y muốn nắm lấy dây cương.

“Ồ... Cha... Nương...”

Bỗng nhiên tiếng khóc của Hàn Vị Tuyết truyền vào tai y, Hàn Tị Thủy quay đầu lại, thấy muội muội ôm lấy thi thể mẫu thân, đau xót khóc rống.

“Vị tuyết, nhanh nắm lấy cánh cửa xe!” Y kinh hãi. Lại một trận xóc nảy mạnh làm y thiếu chút nữa bị hất khỏi xe ngựa.

“Tị Thủy ca ca!”

Y vịn chặt thành xe, sốt ruột nhìn sang phía muội muội, lúc này mới phát hiện tay nàng đang nắm chặt cửa xe, lưng lay sắp ngã gọi y.

“Vị Tuyết, nắm chặt!” Xe xóc nảy làm thân hình y nghiêng trái nghiêng phải, lắc tới nỗi y nhức mỏi cả người, mặt nhăn lại, nhưng vẫn cố lấy khí lực bò đến chỗ muội muội.

“Ta nắm không nổi nữa...A...” Kinh hoảng la lên, tay nhỏ bé trước khỏi ván cửa.

“Vị Tuyết... “Y liều lĩnh nhảy qua.

Trí nhớ cuối cùng, là bộ dáng muội muội run rẩy khóc lớn trong lòng mình, còn có đau đớn kịch liệt vô hạn.

? ? ?

“Đau...” Đầu đau quá!

Hàn Tị Thủy mê mang khe mở mắt, trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám.

Y kinh hoảng đưa tay quơ quơ, nhưng ngay cả một ngón tay cũng nhìn không thấy.

“Đúng rồi... Ta không nhìn thấy...” Y thì thào tự nói, suy sụp buông tay, thở dài. Nguyên lai, vừa rồi y vừa nằm mộng chuyện trước đây a!

Hết thấy hành động của y đều rơi vào trong mắt của Liễu Tinh Vân. Từ trong đôi mắt kia nhìn ra chút mờ mịt, kinh hoảng nho nhỏ, sau đó là biểu tình linh ngộ, còn có ngữ điệu tự giễu kia... Mọi thứ đều khơi mào cảm giác kì lạ trong lòng Liễu Tinh Vân.

Ở ngực trái của hắn, mơ hồ có một loại rối loạn, còn có loại cảm giác hắn không rõ, giống như ghen tuông. Rất quái lạ, nhưng hắn lại thấy rất mới lạ.

“Đầu rất đau sao?” Hắn cố ý phóng nhẹ thanh âm.

“Ai?” Hàn Tị Thủy nhanh chóng đem mặt chuyển tới hướng thanh âm phát ra, di chuyển thân thể..”Người là ai?”

“Ta là ai?” Đối với vấn đề này, chẳng biết tại sao Liễu Tinh Vân lại thấy có chút mất hứng.”Người đã quên?”

“Ta?” Ngữ khí như trách tội kia làm y có chút giật mình, chốc lát sau y mới nhớ tới những chuyện vừa xảy ra với mình.”Người là... Liễu... Tinh Vân?”

“Người tên là Tị Thủy? Viết như thế nào?” Một đại nam nhân hắn phải biết không nên dùng một cái tên như nước mới đúng.

Hàn Tị Thủy không nói gì. Vừa tỉnh dậy đã bị người khác dùng ngữ khí trách tội để chất vấn, kế tiếp lại bị cùng một người truy vấn danh tự, y thấy sao cũng kì quái, nhưng y lại không biết kì quái ở chỗ nào. Càng miễn bàn hiện tại mình chỉ là một tù binh.

“Viết như thế nào?” Liễu Tinh Vân lại hỏi thêm lần nữa, không chiếm được đáp án, hắn liền cười chăm chọc: “Ta quên mất ngươi mù, không biết chữ đúng không?”

“Tị Thủy viết giống Dữ hà nam tị thủy huyền.” Đối với chế giễu của hắn, khẩu khí Hàn Tị Thủy chỉ hơi thấp xuống, không có phản ứng kịch liệt gì, ngắn gọn trả lời.

“Tị Thủy? Là nơi dụng binh nổi danh a!” Hắn lơ đãng nói, “Không thích hợp với ngươi. Ngươi hẳn nên tên Tị Thủy, nhu tình tị thủy.”

“Này không liên quan tới các hạ đi?” Y bình tĩnh nói, ngữ khí có chút cứng ngắc.

Hiện tại rốt cuộc là tình hình gì? Y rõ ràng là bị bắt tới đây, nhưng người này lại cùng y nhân thoại chuyện nhà? Hơn nữa lời nói của hắn...y cảm thấy giống như giọng điệu đùa giỡn? Với một nam tử?

“Tính tình của ngươi thật cứng ngắc.” Liễu Tinh Vân lộ ra nụ cười hứng thú, “Không hề phù hợp với bề ngoài của ngươi, bề ngoài nhu nhược như vậy...”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

“Liễu Tinh Vân.” Hắn nói một cách tùy ý, cảm lên lọn tóc dài chảy xuống bên vai y.

Y hẳn không biết bộ dạng hiện tại của mình đi? Khuôn mặt vì sốt cao mà ửng đỏ? Tư thái nửa tựa trên giường tạo cảm giác biếng nhác. Mà tóc dài rối tung xõa trên giường, một nửa chảy trượt bên sườn, một chút thì rủ bên mặt, nhẹ nhàng phủ lên vạt áo bạch sắc buông lỏng, thoáng che đi phần da thịt trắng nõn, lại tăng thêm chút ý nhị.

Phong thái như vậy, sao lại xuất hiện trên người một nam tử?

“Ta nói là, vì sao ngươi lại bắt ta tới đây?” Hàn Tị Thủy không bị lời của hắn làm khó chịu.

“Ngươi thực thông minh.” Hắn mỉm cười, dùng lực đạo nhẹ tới nỗi Hàn Tị Thủy không thể phát hiện cuốn tóc y vào ngón tay mình. “Ngươi năm nay mấy tuổi?”

“Ngươi rốt cuộc...”

Liễu Tinh Vân đột nhiên đưa tay nắm mở tóc của Hàn Tị Thủy khiến y kinh ngạc, không chút phòng bị nên y nghiêng người ngã xuống, bị Liễu Tinh Vân dùng một tay ôm chặt.

“Buông tay!” Y vội vàng kéo dần khoảng cách giữa hai người.

“Trả lời vấn đề của ta, Hàn Tị Thủy.” Vừa nghe hắn gọi tên đầy đủ của mình, biểu tình của y liền cứng ngắc, Liễu Tinh Vân biết mình đã đoán đúng. “Ngươi là tôn tử của Hàn Khiếu, mà Hàn Vị Tuyết là muội muội song sinh của ngươi cho nên bộ dáng các ngươi mới giống hệt nhau. Ta không có nói sai chứ?” Từ lúc biết y là nam tử hắn liền nghĩ thông suốt điểm đó.

Ngữ khí tự tin của hắn làm Hàn Tị Thủy khẽ hút ngụm lạnh khí, trong nhất thời y quên cả giả vờ, quên luôn việc mình đang bị một nam nhân khác ôm vào lòng.

“Ngươi năm nay mấy tuổi?” Liễu Tinh Vân lại hỏi, xem ra nếu không đạt mục đích hắn nhất định không bỏ qua.

“Đã biết ta cùng Vị Tuyết là huynh muội sinh đôi, cần gì hỏi nhiều như vậy?” Đối với việc hắn biết rõ còn cố hỏi, Hàn Tị Thủy nhún mày phản kích, “Lấy năng lực của Thiên Tinh Đường, có lẽ không cần làm nhiều chuyện dư thừa như vậy, không phải sao?”

“A, ngươi quả nhiên thông minh, có ý tứ.” Liễu Tinh Vân không chút tức giận mà còn cười.

Nếu hai mắt Hàn Tị Thủy có thể nhìn thấy, nhất định sẽ thấy trong mắt hắn hiện tại tràn ngập quang mang lóe lên tâm hỉ.

Xem ra, hắn là bắt được trân bảo của Hàm Tiểu Đường. Tôn nhi duy nhất của Hàn Khiếu, chẳng những trí tuệ, ngay cả thời điểm mình bị bắt làm tù binh vẫn có thể tâm thần vững chắc.

“Đa tạ tán thưởng.” Y thản nhiên trả lời.

“Cường ngạnh như vậy, người chẳng lẽ quên mất tình cảnh hiện tại của mình có bao nhiêu nguy hiểm sao?” Hắn nâng khuôn mặt gầy yếu lên, cúi đầu tới gần đôi mắt đồng vô thần kia, mềm nhẹ mà nguy hiểm nói.

Là bởi mù nên y mới không úy kị hắn sao? Người mù không phải sẽ càng sợ hãi tình cảnh hiện tại mới phải chứ? Nhưng y quả thật không sợ hắn, trên mặt y một chút biểu lộ sợ hãi cũng không có, phi thường an tĩnh ôn hòa.

Nếu nói một chút biểu tình, đó chính là luống cuống — luống cuống vì không được tự nhiên.

“Người... Buông!” Lần đầu tiên gần sát một người xa lạ như thế, ngay cả hơi thở của đối phương cũng có thể cảm giác được, Hàn Tị Thủy quả thật có chút bối rối, nhưng vẫn cố duy trì vẻ ngoài trấn định.

“Hình như không quyết đáng cho lắm.” Hắn khinh miệt đậm tả bằng quơ trả lời, không chút để ý dùng ngón cá vuốt ve cằm y.

Hắn muốn nhìn dáng vẻ kinh sợ của y, cho dù chỉ là một chút, chỉ là do hắn không muốn nhìn bộ dáng bình thần an tường của y.

Cảm giác được ngón tay của hắn xoa xoa cằm mình, ám muội tới nỗi Hàn Tị Thủy cứng cả người. Hắn muốn làm cái gì? Y là nam tử a! Hắn không thể nào lại...

“Buông ra!” Nếu đây là phương thức hắn dùng để vũ nhục y, vậy hắn thực sự đã thành công rồi.

“Thử cầu ta đi? Có lẽ ta sẽ cân nhắc lại.”

Ngữ khí hắn nhẹ nhàng nhưng tràn ngập trêu tức, Hàn Tị Thủy nghe ra được.

“Không lẽ Liễu Đường chủ bị đoạn tụ chi phích, long dương chi hảo (nói chung là thích nam nhân)?” Y âm thầm tức giận, bàn tay dưới tay áo nắm chặt thành quyền.

“Người muốn chọc giận ta?” Liễu Tinh Vân khẽ cười, không chút để ý: “Ta không biết mình có bị đoạn tụ chi phích, long dương chi hảo hay không, nhưng mà, ta biết mình đối với người có hứng thú, Hàn Tị Thủy.”

“Người...” Lời nó của hắn làm Hàn Tị Thủy kinh sợ. Từ khi bị bắt giữ tới giờ, đây là lần đầu tiên y biểu hiện sự sợ hãi rõ rệt như thế.

“Người cũng sẽ có biểu tình sợ hãi?” Cánh tay của hắn vẫn như cũ ôm chặt thiên hạ không ngừng giãy dụa kia, tay còn lại cầm chặt mặt y, để đôi mắt vô thần kia đối diện với mình.”Thật không dễ dàng na!”

“Người...” Bị trói chặt tới không thở nổi, Hàn Tị Thủy rốt cục buông tha giãy dụa. “Người... Cho dù chỉ là vui đùa, nhưng thật quá đáng.” “Ta không phải là người giỏi làm người khác cười, Tị Thủy.” Ngữ khí ngả ngớn. “Ta nói, người thử cầu ta xem, có lẽ ta sẽ suy xét lại có nên buông tha người hay không.” “Không.” Cẩn rằng, Hàn Tị Thủy nhất định quyết không khoan nhượng.

“Ta nói rồi, quá ngoan cường sẽ gây ra nguy hiểm, Tị Thủy.”

Ngón cái của hắn không chút khách khí xoa xoa đôi môi tái nhợt của y, làm cho Hàn Tị Thủy chấn động giật cả người.

“Môi mềm như vậy...có ai từng chạm qua không?”

“Không!” Y đột nhiên hiểu được ý đồ của hắn, không dám di động nửa phần.

“Không còn kịp rồi.” Hắn cười nhẹ một tiếng, dùng chóp mũi mình chạm vào mặt y, để y biết được khoảng cách hiện tại của hai người.

“Không! Ngõ...” Môi bị người phủ lên, y trợn to cặp mắt vô thần, trong đầu trống rỗng.

Khí tức cùng mùi huân hương thảo nhiên trên người Liễu Tinh Vân không ngừng tràn vào xoang mũi y, hoàn toàn chiếm lĩnh khứu giác Hàn Tị Thủy; nhiệt độ cơ thể hắn không ngừng truyền tới, làm cho thân thể hắn cảm vừa khỏi bệnh của y hơi run, bờ ngực phập phồng kề sát bờ ngực vững vàng của hắn.

Chiếc lưới ướt át linh hoạt thừa cơ môi y chưa kịp khép lại tham nhập vào, câu động chiếc lưới non mềm của y cùng nhau vũ động.

“Ngô... Ân...”

Hàn Tị Thủy không tự chủ được thở dốc, theo bản năng muốn chạy trốn nhưng lại bị chiếc lưới bá đạo kia bắt giữ lại.

Trong đầu y hiện tại chỉ còn duy nhất thanh âm *** mỹ môi lưới quấn quít truyền lại, toàn thân nóng lên, vừng huyền không biết làm sao cho phải, cũng không biết làm sao để hô hấp, sắp hít thở không thông.

Hàn Tị Thủy nhanh chóng nắm lấy ống tay áo của hắn để giữ vững thân thể xụi lơ của mình, giống như nếu không làm vậy, y liền sẽ lún xuống vực sâu vô tận.

? ? ?

“Đại ca! Hắn tỉnh... Không...” Cánh cửa bị người đá mở, Tả Vô Tâm há to mồm nhìn tình cảnh trước mắt, ngạnh sinh sinh đem thanh âm cao ngất của mình cố gắng biến thật nhỏ.

Hắn, hắn... Bọn họ...

Tiếng cửa mở làm Hàn Tị Thủy hoàn hồn, dùng sức cắn. Trong miệng truyền tới hương vị huyết tinh, y rốt cuộc có thể làm cho nam nhân đang cướp hô hấp của mình buông môi mình ra.

Hàn Tị Thủy ở trong ngực Liễu Tinh Vân nhắm chặt mắt, chóng mặt cố gắng hít thở, trên mặt phủ một tầng mồ hôi lạnh.

Vừa mới bệnh tỉnh dậy, lại trải qua một trận hôn dài, còn phải giãy dụa giành giật không khí nên giờ y đã vô lực không còn sức mà đi giãy dụa nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc Liễu Tinh Vân chặt chém làm gì thì làm.

Nhưng trong mắt Tả Vô Tâm đang đứng một bên thì không phải như vậy. Thứ hắn nhìn thấy chính là tình cảnh sau khi hôn mãnh liệt đẩy kích tình, hai người dựa sát vào nhau... Một đôi người yêu?

Nhưng mà, hai người nam nhân... Từ trong khiếp sợ tỉnh dậy, Tả Vô Tâm nghi hoặc nhìn hai người. Tuy bộ dáng thiên hạ kia tóc dài rối tung bán dựa vào lòng ngực của đại ca thở dốc không ngừng, trông vô cùng xứng đôi với đại ca, nhưng dù sao bọn họ đều là nam a!

“Đính máu rồi.” Liễu Tinh Vân không thèm nhìn kẻ xâm nhập kia, nâng Hàn Tị Thủy đang nhắm mắt thở dốc dậy, dùng đầu lưới ầm áp liềm lên vết máu dính trên bờ môi run rẩy, đối với chuyện mình bị thương không chút để ý.

“Người...” Hàn Tị Thủy hư nhược mở miệng: “Đừng... Đừng đụng ta...”

Y thế nhưng không chút chống cự để mặc một nam nhân khác hôn mình! Vì sao y lại như vậy?

“Đang tựa vào ngực người khác mà có tư cách nói như thế sao?” Tiếp tục cuộn tóc của y lên thưởng thức, hắn khẽ cười.

“Nếu ngươi muốn nhục nhã ta, như vậy cũng đủ rồi, Liễu đường chủ.” Y cắn chặt răng. Giờ phút này, y mặc kệ cảm giác uế oải khuất nhục đến cực điểm kia, cố gắng để mình không lộ ra chút yếu thế.

Ác! Theo tình huống hiện tại, không phải là lão đại ép buộc người khác đi? Tả Vô Tâm đeo lên biểu tình chờ xem cuộc vui, nhìn chằm chằm hai người kia, một người không thèm để ý bất kỳ ai, người thì không nhìn thấy gì.

“Nhục nhã? Loại trình độ này chưa gọi là nhục nhã đâu. Huống hồ, ta sẽ không chỉ vì muốn nhục nhã người khác mà đi hôn một nam nhân.” Hắn nở nụ cười, buông lộn tóc trong tay ra, vừa lòng nhìn nó trượt xuống. “Còn có, đừng gọi ta là Liễu đường chủ, ngươi không phải môn hạ của ta.”

“Vậy vì sao ngươi làm vậy?” Y điều chỉnh hô hấp, nhanh chóng thay đổi thành biểu tình bình thản.

“Gọi tên của ta, ta liền giải đáp.” Hắn dùng đầu ngón tay miêu tả vành mắt y. Đôi mắt trong suốt phản chiếu hình ảnh của hắn vậy mà lại bị mù, thật đáng tiếc.

“Ta nghĩ ta với ngươi không có thân thiết tới nỗi gọi thẳng tục danh, Liễu đường chủ.” Y lãnh đạm nói, né tránh đầu ngón tay đang vuốt ve tóc mình, nhưng ngón tay kia bỗng nhiên kéo tóc y làm y kêu lên một tiếng đau đớn.

“Sau khi khôi phục tâm tình ngươi vẫn kiên cường như cũ a!” Liễu Tinh Vân cười lạnh, có chút bất duyệt. “Phải lập lại động tác vừa rồi (hôn ấy) ngươi mới có chút nghe lời phải không?”

Hàn Tị Thủy chấn động, cúi đầu hít một hơi, cắn răng nói: “Liễu Tinh Vân.”

“Bỏ họ đi.” Hắn câu lên nụ cười, thúc giục.

Hàn Tị Thủy lần thứ hai âm thầm cắn chặt răng. “Tinh Vân.”

“Tốt lắm, Tị Thủy.” Hắn nhanh nhẹn thả lại thân hình tinh tế gầy yếu lên giường cho y ngồi ổn định, dùng đầu ngón tay xoa xoa cặp cánh hoa trơn bóng vừa hôn xong. “Nếu ngươi không nghiêng răng nghiêng lợi, ta sẽ càng thêm cao hứng.”

Hàn Tị Thủy mím mím môi, không nói câu nào.

“Ta sẽ nói cho ngươi lý do!” Hắn mềm nhẹ thông thả thổi nhiệt khí bên tai mẫn cảm của y, dùng tay ngăn chặn thân hình muốn lùi lại của Hàn Tị Thủy. “Ban đầu, ta chỉ tính toán chống lại Hàm Tiểu đường, vô luận các ngươi có buông tha cho cộc sinh ý kia hay không cũng đều giống nhau.” (cộc sinh ý là chuyện Tị Thủy làm bảo tiêu cho chỗ mà Thiên Tinh Đường định đi ám sát)

Hàn Tị Thủy hơi kinh ngạc. Nguyên lai Thiên Tinh Đường đã tính toán chống lại Hàm Tiểu đường, cộc sinh ý kia chỉ là cái cớ mà thôi!

“Hiện tại ta thay đổi chủ ý. Cho dù đem cả Hàm Tiểu đường tới đổi, ta cũng không thả ngươi đi... “Hắn cố ý kéo dài âm cuối ra, nghiêng mặt nhìn mỹ nhân. “Tị Thủy, ta muốn ngươi ở lại chỗ này.”

“Ngươi...” Hàn Tị Thủy khiếp sợ hút một ngụm lãnh khí, “Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Không chỉ y, ngay cả Tả Vô Tâm đứng một bên cũng ngây dại khi nghe hắn nói vậy.

Không thể nào? Lão đại hắn.. hắn có biết mình đang nói cái gì không a? Đối phương là nam, nam nha! Huống chi, bọn họ bắt y tới là để làm con tin, y là tôn tử duy nhất của Hàn Khiếu đường chủ của Hàm Tiểu đường a!

“Ta cho rằng ngươi so với Hàm Tiểu đường càng làm cho ta thấy hứng thú hơn, chỉ thế mà thôi.” Hắn cúi người hôn nhẹ qua môi y, xoay người đi tới chỗ người đệ đệ còn đang ngốc lẳng của mình, vỗ vỗ vai hắn, “Cho ngươi hai ngày, làm cho y khôi phục hoàn toàn.”

Nói xong, lưu lại sau lưng hai người còn đang khiếp sợ, an nhàn đi khỏi.

4. Chương 3

Đầu Hàn Tị Thủy một mảnh hỗn loạn.

Tị Thủy, ta muốn ngươi ở lại chỗ này.

Kia là có ý gì? Hắn muốn lưu y lại để làm cái gì?

Ta cho rằng so với Hàm Tiểu Đường thì ngươi lại càng khiến ta hứng thú, chỉ vậy mà thôi.

Nắm chặt chăn mền, Hàn Tị Thủy nhắm mắt lại. Nên làm cái gì bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy, cuộc hội ngộ này sẽ khiến y bất kham a!

Chưa bao giờ y cảm thấy hận việc mình bị manh (mù) như hiện tại. Nếu không vì mắt bị mù, ít nhất y còn có cơ hội tẩu thoát, nhưng y hiện tại ngay cả mình đang ở chỗ nào cũng không biết, ngay cả muốn đi đến cửa phòng cũng mất không ít công phu.

Huống chi không có ai giúp y, hiện tại y một thân một mình ở trong địa bàn của địch nhân. Gia gia, Vị Tuyết....Y có còn cơ hội gặp lại họ không?

“Khụ!”

Một tiếng ho khan cố ý đem suy nghĩ của y trở về, Hàn Tị Thủy phục hồi tinh thần, lúc này mới nhớ trong phòng vẫn còn một người nữa, hơn nữa còn ngồi kế bên mình.

Nghĩ nghĩ, mặt của y nhanh chóng nổi lên vài tia nhiệt khí vì xấu hổ.

“Ai... Thật là.” Tả Vô Tâm thở dài, lầu bầu: “Cứ rời đi như vậy, hại ta cũng không biết phải nói cái gì với người.”

Hàn Tị Thủy giật mình một chút, không khỏi mỉm cười: “Xin hỏi người là?”

“Ta là Tả Vô Tâm, kẻ treo bản hành nghề người rảnh rỗi của Thiên Tinh đường, hiện giờ là đại phu của người.” Tả Vô Tâm đi từng bước thông thả tới bên giường, nhìn khuôn mặt khê biến của Hàn Tị Thủy theo từng bước chân của mình, tò mò hỏi: “Người thật sự nhìn không thấy?”

“Ân.” Hàn Tị Thủy đáp lời, sờ soạng giường muốn đứng dậy.

Một trận vựng huyền làm y hơi lão đảo, Tả Vô Tâm vội đưa tay dịu y ngồi xuống, thuận tiện thay y bắt mạch.

“Tuy rằng hạ sốt, nhưng người vẫn đừng nên đứng dậy! Người đã ngủ hai ngày đương nhiên không có khí lực, huống chi lão đại vừa mới...Ách... công đạo ta phải chiếu cố người thật tốt.”

Kỳ thật hẳn muốn nói chuyện lão đại vừa hôn y, nhưng nghĩ nghĩ vẫn không nên nói mới hảo.

“Lão Đại?” Hàn Tị Thủy khó hiểu.

“Chính là người vừa đi ra ngoài! Ta là đệ đệ của hắn.” Tả Vô Tâm nhún nhún vai, “Người cứ nằm nghỉ đi, bằng không ta sẽ rất thảm.”

“Ân.” Y có thể nói không sao? Hàn Tị Thủy âm thầm cười khổ. Dem chỗ này thành nhà giam y sao?

Bất quá, đối với một tù binh mà nói thì y quả thực rất thư thái. Đệm chăn trên giường cảm xúc rất tốt, trong không trung còn phiêu lãng mùi đàn hương thản nhiên, nói lên chỗ này không phải là một căn phòng bình thường dùng để nhốt tù binh.

“Bất quá lão đại đem căn phòng này cho người ở, vậy còn hắn ngủ ở đâu a?” Tả Vô Tâm tự nhủ.

Hai ngày trước, thời điểm Hàn Tị Thủy còn mê man thì lão đại cũng ở phòng này. Bất quá, đại đại số thời điểm hắn đều hưng trí nhìn người trên giường, khi tất yếu mới ly khai phòng đi đại sảnh.

Vậy hẳn rốt cuộc có ngủ không a? Hắn nghi hoặc tự hỏi.

“Đây là phòng của hắn? ” Hàn Tị Thủy chấn động. Đúng rồi, khó trách y cảm thấy mùi đàn hương quanh mình tương tự khi vị trong lòng ngực Liễu Tinh Vân.

“Đúng vậy, người phát sốt té xỉu, hắn liền trực tiếp đem người mang đến nơi đây.” Tả Vô Tâm rót chén nước, đưa tới cho Hàn Tị Thủy còn đang ngốc lăng, “Uống nước đi, người chắc khát rồi.”

“Cảm ơn.” Hàn Tị Thủy rũ mi mắt xuống, nắm chặt chén nước lạnh lẽo trong tay, thật cẩn thận đưa nó tới môi mình, để nước làm trơn cổ họng.

“Ta đỡ người nằm xuống.” Tả Vô Tâm tiếp nhận chén nước trống không đặt lên bàn.

“Không cần, ta có thể.” Y uyển chuyển cự tuyệt. Việc nhỏ này từ trước tới nay y đều tự làm, tuy rằng không phải bài trí y quen thuộc nhưng y vẫn có thể dựa vào tay định ra vị trí của các vật.

“Ta đi sai người đem chút thức ăn qua đây, để người khôi phục chút khí lực.” Tả Vô Tâm không có ý kiến, nói xong cũng cất bước ly khai phòng. Đợi cho bốn phía đều im lặng, Hàn Tị Thủy mới nhẹ nhàng thở ra trầm tĩnh lại, bả vai cũng không còn cứng ngắc nữa.

Y nghiêng người sờ soạng xuống giường, xác định được vị trí đầu giường y hơi di động thân thể một chút, nhưng không thể nằm lại xuống được. Chỉ cần nghĩ tới mình đang ở trong phòng của người kia, y liền cảm thấy vận phần không an lòng.

Hắn để y ở lại trong phòng hẳn đại biểu cái gì? Khó có thể nào như vậy, hẳn thật muốn biến y trở thành của mình sao... Nhưng y là nam nhân a! Cho dù dung mạo y cùng Vị Tuyết giống nhau, cho dù y có dung mạo giống nữ tử, thế nhưng y vẫn là nam nhân, đây là sự thật không thể thay đổi. Hắn làm như vậy, thật sự rất vi phạm lễ thường!

Mà người kia, vì cái gì lại có thể nói một cách đương nhiên như vậy?

Liễu Tinh Vân... Rốt cục là loại người gì? Y ngẩn ngơ ngồi ở đầu giường, rồi lại mệt mỏi mà nhắm mắt lại.
? ? ?

“Không làm?” Khúc Hướng Văn ngơ ngác nhìn người ngồi ở chủ vị.

“Dem ngân lượng bọn họ mang tới trả lại, thỉnh bọn họ tìm cao minh khác.” Liễu Tinh Vân thản nhiên nói.

“Nhưng dĩ văn chưa từng có chuyện này xảy ra.”

“Ta định đoạt.” Hắn không cho phản bác nói: “Đừng để ta nói lần thứ hai.”

“Ta đã biết.” Khúc Hướng Văn trầm than, cho dù hắn có trì độn hơn cũng biết quyết tâm cầu lão đại, chỉ có người ngu xuẩn mới tiếp tục phản bác. “Có đem người gọi về không?”

“Không cần.” Lộ ra mỉm cười, Liễu Tinh Vân nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Cứ để bọn họ ở đó.”

“Nhưng mà, người không phải nói... ” Khúc Hướng Văn nghi hoặc cực kỳ. Không nhận sinh ý này, vậy để người ở đó làm chi?

“Kéo dài thời gian, đừng để Hàn Vị Tuyết rời Chu phủ, hai tháng sau đem người rút về.” Ngón tay thon dài khẽ vỗ về thái dương, trong mắt Liễu Tinh Vân phiếm ra quang mang. “Không cần thương tổn nàng, chỉ cần khiến nàng không thể rời đi là được rồi.”

“Kia rồi cuộc...”

“Vô Tâm, người ở đây làm gì?” Liễu Tinh Vân bỗng nhiên bắt duyệt trầm giọng hỏi, ngẩng đầu nhìn hướng cửa: “Trốn làm cái gì? Đi ra.”

Ngoài cửa có một cái đầu ló vào, ngược ngừng cười hắc hắc hai tiếng: “Đại ca, Nhị ca, các người đang nói chuyện gì thế?”

Biểu tình ra vẻ vô tội kia, kết hợp với khuôn mặt xinh cùng tính tình trẻ con, thật sự khiến người ta luyến tiếc trách cứ. Thế nhưng toàn bộ Thiên Tinh đường có một Liễu Tinh Vân không bị bộ dạng này của hắn lừa, nên cũng chỉ có hắn mới có thể khắc chế tiểu bá vương Tả Vô Tâm chuyên hoành hành này.

“Chuyện người đều nghe hết rồi! sự tình ta công đạo người thì sao?”

Nguyên lai lão đại đã sớm biết hắn ở ngoài. Tả Vô Tâm rất không tư vị mở miệng.

“Y đang ngủ, chắc rất mệt mỏi đi!” Còn là ngồi mà ngủ. Bất quá hắn sợ đánh thức y nên không dám động, cho nên chỉ có thể thay y phủ một tấm chăn ấm lên người.

“Không có gì trở ngại, chỉ là ngủ suốt hai ngày chưa ăn cơm, cho nên có điều suy yếu một chút.” Hắn hơi dừng nói: “Còn có, cơ thể hắn vốn không tốt lắm, như là từng chịu qua vết thương nặng nề không được chữa trị kịp lúc, hơn nữa còn là vết thương lâu năm.”

“Việc này người hần nên biết vào hai ngày trước chứ?” Liễu Tinh Vân đứng lên, liếc mắt dè dè một cái: “Vì sao hiện tại mới nói?” Tả Vô Tâm giúp Hàn Tị Thủy chặn lại là chuyện của hai ngày trước, vậy mà hiện tại mới nói ra.

“Bởi lúc đó ta nghĩ không cần cẩn thận như vậy.” Tả Vô Tâm lầu bầu. Nếu không vì bộ dáng vô cùng dễ ý Hàn Tị Thủy của lão đại, hần cần gì nói chuyện này ra.

Mệt chết đi nha! Nói nhiều như vậy, hần cảm thấy thực mệt mỏi.

“Vô Tâm.”

Liễu Tinh Vân đột nhiên ôn hòa gọi hần, làm cho lòng Tả Vô Tâm run sợ không thôi, long tơ trên người đều dựng đứng cả lên.

“Vâng...” Hần nhỏ giọng đáp.

“Người gần đây có phải rất nhàn không?” Hần hơi hơi cười, nhưng trong mắt nửa điểm tiểu ý cũng không có, “Công tác của Hướng Văn nhiều như vậy, chỉ bằng người phát huy tình huynh đệ giúp hần một phen đi.”

Tình huynh đệ? Tả Vô Tâm mở lớn mắt. Đây không phải là tình huynh đệ na! Lão đại muốn hần mệt chết sao.

“Ta... Ta bề bộn nhiều việc, thật sự.” Hần vội vàng lắc đầu, ánh mắt thoáng nhìn Khúc Hướng Văn ở một bên cười trộm.

Thối Nhị ca, người thấy chết không cứu! Chờ xem, ta nhất định chinh chết người. Hần cảm giận nghĩ trong lòng.

“Cho nên người mới bề bộn tới nỗi ‘quên’ đem chuyện này nói cho ta biết?” Hần mang theo nụ cười ôn hòa hỏi.

“Ách, đúng, ta vội tới quên mất tiêu.” Tả Vô Tâm mãnh liệt gạt đầu, đồng thời trong lòng khóc thét. Lão đại càng ôn nhu càng đáng sợ nha!

Khúc Hướng Văn một bên sớm đã ghen đến đỏ cả mặt, lại vẫn như cũ không dám cười ra tiếng. Hần mới không ngu xuẩn tới mức đi vuốt rau hỏ ni.

“Ta còn tưởng rằng người rất thoải mái cho nên trí nhớ mới tệ hại như vậy.” Liễu Tinh Vân còn chưa tính toán dừng tay.

“Ta thật sự bề bộn nhiều việc, đại ca.” Hần quả thực khóc không ra nước mắt, đành phải nhanh chóng thề: “Ta về sau tuyệt đối sẽ không quên nói cho người biết bất cứ chuyện gì, ta thề.”

“Tốt nhất như thế.”

Liễu Tinh Vân rốt cuộc gỡ xuống nụ cười ôn hòa đáng sợ kia, khôi phục biểu tình bình tĩnh, làm Tả Vô Tâm thở phào nhẹ nhõm.

“Hướng Văn, chuyện ta phân phó nhanh chóng làm, đừng để xảy ra sai lầm.” Liếc Khúc Hướng Văn đang cố nhịn cười bên kia, Liễu Tinh Vân cất bước ra khỏi đại sảnh.

Dạ Liên: gần xong chương này rồi, còn 1 trang nhưng nản quá nên mai up tiếp vậy

03

“Oa ha ha...” Đợi khi xác định Liễu Tinh Vân đã cách đại sảnh một khoảng xa, Khúc Hướng Văn cất tiếng cười to, thẳng đến khi sắc nước miếng, “Khụ khụ... Ha ha ha...”

“Hỗn trướng Nhị ca, cười chết người luôn đi!” Tả Vô Tâm tức giận ngồi xuống cạnh hần, hừ một tiếng, trừng mắt người đang cười không thể ngừng kia, “Còn cười? Chờ chút nữa ta liền uy người đọc được!”

“Ta mới không sợ, dù sao ta có giải được.” Hần lơ đãng nói.

“Ha ha, vậy cũng không hần.” Tả Vô Tâm ngoài cười trong không cười: “Ta đem năm loại độc trộn lại rồi cho người ăn, cam đoan người còn chưa kịp lấy giải được ra liền quy thiên.”

“Uy, không cần ngoan độc vậy đi? Tốt xấu gì ta cũng là anh em kết nghĩa của người nha!” Hần lú lười.

“Ai vừa nãy thấy chết không cứu vậy ta? Ân?” Tả Vô Tâm hừ mạnh một tiếng.

“Loại tình hình đó, có ai dám mạo hiểm cứu người?” Khúc Hường Văn uống một ngụm trà giải khát, “Bất quá người làm sao lại chọc lão đại vậy? Ta không đoán được người làm chuyện gì có thể nhạ lão đại mất hứng như vậy.”

“Ta sao phải nói cho người biết?” Đôi môi mọng nước loan ra một nụ cười như kẻ trộm, “Dốt nát Nhị ca, ta vừa rồi cùng lão Đại nói chuyện rõ ràng như thế, người còn không đoán ra gì sao?”

“Cùng người mù kia có liên quan?” Trục giác nói cho hần biết.

“Uy, người tốt nhất chú ý từ ngữ một chút, bằng không lão đại nghe được người liền thăm.” Hần tuy không biết lão đại sẽ làm gì nhị ca, nhưng hần cảm thấy được đại ca sẽ mất hứng khi nghe nhị ca gọi Hàn Tị Thủy như vậy.

“Cần gì nói nghiêm trọng như thế? Y không phải chỉ là một con tin thôi sao?” Khúc Hường Văn không cho là đúng.

“Hiện tại không đơn giản như vậy.” Tả Vô Tâm nhăn mặt nhăn mũi, lầu bầu nói, đột nhiên hiện lên một mặt cười không chút hảo ý, “Người có biết vì sao lão đại cho người đi làm việc kia không? Hảo nhị ca.”

“Hảo nhị ca.” Hần dùng giọng điệu như vậy thì chắc chắn không phải chuyện tốt.” Khúc Hường Văn lập tức trưng ra bộ dạng đề phòng, “Muốn làm gì?”

“Không muốn nghe thì thôi, ta cũng đâu có mục đích gì a.” Hần vô tội nháy nháy cặp mắt to đen.

Khúc Hường Văn vẻ mặt không tin. Tên người này tuy là Vô Tâm, cũng thường xuyên trưng ra bộ mặt ” ta là vô tâm (không quan tâm) ” thế nhưng từng cái hành vi của hần một chút đều không vô tâm.

“Lần này người đừng ngắt lời ta, hãy nghe ta nói đã.” Tả Vô Tâm cười đến khoe miệng muốn dài tới mang tai, “Như vậy người có thể yên tâm đi?”

Khúc Hường Văn suy nghĩ, cảm thấy hần là không có trở ngại, “Hảo.”

“Bất quá mặc kệ ta nói cái gì, người đều không thể mở miệng.” Hần còn nói: “Nếu không ra sẽ không nói.”

Khúc Hường Văn hạ thấp đầu qua chỗ hần, gật gật đầu. Chỉ là không mở miệng mà thôi, đơn giản!

“Thứ nhất, chuyện này đích xác cùng Hàn Tị Thủy có quan hệ mật thiết.”

Hần giơ một ngón tay lên, thản nhiên nói.

Khúc Hường Văn đảo cặp mắt trắng dã, một câu ‘ vô nghĩa ‘ thiếu chút nữa liền thốt ra.

“Thứ hai, Hàn Tị Thủy hiện tại đang ở phòng của đại ca.” Hần lại giơ ra thêm một ngón tay, mỉm cười.

Này hần cũng biết a! Toàn mấy lời vô nghĩa.

“Thứ ba... Trưa nay Hàn Tị Thủy hạ sốt, tỉnh. Thời điểm y tỉnh, chỉ có mình đại ca ở đó.” Hần đắc ý rung đùi lại giơ thêm một ngón tay nữa.

Miệng Khúc Hường Văn động động, thiếu chút nữa không khống chế được thốt ra lời.

“Thứ tư, thời điểm ta vào phòng, thấy đại ca đang ôm Hàn Tị Thủy.” Hần nhìn miệng Khúc Hường Văn, kéo dài ngữ điệu, nói: “Cường — hôn — “

“Hôn!?” Khúc Hường Văn nhảy dựng lên, sợ hãi hô to: “Chờ một chút! Hàn Tị Thủy... Hàn Tị Thủy không phải là nam sao? Lão đại sao lại làm thế?”

“Đừng nóng vội, sự tình vẫn chưa kết thúc... “Tả Vô Tâm âm thầm nổi lên một nụ cười vô cùng không có hảo ý, nhìn về mặt lo lắng của Khúc Hương Văn, bất đắc dĩ mở miệng: “Bất quá bởi vì người nói chuyện, cho nên ta sẽ không nói, tái kiến.”

Nói xong, hắn dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên, ngay khi Khúc Hương Văn hoàn hồn liền rời đi đại sảnh.

“Vô Tâm—” Khúc Hương Văn lập tức gào thét đuổi theo.” Tả Vô Tâm, người cút lại đây nói rõ ràng cho ta!”

Đáng chết! Chỉ biết khiến hắn nảy sinh tò mò. Đây không phải khiến hắn mất ăn mất uống sao? Khúc Hương Văn vừa thở hổn hển truy đuổi vừa suy nghĩ.

? ? ?

Đẩy cửa phòng ra, liền thấy Hàn Tị Thủy tựa đầu vào đầu giường mà ngủ, Liễu Tinh Vân không khỏi nhủ mi.

Vô Tâm bị sao vậy? Sao lại để y ngủ như vậy!

Liễu Tinh Vân ngồi xuống bên giường, nhìn kỹ thiên hạ đang nhắm chặt mắt hô hấp đều ngủ say kia. Chân mày nhíu lại, gương mặt gầy yếu tái nhợt cùng lông mi dài khê rung động theo từng đợt hô hấp.

Trong phút chốc hắn đưa tay vén qua vài lọn tóc dài xõa dài bên mặt y, nhẹ nhàng chạm nhẹ vào mi gian của y.

Gương mặt này không phải là khuôn mặt đẹp nhất mà hắn từng thấy, ít nhất Tả Vô Tâm có phần đẹp hơn y nhiều, nếu đem hai người so sánh, đa số người sẽ nói dung mạo Tả Vô Tâm cao hơn.

Nhưng là, Hàn Tị Thủy lại có thể tiếp với lòng hắn.

Nhất là khi y mở miệng, thanh âm kia không giống thanh âm người thường. Tiếng nói của y làm cho người ta khó có thể phân biệt y là nam hay nữ, không cao không thấp, trầm ổn mà trì bình (ngang?), lại mềm mại khúc nhu như gió mát phát qua.

Còn có mái tóc dài kia... Hắn vươn tay cầm lên một lọn tóc, để nó tùy ý trượt nhẹ khỏi tay mình.

Hắn thích hưởng thụ cảm xúc này.

Y không hề nhu nhược, tuy rằng xương cốt gầy yếu, giãy giụa cũng chẳng có bao nhiêu lực đạo, nhưng bên trong lời nói lại lộ ra kiêu ngạo cùng tự tôn của mình, còn có quyết tâm quyết không khuất phục kia nữa. Biểu tình bình tĩnh cùng lạnh nhạt, mọi thứ đều khơi mào dục vọng muốn chinh phục nơi hắn.

Khó có thể miêu tả thời điểm mình ôm hôn y, cái loại cảm giác trong nháy mắt máu bỗng nhiên cháy lên đó. Hắn chỉ cảm thấy người mình đang ôm trong lòng là một trân bảo, cho nên hắn hạ quyết định lưu y lại, chỉ vì hắn muốn độc chiếm y.

Hàn Tị Thủy không phải nữ tử, hắn đương nhiên hiểu rõ điểm này, cũng chẳng có cảm giác bài xích gì.

Hoặc có lẽ đây chỉ là cảm xúc nhất thời mà thôi. Có lẽ sau một thời gian, hắn liền giống như xưa, đem hưng trí đặt lên thứ khác khiến hắn cảm thấy hứng thú. Nhưng hiện tại hắn chỉ có hứng thú với duy nhất Hàn Tị Thủy. mặc cho ai cũng không thể thay đổi.

Hắn không trông nom cái gì là đoạn tụ chi phích*. Từ bình đặc biệt này, đã chiếm hữu toàn bộ tâm tư của hắn.

Liễu Tinh Vân dùng động tác cực kỳ nhẹ nhàng ôm Hàn Tị Thủy đặt y nằm xuống, sau đó cũng leo lên giường, làm chuyện mà hai ngày nay hắn luôn làm. Mà Hàn Tị Thủy có lẽ do mệt mỏi vì vừa bệnh xong, chỉ hơi nhăn nhăn mũi phát ra tiếng khản nghì, liền tái không còn động tác.

Liễu Tinh Vân nghiêng người ngấm nhìn thụ nhan kia, nâng vài lọn tóc dài vừa rơi lên tay mình, mỉm cười.

Hắn phải đi từng bước chiếm hữu thiên hạ này, bất luận là thân hay là tâm, hắn đều phải làm cho y nhiễm thượng dấu hiệu của mình. Hắn muốn nhìn Hàn Tị Thủy khi nhiễm thượng dấu hiệu của riêng hắn, không

biết là bộ dáng như thế nào? (Chỗ này trong qt dịch là nhiễm thượng ‘sắc thái của hân’, ta không biết câu nào mới hợp)

“Tị Thủy... “Hân hôn nhẹ tóc trong tay mình, trong mắt phiếm ra quang mang nóng cháy, “Người sẽ thuộc về ta, tất cả mọi thứ.”

Đừng nghĩ thoát khỏi tay ta, Tị Thủy. Người tuyệt đối không thể thoát khỏi nơi này.

Người đã là con mồi của ta, một con mồi xinh đẹp mà trí tuệ.

Hôn nhẹ hai cánh môi của Hàn Tị Thủy, trong lòng hân nổi lên tâm tình nhiệt liệt của một thợ săn.

*Đoạn tự chi phích: chắc ai cũng biết, nói chung là nói về đồng tính nam, muốn biết thêm chi tiết thỉnh lên google tìm hiểu

“Àn, khí sắc của người tốt hơn nhiều rồi.” Nhìn khuôn mặt hai ngày trước còn tái nhợt giờ đã có thêm chút huyết sắc của Hàn Tị Thủy, Tả Vô Tâm hài lòng gật gật đầu.

“Đa tạ, hai ngày qua đã làm phiền người rồi.” Hàn Tị Thủy ôn hòa nói tạ ơn.

Nghe được lời của y, Tả Vô Tâm bỗng nhiên cười, một nụ cười bất khả tư nghị.

“Người đúng là một người đặc biệt.” Hân bội phục từ tận đáy lòng nói: “Rõ ràng là người bị người khác cưỡng ép bắt tới đây, đã vậy người còn không nhìn thấy gì, nói như vậy không phải càng thêm sợ hãi tình cảnh hiện tại của mình sao? Nhưng người vẫn cứ lạnh nhạt lãnh tĩnh, còn thoải mái tự nhiên, một chút cũng không có bộ dáng kinh sợ.” “Sợ hãi là vô dụng, không phải sao?” Hàn Tị Thủy mỉm cười, thản nhiên nói: “Nếu sợ hãi, không bằng dành chút thời gian tự hỏi một số sự tình khác.”

Nếu biết mình sẽ không bị nguy hiểm tới tánh mạng, vậy thì bây giờ chưa phải thời điểm nên sợ hãi. Chuyện duy nhất làm y sợ hãi thì hai ngày nay đều không xuất hiện trước mặt y, làm y thở phào không ít.

“Như là làm thế nào để trốn khỏi đây?”

“Đúng.” Y không phủ nhận.

“Người sao lại sẵn khoái thừa nhận vậy?” Tả Vô Tâm lắc lắc đầu, thở dài: “Ít nhất người cũng nên lừa gạt ta nha!”

“Sao phải phủ nhận? Đây không phải tình hình thực tế sao?” Y mỉm cười.

Cho dù lừa được Tả Vô Tâm, cũng không lừa được người khác. Đối Tả Vô Tâm y không quá đề phòng, y cần dùng toàn bộ tinh thần để đối phó một người — Liễu Tinh Vân.

“Đáp án?” Hân ngồi xuống, tràn ngập hứng thú ngồi ở mép giường chờ đợi câu trả lời của Hàn Tị Thủy.

Hân đã biết vì sao lão đại lại có hứng thú với Hàn Tị Thủy, y thực sự rất đặc biệt.

“Ta trốn không thoát.” Y bình tĩnh nói, lại như có chút đau thương.

Tả Vô Tâm hơi kinh ngạc.

“Hai mắt không thể thấy, ngay cả ra cửa còn là vấn đề.” Y tiếp tục nói, thái độ lạnh nhạt như trước. “Loại tình huống này ta hoàn toàn không có biện pháp rời đi, trừ phi, các người thả ta đi.”

“Người sao lại thẳng thắn với địch nhân quá vậy?” Tả Vô Tâm có chút nghi hoặc.

“Đây không phải là thẳng thắn, mà tùy tiện đều có thể kết luận được. Huống hồ... ” Y hơi ngừng một chút, “Huống hồ trước tình cảnh này, chúng ta có thể gọi là địch nhân sao?”

Không thể nói hân không có tâm phòng bị, nhưng cách hân trị bệnh cho y, còn cho y ăn đủ thứ dược liệu tẩm bổ, thậm chí còn như bằng hữu bồi y nhân thoại việc nhà, nhìn thế nào cũng không thấy họ giống địch nhân, ngay cả địch ý bọn họ cũng chẳng có.

Tả Vô Tâm lại hiểu lầm ý tứ của y. Hân vỗ một cái lên lưng y, hiểu rõ nói: “Vì người là người của lão đại!”

“A?” Hàn Tị Thủy không chút đề phòng nên hơi sững sốt, gương mặt vì xấu hổ mà hơi đỏ lên. Từ nhỏ tới giờ, lần đầu tiên y lâm vào cảnh như vậy, làm cho nhất thời y không biết nên đáp sao mới tốt.

Tả Vô Tâm nhìn thấy cảnh này không khỏi ngại người một chút. Tuy nói hắn mỗi ngày đều nhìn thấy dung mạo của mình, nhưng loại vẻ mặt này của Hàn Tị Thủy.. có một loại ý nhị mà hắn không có, lại tạo nên một loại phong tình khác.

“Ta nghĩ ngươi nghĩ sai rồi.” Hàn Tị Thủy bình hòa lại nhịp tim, “Ta cùng quý Đường chủ không phải loại quan hệ này.”

“Ta mới không nghĩ sai.” Tả Vô Tâm đúng lý hợp tình nói: “Bằng không hắn hôn ngươi làm chi?”

“Này...” Y lại trở nên quẩn bách, nhớ lại tình hình ngày đó.

“Ngươi ngượng gì a?” Tả Vô Tâm cười khanh khách. Nhiều ngày rồi hắn mới được tận mắt chứng kiến nhiều biểu tình của y như vậy, rất thú vị.

Loại thời điểm này, hắn mới có thể cảm thấy Hàn Tị Thủy chỉ chênh lệch với mình ba tuổi. Hắn vẫn đều cho rằng Hàn Tị Thủy ổn trọng hơn mình nên chắc đã lớn tuổi. Nói ngắn gọn — rất lão thành rồi, một chút cũng không hảo ngoạn.

“Liễu đường chủ chỉ là cảm thấy thú vị, trêu đùa ta thôi.” Một lúc sau, Hàn Tị Thủy nhẹ nhàng chậm chạp mở miệng, trong giọng nói có một loại tâm tình mà chính y cũng không xác định được, “Chúng ta đều là nam tử...”

“Ta biết, nhưng thế thì tính sao?” Tả Vô Tâm không chút để ý nói: “Tuy rằng lúc đầu ta cũng rất kinh ngạc, nhưng ta cũng không phải lão đại, có tư cách nói gì sao. Dù sao, hắn muốn làm việc gì thì không ai có thể cản nổi.”

Nhớ tới bộ dáng há to mồm của nhị ca, hắn lại nhin không được cười khanh khách. Tên ngu ngốc kia cũng dám giáp mặt đi hỏi lão đại, còn ở trước mặt hắn nói một đống đạo lý. Kết quả, hắn bị lão đại dùng khuôn mặt tươi cười cực độ ôn hòa buộc lên lưng ngựa, không biết “phóng sinh” tới chỗ nào, khi trở về nhị ca mặt mày xám tro, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

Hắn mới không thèm đi chọc lão đại ni! ngày hôm qua tâm tình hắn hảo, cho nên chỉ dùng phương pháp chinh người nhẹ nhàng kia để giáo huấn nhị ca; ai biết ngày nào đó vào lúc tâm tình hắn không tốt, nghĩ ra được loại khổ hình huyết tinh nào đó để thực thi thì sao?

Loại người khó nắm bắt tâm tư này, vẫn nên không cần đi chọc hắn mới tốt.

“Vậy ta có quyền lợi cự tuyệt không?” Hàn Tị Thủy bỗng nhiên mở miệng.

Tả Vô Tâm nghe được ngữ khí trầm trọng của y, sững sốt một chút. Đúng vậy! Hắn chưa từng nghĩ tới Hàn Tị Thủy sẽ cảm thấy thế nào, chỉ nghĩ tới chuyện lão đại coi trọng Hàn Tị Thủy.

“Hay là nói, ta thân là một tù binh, liền mặc hắn làm gì ta thì làm?” Y tự giễu cười, “Ta không có quyền lợi cự tuyệt, đúng không?” “Này...” Tả Vô Tâm khó xử không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn thích Hàn Tị Thủy, khi ở cùng, y làm người ta cảm thấy thật an tường vô cùng thoải mái. Nhưng mà, Liễu Tinh Vân là nghĩa huynh của hắn, hắn biết rõ tính tình hắn, muốn gì tuyệt đối sẽ cố đoạt bằng được, mặc kệ phải trả giá đại giới gì.

“Đúng vậy, ngươi không có quyền lợi cự tuyệt.”

Một đạo âm thanh lạnh lùng vang lên, làm Hàn Tị Thủy hơi chấn động.

Người tới là Liễu Tinh Vân trong hai ngày nay không hề xuất hiện.

? ? ?

” Vô Tâm, ngươi về chế thuốc đi.”

“Ách...” Tả Vô Tâm nhìn biểu tình không chút cảm xúc của Liễu Tinh Vân, lại quay đầu nhìn Hàn Tị Thủy ngồi ở mép giường không nói câu nào nhưng tay đã nắm chặt thành quyền, ở trong lòng thở dài.

Hắn sao lại cảm thấy mình giống như đi chõ mồm vào chuyện nhà người ta, vô cùng khó xử?

” Vô Tâm.” Liễu Tinh Vân lại trầm giọng nói.

“Biết rồi!” Hắn lầu bầu một tiếng, đứng dậy nói với Hàn Tị Thủy: “Tị Thủy, ta đi trước, ngày mai lại đến.”

Hàn Tị Thủy gật gật đầu, Tả Vô Tâm tâm không cam tình không nguyện chậm rãi bước khỏi phòng.

Thanh âm cánh cửa khép lại làm Hàn Tị Thủy giật mình. Nghe tiếng bước chân Liễu Tinh Vân đang tiếp cận mình, y không khỏi lui người ra sát sườn giường.

“Người sợ ta?” Hắn nhìn động tác kia, Liễu Tinh Vân gợi lên một mặt cười, “Người khi nào trở nên dễ bị dọa đến chần chừ vậy?”

Thanh âm có chút trêu tức của Liễu Tinh Vân truyền vào lỗ tai, Hàn Tị Thủy cắn môi dưới, đem mặt nhìn qua hướng thanh âm vừa phát ra. Trong tai nghe thấy tiếng ghé di chuyển cùng thanh âm sần sật của y bào, y biết hắn đang ngồi trước mặt mình, hơn nữa, đang nhìn chăm chăm y.

Không khí hàn lạnh làm Hàn Tị Thủy nắm chặt lấy y bào. Không biết vì cái gì, từ lúc hắn xuất hiện, thân thể y liền trở nên căng cứng, trên trán cũng toát ra một tầng mồ hôi.

“Người thật sự đang sợ ta.” Hắn kéo y đặt trên chân mình, vặn bung ngón tay của Hàn Tị Thủy đang nắm chặt y bào của mình.

Môi Hàn Tị Thủy giật giật, không nói gì. Y biết dù mình nói gì cũng không thể ngăn cản động tác của Liễu Tinh Vân được, đành bỏ mặc việc giây giụa.

“Không nói lời nào?” Liễu Tinh Vân dùng đầu ngón tay vuốt dọc theo lưng y, hưởng thụ khuôn mặt trắng hồng vì động tác của hắn. Trên mặt y có chút xấu hổ, còn có biểu tình không biết nên làm gì cho phải.

“Thỉnh người...buông ra.” Y thấp giọng nói.

“Trừ bỏ những lời này, người không thể nói gì khác sao?” Hắn bất duyệt dùng tay nâng cằm y lên để y đối mặt với mình. “Người có thể cùng Vô Tâm nói nhiều như thế, đối mặt ta thì chỉ có hai chữ ‘ buông ra ‘ thôi sao?”

Những lời vừa nãy của hai người quả nhiên đã nhất nhất rơi vào tai hắn, nếu y không hỏi vấn đề kia, hắn vẫn muốn nghe thêm nhiều loại tình tự trong giọng nói của y.

“Người rốt cuộc muốn cái gì?” Xấu hổ cũng khổ não qua đi, y ngược lại lại trở nên lãnh tĩnh.

“Ta đã tỏ ra rất rõ ràng, Tị Thủy.” Vỗ về cánh hời đã có huyết sắc, Liễu Tinh Vân lộ ra một mặt cười tà, “Muốn ta lại dùng hành động để chứng minh một lần nữa sao?”

“Thứ cho ta không thể nào lý giải được loại chuyện này.” Y thở sâu, bỏ qua xúc cảm do hắn vuốt về cánh môi của mình mang đến.

“Ta sẽ khiến người hoàn toàn lý giải.”

Hắn nói một cách mềm nhẹ, lại làm cho Hàn Tị Thủy có một loại dự cảm bất an.

Quả nhiên, Liễu Tinh Vân mạnh mẽ ôm lấy thắt lưng y. Sau một trận vụng huyễn, Hàn Tị Thủy phát hiện mình bị hắn ôm vào lòng ngực. Y hơi luống cuống, nhanh bắt lấy vạt áo của Liễu Tinh Vân, phát hiện mình đang bị hắn ôm ra ngoài.

“Chờ, chờ một chút, người muốn mang ta đi đâu?”

“Nói hay không nói với người thì có gì khác biệt?” Liễu Tinh Vân lạnh lùng nói: “Người biết mình đang ở đâu sao?”

Hàn Tị Thủy cứng người một chút, bị lời nói của hắn đâm cho bị thương, chột ngậm chặt miệng không nói lời nào nữa, mặc hắn ôm mình đi.

“Tới rồi.” Liễu Tinh Vân dừng bước.

“Đường chủ, đồ vật đã chuẩn bị tốt.” Một nữ tử cung kính hỏi: “Cần nô tỳ hầu hạ không?”

Nghe được tiếng người khác, Hàn Tị Thủy mất tự nhiên buông vạt áo hắt ra nghiêng đầu đi. Tuy rằng nhìn không thấy, y cũng có thể nhận thấy tình cảnh hiện tại của mình có bao nhiêu nan kham.

“Tất cả đi xuống đi.” Hắc mệnh lệnh: “Không được ta truyền, không chuẩn cho bất luận kẻ nào tiếp cận nơi này.”

“Vâng.” Mấy đạo thanh âm chồng lên nhau, từ cửa truyền tới nhiều tiếng bước chân đang ngày càng đi xa.

5. Chương 4

Hàn Tị Thủy bị ôm vào trong phòng đặt lên nệm thấp, y hơi hơi hít vào một hơi, cảm giác được trong phòng có nhiệt khí rất dày, như là nước ấm... Rồi còn có một hương vị kì lạ.

Đúng rồi, hình như lâu rồi y chưa từng hảo hảo tắm rửa. Tắm? Y hơi chần động chút. Liễu Tinh Vân không phải là muốn... muốn đưa y tới đây để tắm đi? Nhưng vì sao hắt lại để tỳ nữ lui xuống hết?

“Người rất muốn biết đây là đâu đi.” Thanh âm Liễu Tinh Vân vang lên, man theo ý cười thản nhiên, “Vậy cũng đúng lúc, ta không cần nói người cũng sẽ biết.”

Hắn nói xong, tay đã kéo vạt áo rộng của Hàn Tị Thủy xuống, lộ ra bả vai gầy yếu.

“Chờ một chút! Người...” Hàn Tị Thủy bối rối đưa tay ngăn cản, muốn kéo lại y phục của mình.

“Người sao lại gầy như vậy?” Liễu Tinh Vân không thèm để ý sự giãy giụa của y, một tay không kiên nhẫn bắt lấy cổ tay của y, mi hắt hơi nhẩn, dùng tay còn lại mơn trớn bả vai tinh tế lộ ra ngoài y bào kia.

“Dừng tay! Người... Người không thể...” Hàn Tị Thủy kinh hoảng hô to, dùng khí lực toàn thân để giãy khỏi tay hắn.

“Ta không thể?” Liễu Tinh Vân cười lạnh, nghiêng người đè lên nửa thân trên không mảnh vải đang không ngừng động đậy của y, “Đừng quên tình huống hiện tại của người, Tị Thủy. Có bản lĩnh phản bác lời của ta, nhưng chung quy người cũng không thoát khỏi nơi này.”

Toàn thân Hàn Tị Thủy cứng còng, cắn chặt răng, giương lên cặp mắt đồng vô thần tràn ngập lửa giận, nhưng không có chút tác dụng nào.

“Còn có một việc.” Nhìn khuôn mặt uất giận của y, Liễu Tinh Vân tới gần tai y thổi nhiệt khí, “Ta không cho người có quyền lợi cự tuyệt.”

Hàn Tị Thủy mím môi trầm mặc, không phản kháng mặc hắn cởi toàn bộ y phục mình xuống, để hắn đem mình đặt vào trong thủy trì ấm áp. Dòng nước ấm áp nháy mắt tràn tới ngực, y không khỏi bối rối nắm chặt cánh tay cường tráng kia.

“Không cần sợ.” Thanh âm Liễu Tinh Vân lúc này có vẻ ôn nhu vô cùng, “Nước chỉ tới ngực người mà thôi, người có thể ngồi.”

Hàn Tị Thủy sợ run lên, ngượng ngùng cúi đầu buông tay ra. Y thể nhưng ở trước mặt y lộ ra sợ hãi, nhưng lại không tự chủ được nắm tay hắn.

“Để ta phải tự mình hầu hạ, người là người đầu tiên.” Liễu Tinh Vân cười nhẹ, đưa tay tiếp cận thắt lưng y, bắt đầu tắm rửa cho thân hình đang cứng còng trong ngực mình.

“Ta có thể tự tắm.” Y cho rằng là do Liễu Tinh Vân nghĩ rằng mình bị mù không tiện nên mới muốn giúp mình tắm. “Chỉ cần người nói vị trí các đồ vật cho ta là được rồi.”

“Không được, đây là cơ hội khó được mà!” Liễu Tinh Vân chế trụ thắt lưng y, nhẹ nhàng xoa nhẹ lên cần cổ và bả vai y, khoái trá cười nhẹ: “Dĩ vãng đều là tự người tắm đi? Nói cách khác, ta là người đầu tiên chạm vào người, phải không?”

Hàn Tị Thủy sợ run, gương mặt nổi lên một đợt nhiệt khí. Y buộc mình bỏ qua những đụng chạm da thịt giữa hai người, ý đồ bảo trì tâm tình bình tĩnh nên y mặc tay hấn tùy tiện di chuyển trên người mình.

Chỉ là tim vẫn không chịu y không chế mà càng ngày càng đập nhanh.

Khi Liễu Tinh Vân vén mái tóc dài của Hàn Tị Thủy ra sau, trong mắt chợt xẹt qua một đạo quang mang lạnh liệt. Trên da thịt trắng nõn không chút tỳ vết trên lưng y có một vết thương lớn hình thù ghê tởm kéo dài từ gần vai tới tận thắt lưng. Từ hình thù của vết sẹo đủ để nhận biết tình huống lúc ấy có bao nhiêu nghiêm trọng.

“Vết thương sau lưng là như thế nào?” Hấn dùng nước vốc lên người y, dạm mạt hỏi.

“Từ trên mã xa ngã xuống.” Y rũ mắt nhẹ nhàng nói.

“Người cũng vì vậy nên mới mù mắt sao?”

Tay hấn trượt từ bả vai men theo vết thương xuống tới thắt lưng y, có chút ám muội đụng chạm đến điểm mẫn cảm của y.

“Ân.” Y cắn môi dưới. Từ khi y có thể tự hình hành động tới nay đều chưa từng cho ai đến gần mình, cho dù là hầu hạ y đi ngủ đi chẳng nữa y cũng tuyệt không cho y chạm vào vết thương của mình.

“Không có biện pháp trị liệu?”

“Lúc cứu thì đã muộn, không kịp.” Nhớ lúc ấy sốt cao tới mấy ngày, còn bị vết thương hành cho không thể hành động nổi, y cũng đã rất may mắn vì đã giữ được cái mạng này.

“Ừ.”

Hấn dùng môi mình hôn lên vết thương trên lưng y, hành vi tràn ngập thương tiếc này làm cho Hàn Tị Thủy kinh ngạc không thôi.

Đồng thời, Liễu Tinh Vân vén tóc y lên, mệnh lệnh: “Nhắm mắt lại, ngừng thở, ta xả nước.”

Y theo lời hấn ngừng thở, nước liền được đổ xuống, ước hết cả khuôn mặt. Hàn Tị Thủy nhắm mắt, một trận trầm mặc, tùy ý Liễu Tinh Vân gội đầu cho y, từng chút từng chút một thả những sợi tóc mềm, để nó ở trên mặt nước tản ra đồ dạng xinh đẹp nhất.

Đợi khi y cảm thấy mệt, Liễu Tinh Vân mới vừa lòng cầm lấy bố khăn lau khô tóc y, ôm y khỏi trì thủy, đặt y lên nhuyễn tháp.

“Hiện tại, mới chân chính là bắt đầu.” Liễu Tinh Vân dùng tay vuốt ve từng đường nét trên mặt y, cúi đầu nói.

Hàn Tị Thủy hơi run, tuyệt vọng nhắm mắt lại, hiểu được đây là vận mệnh mà chính mình không thể trốn được.

? ? ?

Thân hình trần trụi bên dưới nhuyễn mao (mền bằng lông động vật mềm mại) hơi run, mũi Hàn Tị Thủy một chua xót, nước mắt cũng không chịu thua kém trượt khỏi hốc mắt.

Vì sao y lại vô dụng như vậy? Thân là nam tử nhưng ngay cả năng lực bảo vệ mình cũng không có, còn phải khuất nhục nằm dưới thân của nam tử khác! Thế nhưng, y tuyệt không cho phép mình đi tìm chết, y phải giữ mạng về gặp gia gia cùng Vị Tuyết, y không thể chết được!

“Người khóc.” Thanh âm Liễu Tinh Vân lộ ra chút kì dị, vươn tay lau đi giọt nước mắt trong suốt trên má y.

Hàn Tị Thủy rung động, nhanh chóng nghiêng mặt đi chập vạt dùng tay che khuất gương mặt đang không ngừng rơi lệ của mình.

Liễu Tinh Vân muốn gỡ tay y ra, lại bị y cường ngạnh che đi.

“Không... Đừng nhìn...” Y thấp giọng khấn cầu. Đã lâu rồi y chưa chảy một giọt lệ nào, y không muốn người khác thấy bộ dáng yếu đuối khi khóc của mình.

Trong mắt Liễu Tinh Vân đã dấy lên một tia lửa. Tóc dài xõa ra che đầy da thịt, bả vai gầy yếu vì chủ nhân đang khóc mà hơi hơi rung động, Hàn Tị Thủy nhu nhược như vậy, càng làm trỗi dậy dục vọng muốn chiếm lĩnh nơi hân, dẫn phát một khát cầu muốn tàn phá bờ bãi.

Liễu Tinh Vân cúi thân, nhẹ nhàng mút nơi cần cổ trắng nõn, lưu lại một hàng ấn kí tím tím hồng hồng từ cổ xuống cánh tay. Bàn tay to lớn vuốt ve phần bụng trần trụi, không ngừng vuốt nhẹ.

“Không muốn ——” Y cảm giác lần này khác với hàm xúc của hai lần đụng chạm trước nên Hàn Tị Thủy bắt đầu giãy giụa, song mâu mang nước mắt chớp mạnh, vài giọt lệ trong suốt hạ xuống.

“Người không có quyền lợi cự tuyệt, Tị Thủy.” Hắn chế trụ nửa thân trên của y, da thịt nóng rực của hai người áp sát nhau. “Không cần phản kháng, ta không có tính nhẫn nại.”

Y ngừng khóc. Liễu Tinh Vân nói đúng, y hiện tại căn bản ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể đợi bị làm thịt (nguyên văn đây, không chỉnh sửa), trừ bỏ phục thù, y căn bản cái gì cũng không thể làm... Không, y có, ít nhất có một!

“Chờ, chờ một chút!” Y che cổ mình lại, ngăn cản Liễu Tinh Vân tiếp tục hành động. “Thỉnh người đáp ứng ta một chuyện.”

“Vào thời điểm này, người còn có thể đàm điều kiện?” Liễu Tinh Vân nín khởi chân mày, ngừng lại động tác xâm lược, cười lạnh, “Nói đi, ta thật muốn nghe thử xem là gì.”

“Ta... Ta không phản kháng. Người đồng ý, ta liền cho người, nhưng mà...” Y thở sâu, mái tóc thấm ướt bởi mồ hôi dính vào hai gò má ửng hồng, trên mặt lộ ra biểu tình quyết tuyệt.

Y quyết định, phải nói, y đã muốn nghĩ rõ ràng rồi, muốn rời khỏi nơi này, chỉ có một phương pháp.

“Chờ khi người chán ghét ta, người phải cho ta đi.”

“Người dùng thân thể mình để trao đổi lấy cơ hội trở về Hàm Tiểu Đường sao?” Mắt hắn chợt trầm xuống u ám, thanh âm nghe không ra cảm xúc.

“Đúng.” Hàn Tị Thủy cắn cắn môi dưới.

“Cho dù không đáp ứng, ta vẫn có thể có được người.” Hắn cúi sát xuống gương mặt y, gần tới nỗi có thể cảm nhận được hô hấp của nhau, “Nếu ta không đáp ứng, người làm thế nào?”

Khóe miệng Hàn Tị Thủy lộ ra một mặt tươi cười mơ hồ, “Vậy cho dù chết, ta cũng nhất quyết không cho người chạm vào ta.”

“Người uy hiếp ta?” Cánh tay Liễu Tinh Vân buột chặt, trong mắt phiếm ra tức giận, “Ta sống đến hiện tại cũng chưa gặp ai to gan như người vậy, Tị Thủy.”

“Người có thể không chấp nhận. ” Y hô một tiếng đau đớn, đậm mực nghiến đầu đi, “Người có thể lựa chọn hiện tại có được một tù binh cam tâm bị bắt, hoặc lập tức tự tay giết ta.”

“Tù binh cam tâm?” Ngón tay hắn lướt qua cổ họng y, đột nhiên cười ra tiếng. “Tị Thủy, người cho là cùng ta hạ ước định, là có thể đặt ngang địa vị với ta sao? Người muốn dùng loại phương pháp này để bảo vệ tự tôn của chính mình sao?”

Hàn Tị Thủy trong lòng chấn động..”Người, người như thế nào...” Y mở miệng một cách khó khăn. Y không nghĩ tới hắn có thể biết được ý tưởng nơi đáy lòng của mình. “Cũng vậy thôi, dù sao cũng chẳng tốn hao cái gì của ta.” Hắn hừ cười một tiếng, tiến tới bên tai y nhẹ nhàng thì thầm: “Người có nghĩ tới hay không, nếu ta vĩnh viễn cũng không chán ghét người, thì người vĩnh viễn sẽ phải ở lại nơi này sao?”

Hàn Tị Thủy sợ run một chút, thở sâu nói: “Hảo, nếu là như thế, ta sẽ mãi ở lại đây.”

Dù sao tệ nhất cũng không hơn cái này, chuyện y đang làm, chỉ là cố tạo một hy vọng xa vời. Huống hồ, y cũng không cho rằng Liễu Tinh Vân có hứng thú với một nam tử như y quá lâu, hắn chỉ là nhất thời nổi lên hưng trí với y mà thôi.

“Người không sợ ta đổi ý?”

“Không sợ, nếu người không muốn làm thì dù là ai cũng không thể bức được người hứa hẹn điều gì.” Hàn Tị Thủy lắc lắc đầu, “Huống hồ, người không cần phải làm như vậy. ” Trong mắt Liễu Tinh Vân phiếm ra quang mang kì dị, nhìn thiên hạ dưới thân mình, “Ước định thành lập, Tị Thủy.” Hắn ôn nhu nói: “Bắt đầu từ hiện tại, hết thảy mọi thứ của người đều là của ta.”

6. Chương 5

Môi Liễu Tinh Vân đầu tiên là ôn nhu hàm trụ cánh môi hồng nhợt của Hàn Tị Thủy, sau đó nhẹ nhàng hút vào. Tiếp đó, hắn dùng lưỡi cạy mở hàm răng của y, nhanh chóng trượt vào.

Hàn Tị Thủy hơi lùi ra một chút, bị động mà trúc trắc đáp trả theo lưỡi của hắn.

Tuy rằng đáp ứng hắn không phản kháng, nhưng mà, y căn bản không biết phải làm như thế nào. Bị khí vị xa lạ xâm lược, mặc hắn ở ngoài miệng mình mạnh mẽ phô trương thanh thế, nhưng y vẫn như cũ sợ hãi bị hắn chạm vào.

“Người ngay cả nữ nhân cũng chưa từng chạm vào đúng không?” Liễu Tinh Vân vỗ về thân mình cương cứng của y, chiếc lưỡi ẩm ướt nóng ẩm liếm qua vành tai y, môi hắn trượt xuống phần gáy khe lấm lấm: “Người hắn phải có tì nữ đi? Người không chạm qua các nàng sao?”

“Không...” Hàn Tị Thủy cảm giác tay hắn ở trước ngực mình khe vuốt nhẹ, thân mình vô thức tránh lui, “Hoàn nhi, nàng không phải... a!”

Hắn bắt duyệt nói: “Đừng ở trước mặt ta nhắc tới bất luận tên kẻ nào ở Hàm Tiểu sơn trang, đừng quên hiện tại người là của ta.”

“A... Ân...” Hàn Tị Thủy run rẩy, lưỡi ẩm nóng của hắn làm dấy lên một ngọn lửa khó hiểu, làm cho y không tự chủ được bất giác chạy trốn.

Hai tay nhẹ đẩy hắn ra, khước từ hành động khe cắn khắp nơi của hắn, rồi lại bị nụ hôn của hắn chặn lại. Hơi thở nguyên bản vững vàng dần dần trở nên bất ổn định, phát ra từng đợt thở dốc.

“Thân thể người vẫn còn cứng đờ.” Hắn ôm lấy thân hình tỏa nhiệt khí của y, trượt tay xuống, câu ra một mặt cười tươi tắn, “Có lẽ, làm như thế này so sánh tốt hơn.”

“A! Không... Kia...” Hàn Tị Thủy kinh hách chấn kinh, muốn đứng dậy né tránh. Hắn sao có thể chạm vào chỗ đó của y? Y chưa bao giờ...

“Đừng nhúc nhích!”

Tâm tình khó hiểu khiến hắn càng muốn thăm dò, lại càng không muốn buông tha y...

? ? ?

“Ân...” Một trận đau đớn làm cho Hàn Tị Thủy mở to mắt, phát hiện cả người mình đang ở trong ao, nhưng lại là nằm trong lòng ngực của người kia.

“Thấy sao?” Liễu Tinh Vân thanh âm trầm ổn từ trên đầu y truyền đến, “Chờ lát nữa ta giúp người bôi thuốc.”

Hàn Tị Thủy hơi đau đớn, phút chốc mặt đỏ lên, phần trí nhớ khi nãy nhất thời toàn bộ ào vào đầu. Thân thể y truyền đến từng trận đau đớn, nhắc nhở y vừa rồi y đã đem thân thể mình giao cho một người khác đồng dạng là nam nhân giống mình.

Nhưng là, đây chẳng qua là thân thể mà thôi. Y không ngừng nhắc nhở mình.

Y cho là thân thể mình, đối nam tử thì đó có tính là cái gì đâu, chỉ là thân thể, tim của y vẫn chưa bị lay động... Thở sâu, y cố ý xem nhẹ bàn tay đang vuốt nhẹ lên làn da nhẵn nhụi mẫn cảm của mình, cố đem tâm tình mình bình thản lại.

“Ta ... vừa ngủ sao?” Y hơi chần chờ, cúi đầu hỏi. Đối với tình cảnh cảm xúc mãnh liệt vừa rồi, trừ cổ lúc đầu có chút ấn tượng ra, còn lại đều là một mảnh trống rỗng.

“Thời điểm lần thứ hai, người liền hôn mê.” Liễu Tinh Vân thản nhiên nói, ôm lấy thân y, dùng khăn bao lại rồi bế ra khỏi ao.

Khi nhìn thấy y hôn mê trong ***g ngực mình, khuôn mặt thì trắng nhợt, trong lòng hắn liền có một loại tình tự hồi hận nổi lên.

Là do hắn phóng túng, quên rằng y chưa từng hiểu qua tình sự, không thể chịu nổi bị mình gây sức ép như vậy. Huống hồ Vô Tâm từng nói thân thể Tị Thủy nền tảng không tốt, thân thể cũng không cường kiện.

Hắn không ngừng hôn y đang mê man, quyến luyến hôn lên đôi mi kia, chớp mũi cùng môi. Muốn y, không vì y ngắt đi mà giảm đi nửa phần, ngược lại càng thêm mãnh liệt. Nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn hoài nghi mình liệu có thể buông tay được y hay không.

Hoài nghi a? Nguyên lai, cũng có thời điểm hắn không thể xác định rõ phương hướng a! Khóe miệng Liễu Tinh Vân loan ra một nụ cười đầy thú vị, đem Hàn Tị Thủy đặt lên giường thấp, phát hiện vả mặt y bình tĩnh cúi đầu, không chút nhúc nhích.

Xem ra, y lại xem nhẹ mình từng có quan hệ thân mật cùng hắn, hồi phục lại sự bình tĩnh lúc trước rồi.

Đây là kết luận của hắn sau vài ngày quan sát. Tuy rằng im lặng an tường vốn là khí chất tên người y, nhưng Hàn Tị Thủy vì làm cho mình có thể duy trì được bình thản cùng bình tĩnh, y sẽ cố ý bỏ qua những thứ khiến y không thể nắm giữ hoặc làm y bối rối, khiến nó không thể trở thành nhân tố ảnh hưởng tới chính y.

Y cơ hồ làm rất tốt chuyện này.

Điều duy nhất khiến Liễu Tinh Vân cảm thấy tốt hơn, chính là khi chỉ có y cùng Hàn Tị Thủy y sẽ dễ dàng lộ ra biểu tình bối rối, ngượng ngùng và nhiều cảm xúc khác.

“Cái kia...Giờ là giờ nào?” Hàn Tị Thủy bị đặt trên giường thấp nghiêng tai lắng nghe, lại không thể nghe được động tĩnh nào, rốt cuộc nhin không được mở miệng hỏi.

“Đã thân mật như vậy, người còn không gọi tên ta sao?” Liễu Tinh Vân một phen kéo xuống bờ khăn bao quanh người Hàn Tị Thủy, vừa lòng nhìn thấy vì thân thể nhạy mắt trần trụi mà biểu tình y trở nên bối rối.

“Ta... Người...” Hàn Tị Thủy bất chấp nửa người dưới đau đớn, cuống quýt dùng tay che lại thân thể mình. Mặc dù vì thân thể xích lửa mà cảm thấy bất an, nhưng y vẫn khó tránh khỏi xấu hổ mặt mày đỏ lên.

“Không cần e lệ, ta cũng không mặc y phục giống người a.” Liễu Tinh Vân cố ý cúi người lại sát y, không để ý Hàn Tị Thủy đang giãy dụa kéo y vào lòng ngực mình, để hắn có thể cảm nhận rõ ràng cảm giác da thịt hai người tương tiếp nhau. “Dù sao nên xem cũng đã xem, nên sờ cũng đã sờ rồi.”

“Người...” Lời nói hắn ái muội cộng thêm sự nhạy cảm do da thịt kề sát khiến y nóng lên, gương mặt Hàn Tị Thủy phút chốc lại đỏ bừng lên. “Cũng không được... Buông.”

“Gọi tên ta, nếu không người cứ vậy mà nằm trong lòng ta đi.” Hắn lơ đãng dùng đầu ngón tay vuốt ve bờ vai trần nhẵn nhụi của Hàn Tị Thủy.

“Tinh Vân, thỉnh người buông ra.” y giãy nửa ngày, cuối cùng đành phun ra một câu.

“Không buông.” Hắn một câu liền từ chối, lại tiếp tục đùa giỡn lộn tóc ẩm ướt của Hàn Tị Thủy.

Hàn Tị Thủy trợn to mắt, sao cũng không thể tưởng tượng được câu nói vô lại này lại từ trong miệng hắn phun ra. “Người sao có thể...”

“Ta sao lại không thể?” Liễu Tinh Vân cắt đứt câu nói của y, hỏi ngược lại, lạnh giọng nói: “Người nếu đã là người của ta, ta đương nhiên có quyền ôm người không phải sao?”

“Này... “Bị hỏi đến không thể trả lời được, Hàn Tị Thủy chỉ có thể thầm than một tiếng, hàng mi rũ xuống không nói gì nữa.

Liễu Tinh Vân người này rất quái lạ, dễ vui dễ giận. Ngay khi y tưởng rằng mình hiểu đôi chút về hắn, hắn lại làm cho mình lắp bắp kinh hãi.

“Sinh khí?” Ngờ ngợ Liễu Tinh Vân hơi nhỏ nhẹ, tự tiểu phi tiểu nói: “Nếu người đáp ứng từ nay về sau luôn gọi tên ta, ta liền lập tức buông người ra.”

“Vì sao lại kiên trì muốn ta gọi tên người?” Y nhin không được mở miệng hỏi.

“Không ai nói cho người biết âm thanh của người rất đặc biệt sao?” Chóp mũi hắn khẽ sát cổ y, nhẹ nhàng thổi khí nóng làm cho hơi thở Hàn Tị Thủy trở nên rối loạn, “Thanh âm của người rất mỹ, nhất là khi người thở dốc rên rỉ...Đặc biệt rất êm người.”

“Câm mồm! Người ——” Gương mặt Hàn Tị Thủy phút chốc đỏ bừng. Những lời vừa rồi làm y nhớ tới khi mình bị hắn ôm đã không tự chủ được mà phát ra thứ thanh âm làm người ta thấy thẹn vô cùng.

“Xem ra người không muốn rời đi ôm ấp của ta.”

Hắn nhin không được nhẹ trạc vào khuôn mặt đỏ bừng của y, ngón tay trượt xuống thắt lưng trần cảm của y khinh tao (tao là gái, cào, quấy, hiểu nghĩa nào tùy mọi người), đưa tới từng trận run rẩy. (Dạ Liên: vì cười, đừng suy nghĩ bậy a)

“Ngô... Người...” Ngứa không chịu nổi, Hàn Tị Thủy vặn vẹo thân mình muốn tách khỏi tay hắn, nhưng lại không biết cử động này của mình trong mắt Liễu Tinh Vân lại trở thành mồi lửa đốt hỏa dục cháy hừng hực. “Ta đáp ứng, Tinh Vân... buông.”

“Đừng nhúc nhích, ” Liễu Tinh Vân nắm chặt tay y, hạn chế mọi hành động của y trong ngực mình. “Nếu tiếp tục cử động, người ngày mai đừng nghĩ muốn xuống giường nữa.”

Thanh âm khi y gọi hắn cùng cảm xúc của da thịt trần trụi dưới tay mình, đều là nhân tố khơi mào *** trong hắn. Nhưng đối với người có cuộc sống thập phần đạm bạc của Hàn Tị Thủy mà nói, *** bực này đã là thứ không nằm trong phạm vi y có thể lý giải được.

Hàn Tị Thủy dừng động tác lại. Tuy lời hắn hơi khó hiểu, lại phát giác người hắn dần nóng lên, đó là loại độ ấm không chút bình thường, tựa hồ khiến da thịt y bị bỏng.

“Người không hiểu?” Nhìn vẻ mặt hơi hoang mang của y, Liễu Tinh Vân cầm tay y đặt lên nơi đang có phản ứng của mình, “Đây là nguyên nhân.”

Trên mặt Hàn Tị Thủy thoáng chốc xuất hiện một loại vẻ mặt mà trước nay Liễu Tinh Vân chưa từng được thấy qua —— trợn mắt há hốc mồm.

Thấy thế, Liễu Tinh Vân cảm thấy thú vị, cúi người để sát vào lỗ tai y, bổ sung: “Đây, chính là nơi ta với người hợp làm một thể.”

Đầu Hàn Tị Thủy oanh một tiếng, toàn bộ suy nghĩ đình chỉ hoạt động.

? ? ?

Khi có tiếng bước chân tiếp cận, Liễu Tinh Vân đương nhiên từ trong ngủ mơ tỉnh lại.

“Vô Tâm, ta không phải từng công đạo người không có chuyện không được phép tiếp cận nơi này sao?” Nhận ra tiếng bước chân của người tới, Liễu Tinh Vân trầm giọng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Đại ca.” Tả Vô Tâm chần chờ một chút, “Có phải Tị Thủy ở cùng một chỗ với người hay không?”

Sáng sớm nay cũng vì lo lắng cho Hàn Tị Thủy nên hắn mới chạy qua biệt viện của lão đại, nhưng lại không thấy người nào cả. Sau khi hỏi hạ nhân mới biết hôm qua lão đại đã ôm Hàn Tị Thủy tới đây, hơn nữa từ bỏ từng gọi người mang đồ ăn vào, thì chưa từng bước khỏi nơi này.

Tuy biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng mà, hắn vẫn biết có vài thứ không nên hỏi.

Liều Tinh Vân trầm mặc một hồi, “Ồ bên ngoài chờ một chút.” Hắn ngồi dậy, cầm lấy ngoại bào mặc vào, quay đầu nhìn Hàn Tị Thủy vẫn đang ngủ.

Đêm qua mặc dù hắn đã nhịn xuống dục vọng lần thứ hai nổi lên, nhưng khi hắn bôi thuốc cho y, Hàn Tị Thủy đau đến nắm chặt bờ vai hắn, đợi khi đã bôi được xong, cả người y đổ đầy mồ hôi, vô lực ngã vào trong ngực hắn, mãi cho tới khi dùng cơm xong, hắn phải cho y uống vài hớp liệt tửu (rượu mạnh) y mới có thể thả lỏng mà ngủ.

Liều Tinh Vân kéo chăn che đi bờ vai xích lỏa của y, đưa tay chỉnh lại mái tóc tán loạn của y mới đứng lên đi ra ngoài.

“Có chuyện gì? Nói đi.” Hắn che đi tầm mắt của Tả Vô Tâm, đóng cửa lại đi đến chỗ đình viện.

“Có phải ngày hôm qua ngươi đã cùng Tị Thủy lên giường?” Tả Vô Tâm đi theo bên người hắn, trực tiếp hỏi.

“Đúng vậy.” Thuận tay bẻ lấy một nhánh cây, Liều Tinh Vân đơn giản trả lời.

“Tị Thủy không cam tâm tình nguyện phải không?” Tả Vô Tâm lại hỏi.

“Đây là chuyện của ta với hắn.” Liều Tinh Vân nhướng mày, bắt duyệt: “Vô Tâm, ngươi hơi nhiều chuyện rồi.”

“Đại ca, ngươi đối Tị Thủy là cảm giác gì?” Mặc dù có chút sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố lấy dũng khí hỏi: “Ngươi là bởi vì hắn khác với những người ngươi từng gặp trong quá khứ nên mới tạm thời có hứng thú với hắn mà thôi, hay là.. ngươi đã yêu hắn?”

Yêu? Liều Tinh Vân không khỏi hạ mi: “Đáp án với ngươi trọng yếu vậy sao?”

“Rất trọng yếu.” Hắn dùng lực gật đầu.”Bởi vì ta thích Tị Thủy...A! Ý của ta là ta coi hắn như bằng hữu của ta.”

Hừ chết người, vừa nãy khi hắn nói hắn thích Tị Thủy, trong mắt lão đại thể nhưng hiện lên một mặt hàn quang đủ dọa chết người. May hắn giải thích nhanh, nếu không đã là oan hồn rồi.

Liều Tinh Vân bỗng nhiên cười cười, “Vô Tâm, ngươi có biết cái gì gọi là yêu không?”

Tả Vô Tâm ngẩn người, lắc đầu.”Ta không biết.”

“Ta cũng không biết.” Liều Tinh Vân thản nhiên nói.

Đối với sự thẳng thắn của hắn Tả Vô Tâm trợn to mắt, không biết nên nói cái gì.

“Ngươi cho rằng ta yêu hắn sao?” Lúc này, người đặt câu hỏi là Liều Tinh Vân.

“A?” Tả Vô Tâm ngây người, vấn đề này sao lại hỏi hắn ni?

“Ngươi cho rằng ta yêu hắn sao?” Liều Tinh Vân lại hỏi.

“Ta thấy.. hình như là vậy!” Tả Vô Tâm không xác định nói: “Bởi vì thái độ ngươi đối hắn cùng thái độ dĩ vãng ngươi đối với nữ nhân không giống nhau, đương nhiên thái độ ngươi đối với ta cùng nhị ca cũng bất đồng.” Hắn ngừng một chút, lại cường điệu nói: “Ít nhất ngươi rất coi trọng hắn, coi trong một cách phi thường đặc biệt, cho nên ta nghĩ, ngươi hắn là có chút thương hắn.”

“Là vậy sao?” Liều Tinh Vân nở nụ cười, tự lảm bảm: “Nguyên lai là như vậy.”

Đây là nguyên nhân của những xô xát trong ngực sao? Bởi vì yêu y, cho nên tất cả tình tự mà hắn chưa từng có, chưa từng xuất hiện lại vì y mà xuất hiện.

Nguyên lai, đây là nguyên nhân của tất cả a!

“Đại ca?” Tả Vô Tâm nghe không hiểu, hỏi lại hắn.

“Không có việc gì.” Hắc lạnh nhạt nói, trong mắt nổi lên một ngọn lửa. “Chỉ là suy nghĩ, ta về sau không cần đi tìm sự tình thú vị nào đó để sống qua ngày.”

Hàn Tị Thủy, là người rất quan trọng trong cuộc sống sau này của hắc*.Mà hiện tại, chuyện hắc phải làm là — dự dỗ người ngây thơ trong mặt tình cảm như Hàn Tị Thủy yêu hắc.

Xem ra, đó là một chuyện làm người ta khoái trá.

(*):nguyên văn câu này là “như thế nào hắc tương lai trong cuộc sống đích kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng”, ta dịch bừa.

7. Chương 6

“Cẩn thận bên kia!” Tả Vô Tâm nơm nớp lo sợ nhìn Hàn Tị Thủy bước đi trong vườn. “Cẩn thận bên trái!” Hàn Tị Thủy dừng bước, bất đắc dĩ thở dài, “Vô Tâm, người càng nói càng khiến ta khẩn trương.”

“Ta sợ người không nhớ rõ thôi!” Tả Vô Tâm lầm bầm. Lão đại muốn hắc chiếu cố Tị Thủy, nếu Tị Thủy bị thương thì hắc chết chắc rồi.

“Người đã dẫn ta đi qua đây hai lần rồi.” Hàn Tị Thủy mỉm cười, “Ta nhớ rõ phải đi như thế nào, ta không thể lúc nào cũng nhờ người giúp ta.”

Từ lúc Liễu Tinh Vân đồng ý y có thể tự do đi lại trong nửa tháng trở lại đây, đều là Tả Vô Tâm dẫn y đi xem xét hoàn cảnh xung quanh. Điều này xem như dùng thân thể đổi lấy sao? Hay là, hắc cần bản liền cho rằng.... Không, là vì biết y không có năng lực chạy trốn khỏi nơi này, nên mới yên tâm để y tự do đi lại.

Mà thôi, hiểu được hắc nghĩ như thế nào thì y làm được gì chứ? Dù sao y cũng không làm được gì.

Hàn Tị Thủy thở dài trong lòng, vừa đi vừa đếm số bậc thang của lương đình, sau đó ngồi xuống thở phào một hơi. Cùng lúc đó, y nghe thấy Tả Vô Tâm cũng thở phào.

“Vô Tâm, sao người lại khẩn trương?” Y không nhìn được mà nở nụ cười. “Ta không té ngã, cũng không đụng phải cái gì, người có thể yên tâm.”

“Ta biết người có thể, nhưng ta vẫn cứ khẩn trương đấy thôi!” Tả Vô Tâm lầm bầm, ngồi xuống bên cạnh y.

Qua mấy ngày nay, hắc cũng rõ ràng hiểu rõ được trí nhớ của Tị Thủy đối với phương hướng và vị trí. Sau khi quen thuộc vị trí của đồ đạc, y có thể tự mình làm những chuyện vặt thường ngày, vẫn nhàn nhả như thường, năng lực thích ứng cực tốt.

“Đi cùng ta cả ngày, người sẽ không nhàm chán sao?” Y hít sâu một hơi không khí đầy hương thơm hoa cỏ trong vườn. Tuy rằng không khí ở đây lạnh hơn nhiều so với ở Hàm Tiểu sơn trang, nhưng cũng chỉ có mùi cỏ hoa này mới có thể khiến cho y cảm thấy an tâm, quen thuộc đôi chút.

Cũng đã một tháng từ ngày y rời khỏi Hàm Tiểu sơn trang, không biết Vị Tuyết đã biết chuyện này hay chưa?

Y vẫn rất sợ Vị Tuyết sẽ liều lĩnh xông vào Thiên Tinh đường, chỉ bằng võ công của Vị Tuyết thì tuyệt đối không đánh lại Liễu Tinh Vân, trừ khi a gia tự thân xuất mã. Nhưng a gia cũng đã lớn tuổi, dù có võ công cao cường cũng không biết tỷ lệ toàn thân trở ra được tới bao nhiêu.

Mà không biết vì sao, y không hề muốn bất kỳ ai bị thương, dù là người của Hàm Tiểu sơn trang hay Thiên Tinh đường.

“Ừm...” Tả Vô Tâm nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lẩm bẩm nói: “Không có, đi cùng người rất thoải mái. Bởi vì trên người người có một loại khí chất sẽ làm cho người ta cảm thấy bình thản an tường.”

“An tường...sao?” Hàn Tị Thủy tự giấu cười, nói.

Sao y không thấy được chính mình bình thản an tường chứ? Y cảm thấy bản thân như tờ liễu trôi nổi giữa không trung, muốn tìm nơi bám vào lại phát hiện xung quanh hoàn toàn xa lạ, đành phải cường chống đến ngày có thể trở lại mặt đất.

Kỳ thật, y vẫn cảm thấy thật mệt mỏi, lại thế nào cũng phải phân ra phần lớn tâm thần để giữ bình tĩnh trước mặt Liễu Tinh Vân. Y phải giữ lại ranh giới trong lòng mình, nếu không, y sẽ không thể bỏ qua cái quan hệ thân mật mà hai người từng có.

Y không thể để chính mình trầm luân trong đó được!

Thân là nam nhi, lại bị một nam tử khác xâm phạm, vậy mà y cảm giáctrầm luân.

Ừ.... Chính là trầm luân.

Cảm giác xa lạ mà Liễu Tinh Vân dẫn phát trên người y ngày đó chính là trầm luân. Trừ bỏ có những lúc suy nghĩ trống rỗng không thể khống chế, thân thể, động tác, cảm quan của y.... hết thảy đều trở nên khó tự điều khiển. Trạng thái đó, từ lúc chào đời tới nay, y chưa từng gặp phải.

Y không thích cảm giác bị hấn ôm, chán ghét việc y không biết phải làm thế nào nhưng thân thể lại cho phản ứng đáp lại.

Nhưng theo thời gian trôi đi, y càng ngày càng quen thuộc cái ôm của hắn, thân thể y và khứu giác đều ghi nhớ mùi hương của hắn, bắt đầu quyến luyến vòng tay hắn. Ở trước mặt hắn, y càng ngày càng không xác định được chính mình.

Không! Y tuyệt đối không thể như vậy!

“Tị Thủy, người thấy lạnh sao?” Thấy y đột nhiên run rẩy, Tả Vô Tâm quan tâm mà hỏi. “Để ta đi lấy áo khoác cho người.”

“Ta không...” Hàn Tị Thủy còn chưa kịp nói hết câu đã nghe thấy tiếng Tả Vô Tâm chạy đi mất.

“Ha!” Hành động của hắn khiến Hàn Tị Thủy nhin không được mỉm cười. Ở Tả Vô Tâm có sự thẳng thắn chân thành và một loại sức sống tràn đầy, khiến người ta như ngửi thấy mùi nắng trên người hắn, nhìn làm sao cũng không giống loại người sống trong tổ chức sát thủ như Thiên Tinh đường.

Tiếng bước chân đánh gãy suy nghĩ của y. Hàn Tị Thủy chăm chú lắng nghe, không phải Vô Tâm, không phải Liễu Tinh Vân, cũng không phải nha hoàn thường ngày hầu hạ, là tiếng bước chân hoàn toàn xa lạ.....

???

“Không biết các hạ tìm ta có việc gì?” Khi xác định người nọ đi về phía mình, Hàn Tị Thủy mới hỏi.

“Người chính là Hàn Tị Thủy?” Tiếng bước chân dừng lại, giọng nói có chút thô lỗ.

Quả thật là đến đây vì y. Hàn Tị Thủy mỉm cười, “Đúng vậy? Xin hỏi các hạ là?”

“Khúc Hương Văn, nhị đường chủ Thiên Tinh đường.” Người nọ trầm giọng báo tên họ.

“Hạnh ngộ, xin hỏi tìm ta có chuyện gì?” Y vẫn bình thản như cũ. Cho dù lai giả bất thiện, thiện giả bất lai, y cũng muốn nghe xem người nọ tới đây vì cái gì.

“Người là nam.”

“Thật vậy.” Y đại khái đoán được Khúc Hương Văn tới làm gì rồi.

“Cũng có chút nhan sắc, nhưng ta vẫn nhìn không ra người có điểm nào khiến lão đại mê muội.” Khúc Hương Văn nói, có chút khinh miệt. Trong mắt hắn, Hàn Tị Thủy chính là loại người yêu dị chuyện đi mê hoặc nam tử.

Mê muội? Hàn Tị Thủy ngạc nhiên cười. Liễu Tinh Vân làm sao có thể mê muội y? Hắn chẳng qua là tạm thời có hứng thú với y mà thôi.

Ngay lúc nghĩ như vậy, trong lòng y không hiểu sao lại có cảm giác chua xót kỳ lạ.

“Ta không nghĩ vậy.” Y nói, bỏ qua cảm giác kỳ lạ trong lòng, rồi nghiêng đầu đi, không muốn tiếp tục cái đề tài này, “Có lẽ, người nên đi hỏi quý đường chủ, chính hần mới biết rõ ràng.”

“Người.... Chẳng lẽ người không cảm thấy đáng xấu hổ sao?” Sự bình thản ung dung của y khiến cho cơn tức đã sớm chùng chất của Khúc Hướng Văn bùng nổ, “Người thân là nam tử, sao lại làm ra loại chuyện không biết xấu hổ, vi phạm luân thường này!”

Hàn Tị Thủy cảm thấy lời chỉ trích của hần quá tức cười. Y cười ra tiếng.

“Người cười cái gì?”

“Cười sự ngu muội của người.” Hàn Tị Thủy ngừng cười, lạnh lùng nói: “Ta chỉ là một tên tù binh không có tự do, chuyện này nào phải do ta quyết định? Nếu nói cho cùng thì đây là vấn đề của Thiên Tinh đường các người, nguyên nhân không phải do ta. Người có thể đến trước mặt quý đường chủ trần thuật toàn bộ những lời vừa rồi. Hay người không phải ngu muội mà là nhát gan, không dám nói chuyện này trước mặt quý đường chủ?”

Trên mặt Khúc Hướng Văn hai màu xanh trắng thay đổi liên tục, hần nghiêng răng nắm quyền. Nếu không phải lão đại căn bản không thèm nghe hần, hần cần gì phải vi phạm mệnh lệnh của lão đại, xông vào nơi này?

Sự chuyên sùng của lão đại đối với Hàn Tị Thủy hần đều xem trong mắt. Tâm tư của lão đại toàn bộ đều đặt trên người Hàn Tị Thủy, lão đại không chỉ lệnh Vô Tâm cả ngày tùy tùng y, còn vì y làm ra đủ loại trân quý thuốc bổ, thậm chí ngay cả mỗi lần ăn cũng chịu bỏ qua, chỉ vì Hàn Tị Thủy. Chính vì tình thế đã quá mức nghiêm trọng, nếu cứ để bọn họ tiếp tục như vậy, Thiên Tinh đường sẽ bị hủy!

Chỉ cần không có Hàn Tị Thủy, chuyện gì cũng sẽ không xảy ra. Khúc Hướng Văn nghĩ, trong mắt lộ hung quang, tiến về phía trước một bước.

“Dừng tay.” Một bàn tay vô thanh vô tức đè lên mạch trên cổ Khúc Hướng Văn, chế trụ động tác của hần.

Hàn Tị Thủy giật mình một chút. Y thể nhưng không có nghe tiếng Liễu Tinh Vân tiến lại đây, chẳng lẽ trước giờ đều là hần cố ý ra tiếng để y biết hần đến sao?

“Đại ca.” Khúc Hướng Văn bất an la lên. “Người... người tới lúc nào?”

“Ta đã nói rồi, không được phép tiếp cận nơi này.” Liễu Tinh Vân không thèm trả lời câu hỏi của hần, chỉ trầm giọng hỏi lại: “Lời ta nói người đã quên sao?”

“Đại ca!” Khúc Hướng Văn càng nôn nóng kêu lên: “Tên Hàn Tị Thủy này....”

“Biến đi, đừng làm ta tức giận.” Thanh âm của Liễu Tinh Vân lại trầm xuống vài phần, ngay cả vẻ ôn hòa mỉm cười bình thường cũng đã không thấy, toàn thân hần tản mát một loại hơi thở lạnh như băng.

“Nhị ca, người đi nhanh lên!” Tả Vô Tâm nghe thấy tiếng vang nên chạy đến, mắt thấy lửa giận của Liễu Tinh Vân đã nổi lên, vội vàng kéo tay áo Khúc Hướng Văn, “Nhanh lên!”

Khúc Hướng Văn giận giữ phỉ nhổ một bãi, đập mạnh tay ghé đứng lên, bước đi rầm rầm khỏi sân trong tiếng vỡ vụn.

“Vô Tâm, người cũng trở về đi.” Liễu Tinh Vân khôi phục biểu tình ngày thường, nói với Tả Vô Tâm đang cầm áo choàng đứng một bên: “Đưa áo choàng cho ta.”

“Đây.” Hần đưa áo choàng qua, xoay người gạt đầu với Hàn Tị Thủy rồi mới rời đi.

???

Nghe tiếng bước chân Tả Vô Tâm đi xa, Hàn Tị Thủy chợt cảm thấy không khí trở nên nặng nề, tính đứng lên theo đường cũ về phòng.

“Người vẫn còn giận sao?” Liễu Tinh Vân bước tới ngăn y lại, khoác áo choàng lên vai y.

Hàn Tị Thủy sững sờ một chút, lắc đầu “Không có gì để giận cả.”

“Ta không chỉ chuyện này.” Hấn giữ lấy hông y, cười một tiếng. “Đã lâu rồi không nghe người cãi nhau với ta, ta đã sắp quên mất người có bao nhiêu nhanh mồm nhanh miệng rồi đấy. Hưởng Văn làm sao là đối thủ của người. Người là đem tức giận trong lòng đổ lên đầu hấn, phải không?”

Lại nữa! Đúng vậy, vừa rồi, có một phút, y quả thật đã đem cục tức đè nén trong lòng quăng lên người Khúc Hưởng Văn, nhưng Liễu Tinh Vân không thể không bắt y chính miệng nói ra toàn bộ cảm tưởng trong lòng sao.

“Có lẽ.” Hàn Tị Thủy âm thầm thở dài.

Một trong những bài học học được trong mấy ngày ở cùng Liễu Tinh Vân chính là đừng nghĩ che dấu cảm xúc trước mặt hấn. Càng là che dấu, hấn càng đào móc sâu hơn. Càng phản kháng, chính mình cuối cùng lại càng chật vật.

“Người có nghĩ tới, một khi Hưởng Văn then quá thành giận, hấn có thể sẽ dễ dàng giết người hay không?” Liễu Tinh Vân nhún mày, đưa tay xốc Tị Thủy lên rồi ôm ngang trước ngực, trở lại chỗ ngồi trong lương đình.

“Ta biết.” Hàn Tị Thủy không muốn đàm luận đề tài này, hơi hơi nghiêng người né tránh, không thói quen hành động vô cùng thân thiết như vậy. “Buông ra được không? Ta muốn về phòng.”

“Người có biết?” Liễu Tinh Vân đột nhiên cười lạnh, siết chặt vòng tay. “Như vậy người càng nên biết không nên làm ra chuyện khiến cho chính mình gặp nguy hiểm như vậy, bởi vì người thuộc về ta.”

Hàn Tị Thủy khó chịu một tiếng, áp lực từ vòng tay của Liễu Tinh Vân khiến y không thoải mái, nhưng y vẫn như trước cúi đầu không lên tiếng.

“Tị Thủy.” Sau một hồi, Liễu Tinh Vân ôn nhu mở miệng, thả lỏng vòng tay, vỗ về Hàn Tị Thủy giống như dỗ dành một đứa trẻ. “Nói chuyện với ta đi.” Ngữ khí vừa lạnh lùng vừa giận dữ phút chốc chuyển thành ôn nhu khiến Hàn Tị Thủy run rẩy.

Y cũng không biết phải diễn tả thái độ Liễu Tinh Vân đối với y như thế nào, không phải thân nhân, cũng không phải bằng hữu. Hấn hiển nhiên không xem y là con tin, lại càng... không giống như đem y trở thành đồ vật thuộc về mình, ngược lại.... Ngược lại giống như là cưng chiều y?

Y không biết nói cưng chiều có đúng hay không, dù sao, sau khi cha mẹ mất, ký ức của y về loại cảm giác này đã rất mơ hồ, gần như đã quên mất rồi.

Liễu Tinh Vân phi thường thích ôm y, dù là khi tắm hay lúc ngủ. Nếu y cảm thấy ngứa ngáy, có động tác muốn tránh đi, hấn sẽ càng siết chặt vòng tay, chặt đến mức y thở không nổi, vô lực giãy dụa. Hành động đó lặp đi lặp lại khiến cho Hàn Tị Thủy phần lớn thời điểm đã không nghĩ tiếp tục cố sức giãy ra.

Còn nữa, hấn hình như hết sức yêu thích tóc của y, thường thường thích cuốn trong tay chơi đùa. Mấy ngày trước, khi y lơ đãng muốn đem mái tóc dài khiến y cảm thấy phiền chán này cắt bớt, Liễu Tinh Vân liền vô cớ chiến tranh lạnh, chèn ép y suốt một đêm. Nhưng đến ngày thứ hai, hấn lại dường như tâm tình rất tốt giúp y chỉnh lý tóc dài.

“Tị Thủy.” Đột nhiên, thanh âm của hấn lại trầm xuống.

“Người muốn ta nói cái gì” Hàn Tị Thủy vừa bắt đầu dĩ vãng nghi hoặc, hỏi.

Y thật sự không biết nên dùng loại thái độ nào đối mặt Liễu Tinh Vân cho thỏa đáng. Có khi phản kháng hấn sẽ nổi giận, có khi phản kháng hấn lại vui vẻ.

Trình tự biến hóa cảm xúc của hấn nhiều khi khiến y không biết nói gì, tuy rằng mỗi ngày ở chung cũng chỉ có bốn, năm canh giờ, nhưng y luôn cảm thấy đặc biệt mệt mỏi.

“Sao cũng được, dù sao ta chỉ là muốn nghe giọng người.” Tay Liễu Tinh Vân nhẹ nhàng vuốt mái tóc hơi loạn của Hàn Tị Thủy, tâm tình lại vui vẻ lên.

“Thiệt là...” Hàn Tị Thủy nhẹ nhàng thở ra.

Mặc dù đã quen với cá tính thay đổi thất thường của Liễu Tinh Vân, nhưng y đối với những câu nói vô lại, bốc đồng, ngẫu nhiên của hấn vẫn không biết làm thế nào cho phải. Trong mắt hấn dường như không có ranh giới cho những điều cần giữ lại, lại càng không vì tuổi tác và thân phận của bản thân mà không chế những gì nên nói nên làm, mà chỉ dùng một loại thái độ cứ vui vẻ là tốt rồi.

“Nếu người không nói gì, ta sẽ thượng người, ngay tại đây.” Liễu Tinh Vân hơi uy hiếp mà nói, xuyên qua kẽ tóc duyên hôn cổ y. “Làm như vậy cũng có thể nghe được giọng nói của người.”

“Gì chứ?” Y ngây người một chút, mặt chợt đỏ bừng. “Người nghĩ cái gì vậy? Ở đây là.... A!”

Hai đôi môi dán lại cùng nhau, cái lưỡi ẩm áp lên qua hàm răng, đầu lưỡi khẽ chạm đến phần mẫn cảm bên trong, gây cho y từng trận tê dại. Cho đến khi người trong lòng bị nhấm nháp đến mức không thở được, muốn dứt ra khỏi nụ hôn, Liễu Tinh Vân mới lưu luyến trả lại quyền hít thở cho y, dùng đầu lưỡi liếm liếm đôi môi trơn bóng nọ.

“Người đã nhìn không thấy thì để ý nhiều như vậy làm gì?” Hấn vô tình nói. Cảm thấy người trong lòng cứng người lại, không khỏi cười khẽ, nhẹ nhàng nâng cằm y lên nhìn chăm chú, “Sao nào? Lời ta nói làm người thấy tổn thương sao?”

Hàn Tị Thủy muốn tránh khỏi hơi thở của hấn phả lên mặt mình, lại tránh không khỏi tay hấn, đành nhủ mày tỏ vẻ kháng nghị.

“Nếu người đã nói đôi mắt người không thể trị liệu, vậy cần gì phải thấy thương cảm chứ?” Liễu Tinh Vân nhẹ vuốt ve sau gáy của y rồi lập tức kéo y lại, khiến cho cả người Hàn Tị Thủy tựa lên vai hấn, làm ra một trạng thái dựa vào nhau vô cùng thân thiết. “Người không cần cảm thấy tự ti.”

Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ của hấn khiến cho Hàn Tị Thủy chấn động. Y.... tự ti? Y là như vậy sao? Từ đó tới giờ, tự ti vì đôi mắt nhìn không nhìn thấy?

Trong một thoáng đó, y có một loại hoảng hốt nói không nên lời, khiến cho y hơi hơi đứng dậy, tách ra khỏi hơi ẩm sinh ra do hai thân thể tiếp xúc.

“Trên người người có hương vị của ta!” Liễu Tinh Vân đột nhiên cúi đầu, nhẹ nhàng ngửi ngửi hương thơm trên vạt áo Hàn Tị Thủy, vui vẻ thì thầm bên tai y. “Ngay cả tóc đều có mùi như vậy.”

Trong khoảnh khắc, Hàn Tị Thủy cảm thấy trái tim y không nghe sai sử mà cuồng nhiệt đập mạnh, một cảm giác mãnh liệt khó hiểu khiến toàn thân y run rẩy.

Giống như có một thứ không tên gì đó xâm nhập trái tim y, một loại cảm giác nửa chua sót nửa ngọt ngào, lại ẩm áp đến mức khiến toàn thân nóng lên, tim đập thật mạnh cuồng lấy y....

Bình tĩnh nào! Y tự nhủ, ức chế cái cảm giác nọ.

Dù không biết tại sao, nhưng y loáng thoáng cảm thấy đây là không đúng, là không nên. Nhưng trong lòng lại có một thanh âm nói cho y biết, hết thấy đã không kịp rồi... không còn kịp rồi.

Thấy vẻ bối rối trên mặt Hàn Tị Thủy, lại cảm nhận được tiếng tim đập như trống của y, nụ cười trên môi và trong mắt Liễu Tinh Vân càng thêm nở rộ và nhiệt tình chói mắt.

Xem ra, là lúc thừa thắng xông lên.

“Nhị ca!” Tả Vô Tâm đuổi theo Khúc Hương Vân đang nổi giận dưng dưng, chặn đường hấn lại. “Người làm gì Tị Thủy vậy, sao đại ca lại tức giận?”

“Sao nào? Ngay cả người đều đứng về phía hấn?” Khúc Hương Vân khinh thường nói: “Người cũng bị cái tên Hàn Tị Thủy kia mê thất tâm thần rồi sao? Nam không ra nam, nữ không ra nữ, cũng không biết hấn tốt ở chỗ nào!”

“Người nói vậy bạ gì đó!” Tả Vô Tâm hỏn hển nói: “Tị Thủy là bằng hữu của ta, làm người rất tốt, ta không cho phép người nói hấn như vậy.”

“Nói thế nào thì hấn cũng là nam, tuyệt đối không thể để cho hấn và đại ca ở bên nhau.” Khúc Hương Văn vẫn cố chấp như trước. “Cho dù là mê luyến nhất thời cũng không được.”

“Nhị ca, sao nói gì ngươi cũng không chịu nghe vậy?” Tả Vô Tâm khinh bỉ nhìn hấn. Đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, không biết tại sao cái đầu chết tiệt của hấn cũng không chịu đổi suy nghĩ.

“Ta trực tiếp nói cho ngươi hay, đại ca yêu Tị Thủy, mặc kệ hấn là nam hay nữ, đại ca cũng sẽ không buông tha cho Tị Thủy.” Vô Tâm hít sâu một hơi nói, “Ngươi tuyệt đối không cần thương tổn Tị Thủy, nếu không đại ca sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

“Yêu?!” Khúc Hương Văn khiếp sợ hô lên, vẻ mặt không dám tin: “Đại ca sao lại đi yêu một người nam nhân chứ?”

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?” Tả Vô Tâm tức giận quát cho hấn một ánh mắt đầy khinh thường, “Ta lại không biết cái gì gọi là yêu, ngươi hỏi ta không bằng hỏi lão đại, coi hấn có biết hay không.”

“Vô Tâm, sao ngươi có thể coi chuyện này nhẹ như vậy?” Khúc Hương Văn hốt hốt nói: “Ngươi có biết đại ca là người thừa kế Thiên Tinh đường hay không? Hấn thế nào cũng phải cưới vợ sinh con. Làm sao có thể sống cùng một tên nam tử?”

“Như mà...” Sau một lúc, Tả Vô Tâm chậm chậm nói: “Tiên Tinh đường quan trọng vậy sao?”

“Vô Tâm!” Khúc Hương Văn kinh ngạc hô: “Sao ngươi có thể nói như vậy! Ngươi đã quên ân tình của nghĩa phụ sao?”

“Ta không quên, nhưng mà...” Hấn đương nhiên sẽ không quên ân tình của nghĩa phụ thu dưỡng một tên cô nhi không cha không mẹ, không nơi nương tựa như hấn. “Nhưng mà, ngươi cho rằng, Thiên Tinh đường, đối với đại ca, quan trọng đến vậy sao?”

“Sao ngươi lại nghĩ như vậy? Đại ca là đường chủ, sao lại không coi trọng Thiên Tinh đường?” Hấn cố chấp hỏi lại.

“Hừm... ta chỉ cảm thấy như vậy mà thôi.” Tả Vô Tâm lầm bầm, đá đá mấy viên sỏi dưới chân. Hấn thật sự cảm thấy trong mắt đại ca, Thiên Tinh đường không quan trọng bằng một người tên là Hàn Tị Thủy.

“Ngươi đừng nói lung tung.” Khúc Hương Văn nắm chặt quyền. “Tóm lại, ta tuyệt đối sẽ không để cho Hàn Tị Thủy tiếp tục lưu lại!”

“Ngươi nói vậy là có ý gì?” Tả Vô Tâm giật mình, cảm thấy trong lời nói của hấn có ẩn ý gì đó. “Ngươi không cần thương tổn Tị Thủy, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

“Không phải chuyện của ngươi.” Khúc Hương Văn phẩy tay áo, xoay người bước đi. “Ngươi chỉ để ý làm cho tốt bốn phận người hầu của ngươi đi.”

“Nhị ca...” Tả Vô Tâm có chút bất an, hết sức nghiêm túc nói: “Ta nghiêm túc nói cho ngươi hay, nếu ngươi thương tổn Tị Thủy, ta cũng sẽ không tha thứ ngươi.”

“Ta dám sao?” Khúc Hương Văn cười lạnh một tiếng, “Cả ngươi lẫn đại ca đều đứng về phía hấn.”

Thấy khuyên thế nào Khúc Hương Văn cũng không nghe, Tả Vô Tâm bất lực dậm chân, thở dài một hơi rồi quay lại Vô Tâm cư của mình.

Ở ngoài cửa viện, có một thân ảnh sau khi nghe hai người nói chuyện liền lặng lẽ rời đi.

8. Chương 7

“Hai ngày trước Hàn Vị Tuyết đã rời khỏi Thái Nguyên rồi, đúng không?” Cặp mắt vốn chẳng ôn hòa của Liễu Tinh Vân toát ra hàn ý, “Nàng đi đâu vậy?”

“Dựa theo hướng đi mà đoán thì hẳn là về Thục Trung.” Khúc Hường Văn đưa bức thư cho Liễu Tinh Vân. “Nàng lên đường một mình, vẫn còn vài người của Hàm Tiểu sơn trang lưu lại Chu phủ.”

Liễu Tinh Vân nhận lấy thư, tùy ý quét mắt một lượt, đôi mắt khép hờ bỗng hiện lên một tia sáng rọi khác thường. Hắn buông thư, thần sắc như thường mà hỏi: “Có phải người theo dõi nàng không?”

“Có.” Khúc Hường Văn gật đầu.

“A?” Hắn hỏi, nhẹ nhàng băng quơ, sau đó ngẩng đầu nhìn chằm chằm Khúc Hường Văn, “Người chắc chắn tin tình báo này không sai chứ?”

“Đương nhiên.” Khúc Hường Văn bị nhìn chằm chằm, cảm thấy không được tự nhiên, hắn nghiêng đầu, “Người nghi ngờ ta?”

“Chính vì tin tưởng người nên ta mới hỏi.” Liễu Tinh Vân liếc hắn một cái, chống tay đứng dậy, “Gọi tất cả mọi người trở về đi, càng nhanh càng tốt.”

“Tất cả mọi người?” Khúc Hường Văn giận mình, nghi hoặc hỏi: “Ngay cả những người đang làm nhiệm vụ ở các nơi đều gọi về sao?”

“Ừ, tất cả mọi người của Thiên Tinh đường.” Ánh mắt của hắn nhìn xa xa ngoài cửa phòng, “Bởi vì, đây là chuyện liên quan đến sự tồn vong của Thiên Tinh đường.”

Sự tồn vong của Thiên Tinh đường? Khúc Hường Văn chấn động, chẳng lẽ đại ca tính.... Tính trực tiếp khai chiến với Hàm Tiểu đường sao? Vì một tên Hàn Tị Thủy ư?

“Đại ca.” Khúc Hường Văn siết chặt nắm đấm, đè nén kích động rồi nói: “Thả Hàn Tị Thủy đi! Không cần vì một người mà hủy cả Thiên Tinh đường.”

“Người nghĩ rằng ta tính để Thiên Tinh đường xung đột một mất một còn với Hàm Tiểu đường sao?” Khóe miệng Liễu Tinh Vân hơi nhếch một chút, lơ đãng cười nói: “Đó cũng không phải dự tính của ta, bởi vì không cần thiết phải làm như vậy. Nhưng ta chắc chắn sẽ không thả Tị Thủy đi, người đừng nhiều lời vô ích.”

“Đại ca, cho dù chúng ta không làm vậy, người của Hàm Tiểu đường cũng sẽ không để Hàn Tị Thủy lưu lại đây.” Đây là lần đầu tiên Khúc Hường Văn nghe được Liễu Tinh Vân chính miệng thừa nhận sự chấp nhất của hắn đối với Hàn Tị Thủy, điều này khiến Khúc Hường Văn không kiềm được kích động, hắn quát: “Người là đường chủ Thiên Tinh đường, người làm gì cũng phải nghĩ đến mọi người ở Thiên Tinh đường nữa! Huống chi Hàn Tị Thủy là thân nam nhi, người ở cùng hắn không có khả năng có con nối dõi, người nghĩ cho rõ đi!”

“Ta biết thân phận của ta.” Liễu Tinh Vân làm như không thấy sự kích động của Khúc Hường Văn, nhẹ nhàng cười nói: “Chính bởi vì ta biết, cho nên ta đã quyết định rồi.”

“Người quyết định cái gì?” Không biết tại sao, Khúc Hường Văn có dự cảm xấu.

“Đến lúc đó người sẽ biết.” Liễu Tinh Vân cất bước đi về phía cửa, bỗng dừng lại, nói vọng về phía sau mà không hề quay đầu: “Hường Văn, từ trước đến giờ ta vẫn coi người là huynh đệ ruột thịt, hy vọng người không cần làm chuyện gì có gây tổn hại đến tình cảm của chúng ta.” Nói xong, hắn không thèm nhìn về mặt kinh sợ của người sau lưng, lập tức đi mất.

Hàn Tị Thủy ngồi bên cửa sổ, để mặc gió đêm se se lạnh thổi vào phòng, phất lên mặt y. Cái lạnh của gió không thể dập tắt những suy nghĩ hỗn loạn trong lòng người.

Trong đầu loạn, trong lòng cũng loạn. Đạo phòng tuyến của trái tim được y ra sức giữ vững bấy lâu giờ yếu ớt không khác gì một tờ giấy mỏng, bị ngọn lửa mang tên Liễu Tinh Vân đốt thành tro, không còn chút lực phòng bị nào.

Điều đáng sợ là, chính y cũng không biết tại sao lòng y lại dao động nhiều đến vậy; Liễu Tinh Vân chẳng qua là nói một câu mê luyện y, y liền không thể giữ được tâm trạng bình thản để đối mặt hắn nữa.

Y không ngừng thuyết phục chính mình, rằng mê luyến không có nghĩa gì cả, đó chỉ là cảm xúc nhất thời, hứng thú nhất thời.... Nhưng cho dù không làm sao được, trái tim y vẫn sẽ vì những lời này mà đập thình thịch.

Thực không xong! Y chưa từng nghĩ y sẽ có ngày như vậy, chính y cuối cùng cũng không thể đem sự thân mật của hai người trở thành hành vi vô tình nghĩa, thậm chí còn mang theo cảm tình.

“Sao đã trễ vậy rồi mà không ngủ đi, còn ngồi cửa sổ hóng gió làm gì?” Thanh âm không đồng ý của Liễu Tinh Vân vang lên, đánh vỡ sự im lặng trong phòng, hắt đi về hướng thân ảnh gầy yếu trong phòng. “Người lại muốn bị bệnh lần nữa sao?”

Hàn Tị Thủy giật mình ngồi dậy. Khi y đang cần môi sờ soạn vị trí của cửa sổ thì Liễu Tinh Vân đã nhanh tay đóng chúng lại rồi, sau đó cầm lấy bàn tay lạnh băng của y.

“Người ngồi đây bao lâu rồi?” Đã thế còn mặc phong phanh như vậy mà ngồi hóng gió nữa.” Hắn cau mày, lạnh lùng hỏi, tay thì lại ôn nhu nắm lấy bàn tay lạnh băng kia: “Người hầu đâu?”

“Ta.... Ta để bọn họ đi ngủ.” Hàn Tị Thủy cúi đầu, ngay cả dũng khí đối mặt với chủ nhân câu hỏi kia cũng không có. Sao y lại thấy chột dạ nhỉ? Y cũng không có làm gì sai đâu cơ chứ!

“Ta nghe Vô Tâm nói gần đây người ăn rất ít.” Liễu Tinh Vân vòng tay ôm lấy y, lại nhíu mày, thật sự rất nhẹ. “Ngay cả ăn cơm cũng cần ta trông chừng hay sao?”

Hàn Tị Thủy dùng sức lắc đầu, “Không phải, ta chỉ là....” Chỉ là cảm thấy trong lòng loạn. Những lời này y không dám nói ra, vì tâm y loạn chính bởi vì người này.

“Người là vì ta nên mới ăn không ngon sao?” Liễu Tinh Vân thả y lên giường xong liền nở nụ cười, khom lưng dựa gần vào người trên giường, “Người nghĩ về ta sao? Tị Thủy?”

Cảm giác được hắn dựa lại gần, Hàn Tị Thủy đột nhiên đỏ mặt. Y dịch người vào sâu trong giường, muốn trốn khỏi hơi thở nóng hổi khiến người ta hoảng hốt kia. Y không nghĩ về hắn, không phải như thế!

“Ta đoán đúng.” Hắn ép người kề sát thân mình đã bị dồn đến mép giường của Hàn Tị Thủy, mân mê lọn tóc của y trên tay, cười vô cùng sung sướng: “Là vì ta.”

“Người....” Hàn Tị Thủy khó khăn lắm mới có thể lên tiếng, có cảm giác tuyệt vọng như bị buộc đến đường cùng. “Người đừng trêu ta nữa được không? Như vậy.... Người thích xem ta như vậy sao?”

“Trêu?” Hắn hừ một tiếng, không quá để ý, dùng mũi mình cọ mũi Hàn Tị Thủy. “Người nói quá rồi. Ta thích đùa người, nhưng không thích trêu người.”

Lại nữa rồi. Trong trạng thái vô cùng thân thiết thế này mà nghe hắn nhắc tới từ thích, trái tim y lại đập nhanh hơn. Loại cảm giác này rốt cuộc là thế nào?

Tại sao phải nhấn mạnh cái chữ kia chứ? Hàn Tị Thủy âm thầm rên rỉ một chút.

“Người thích ta sao?” Không thể ngăn được ước muốn chạm vào y, Liễu Tinh Vân hôn lên khóe mắt y.

“A?” Hàn Tị Thủy vô cùng kinh ngạc.

“Thích!?” Trái tim y đập thình thịch như gõ trống, không kiểm soát được, tiếng đập lớn đến mức chính y có thể nghe rõ ràng. Y không biết tại sao. Chẳng lẽ loại cảm giác này gọi là thích sao? Y thích Liễu Tinh Vân? Nhưng.... Nhưng hắn là nam nhân! Giữa hai người nam nhân, có thể xuất hiện loại tình cảm này sao?

Y biết có vài trường hợp như vậy. Trong sách sử có, dã sử cũng có, y còn nghe nói trong dân gian cũng có chuyện như vậy, nhưng mà loại chuyện này không nên xảy ra với y mới đúng!

Còn nữa, đây có thật sự là thích không? Không phải ảo tưởng sinh ra do thân thể kề sát nhau chứ? Hoặc có thể là một loại cảm giác ỷ lại sinh ra bởi vòng tay ấm áp nọ? Nếu y là nữ....

Không! Y đang nghĩ cái gì thế này? Nếu y là nữ thật thì thế nào chứ? Chẳng lẽ nếu y là nữ liền có thể bình thân mà đối mặt hắn sao? Nghi hoặc lớn nhất của y cũng không phải điều này, mà là tình cảm Liễu Tinh Vân đối với y rốt cuộc là loại tình cảm gì?

Trời ạ! Y lại đang nghĩ gì thế này, tại sao lại quan tâm cảm giác của Liễu Tinh Vân đối với y?

Hàn Tị Thủy càng nghĩ càng mông lung, càng nghĩ càng ảo não.

“Người thích ta không? Tị Thủy?” Hắn lại hỏi, giọng điệu mang theo áp bách, “Thích, hay là chán ghét?”

“Người, người hỏi... làm gì?” Hàn Tị Thủy tim đập loạn xạ, gian nan mở miệng.

Câu hỏi ra khỏi miệng, y liền bất ngờ bởi giọng lắp bắp của mình, lại càng không dám tin y sẽ hỏi ra một câu ngốc như vậy.

Hắn hỏi, liền bởi vì hắn muốn biết, đối với cái kẻ luôn làm theo ý mình như hắn còn có thể có lý do nào khác sao?

“Bởi vì ta muốn biết.” Quả nhiên, Liễu Tinh Vân trả lời hết sức đương nhiên, còn kèm nụ cười tươi rói, bởi vì hắn nhìn đến biểu tình ảo não không thể kiềm được của Hàn Tị Thủy.

Biểu tình của y càng biến hóa càng phong phú, không giống như trước kia; Nhất là trước mặt hắn, càng ngày y càng khó duy trì sự bình thản an tường trước đây, điều này khiến hắn rất vui mừng.

Không thể phủ nhận rằng, sự đăm đuổi của hắn đối với Hàn Tị Thủy là một loại tình cảm trước nay chưa từng có. Sự quan tâm của hắn đối với y đã đạt đến mức chính hắn cũng phải ngạc nhiên.

Thích ôm y, hôn y, chạm vào y, càng thích cảm giác mái tóc y xuyên qua kẽ tay. Một tháng nay, cảm giác này không những không nhạt đi, mà còn gia tăng, sâu sắc theo số lần gần gũi với y, cứ như nghiện vậy.

Hướng Văn lẫn Vô Tầm đều từng nói, hắn là kẻ dễ mừng dễ giận, là người khó có thể nắm lấy. Nhưng khi ở trước mặt Hàn Tị Thủy, sự biến hóa tâm tình này càng mãnh liệt hơn, ngay cả chính hắn cũng không biết mình còn có thể trở nên như thế. Phút trước hắn còn có thể tức giận vì một động tác nhỏ của y. Nháy mắt sau đó lại vui sướng vì một biểu tình khác của y.

Hắn biết sự biến hóa tâm tình này đôi khi khiến Tị Thủy không biết phải làm sao, thói quen tự chủ cảm xúc của Tị Thủy khiến y không thể hiểu được tại sao hắn có thể thoát mừng thoát giận như vậy; Kể khiến cảm xúc của hắn biết hóa luôn luôn hoặc lưỡng cống hoặc nghi hoặc.

Trên phương diện ***, Tị Thủy quá mức đơn thuần, đơn thuần đến mức không giống một nam nhân đã trưởng thành.

Tất cả những gì y biết chỉ là lý thuyết mà thôi, y chưa từng tự trải qua chúng. Điều đó rất dễ nhận ra khi mà ngày đó y rất bình tĩnh ra điều kiện, nhưng lại bất lực rơi nước mắt trong lúc kích tình. Cũng không thể trách y được, dù sao y mất đôi mắt từ khi còn nhỏ; sau đó lại vẫn luôn ở sâu trong Hàm Tiểu sơn trang, có lẽ cũng chưa từng có ai cho y thể nghiệm chuyện nam nữ. Nếu hắn đoán không sai, Hàn Tị Thủy căn bản không có ý định cưới vợ sinh con.

Hắn sẽ không buông tay người trước mắt, nhưng mà, trước đó, có chuyện cần được giải quyết. Mà sự khởi đầu của chuyện này sẽ diễn ra trong vài ngày tới.

Có lẽ chuyện này sẽ giúp cho Hàn Tị Thủy còn đang suy nghĩ mông lung hiểu rõ được tình cảm của bản thân! Nhưng mà....

“Ta chỉ là tù binh của ngươi mà thôi, ngươi cần gì phải” Sau một lúc, Hàn Tị Thủy dường như đã tỉnh táo lại, y hỏi, rồi bỏ lửng câu nói vì không tìm ra hình dung từ.

“Người không phải tù binh của ta, mà là người của ta. Hai thân phận này khác nhau nhiều lắm đấy, Tị Thủy.” Nhìn bộ dáng mờ mịt, không biết làm sao của người trước mặt, Liễu Tinh Vân vòng một tay ôm y, tay còn lại lại vuốt tóc y theo thói quen.

“Ta không hiểu ý ngươi.” Bên trong tay áo, tay đã nắm thành quyền. Kỳ thật, y hiểu, ít nhất cũng mơ hồ hiểu một nửa, nhưng y không muốn thừa nhận, cũng không xác định.

Nhưng trong lúc nói chuyện, y đã dựa vào vòng tay kia theo bản năng, chôn đầu vào ***g ngực nọ, an tâm nghe hơi thở quen thuộc. Chúng sớm đã thành thói quen của y khi bị hắn ôm.

“A, nếu người nghĩ vậy thì tạm thời cứ cho là thế đi!” Liễu Tinh Vân nhìn người trong lòng cúi đầu trầm tư, nhẹ nhàng hôn y, từng chút từng chút, “Dù sao, hiện giờ ta cũng không gấp, có dư giả thời gian cho người từ từ nghiệm ra.”

Có dư giả thời gian? Hàn Tị Thủy tổng cảm thấy lời nói của hắn có ẩn ý, lại đoán không được.

Giống như từ khi gặp Liễu Tinh Vân đến giờ, y bỗng nhiên có thêm rất nhiều chuyện không hiểu hoặc không xác định, khiến cho y, người vốn lạnh nhạt, bình tĩnh trở nên mờ mịt, vô thức.

“Tị Thủy...” Hắn hôn y, lên tóc mai, chóp mũi, làn môi.... Rất nhẹ rất nhẹ. “Người còn nhớ rõ lời hứa của người sao? Nếu ta còn chưa phiền chán, người sẽ không rời đi ta.”

“Ta nhớ rõ.” Hàn Tị Thủy hơi động đậy một chút, lên tiếng trả lời giữa những cái hôn khiến tim đập loạn nhịp của hắn.

Bây giờ y đã có chút hối hận lời đã hứa trong lúc nóng vội nhất thời đó. Bởi vì tình huống đã phát triển đến mức y không thể kiểm soát được nữa rồi. Từ sau khi y không còn kiềm chế được tình cảm của mình, y cũng không biết phải dựa vào cái gì để rời khỏi nơi đây.

“Vậy là tốt rồi.” Hắn nói, trong ôn nhu mang theo chút lạnh lùng, “Nhớ kỹ, dù người ở đâu, ta cũng sẽ đi tìm người.”

Trước khi Hàn Tị Thủy kịp suy nghĩ ý nghĩa của câu nói đó, Liễu Tinh Vân đã điên cuồng chiếm lấy làn môi ngọt ngào kia, dùng những động tác nguyên thủy nhất bức bách Hàn Tị Thủy nhớ rõ toàn bộ về hắn.... Vì khoảng thời gian ly biệt ngắn ngủi sắp tới.

“Tị Thủy, người không chuyên tâm.”

Nghe thấy câu lên án của Tả Vô Tâm, Hàn Tị Thủy đành cố gắng kéo lại dòng suy nghĩ đang chạy rong của mình.

“Thật hiếm thấy, sao hôm nay người có vẻ không yên lòng vậy?” Tả Vô Tâm thả chén trà nóng đã pha xong xuống vị trí cố định trước mặt Hàn Tị Thủy, để y có thể tự dùng, hắn cũng tự nhấp ngụm trà, hỏi: “Người với lão đại làm sao vậy?”

“Ta...” Ngón tay lạnh như băng của Hàn Tị Thủy đụng vào chén trà nóng, y do dự hỏi: “Vô Tâm, người không cảm thấy, ta với hắn như vậy là khủng đúng sao? Các người vì tưởng lầm ta là Vị Tuyết mới bắt ta lại đây, phỏng theo dự định ban đầu của các người, ta chính là con át chủ bài để các người áp chế Hàm Tiểu sơn trang, nhưng chuyện lại thành ra như bây giờ; Mà có sao đi nữa, ta đều là thân nam nhi, ta.... Hắn, như vậy không đúng, đúng không?”

Tới cuối câu, thanh âm y dường như đã mang theo chút gấp gáp hy vọng Tả Vô Tâm có thể đồng ý với y.

Tả Vô Tâm ngây người một chút, nhìn đôi tay vô thức siết chặt cái chén của y, hơi nghi hoặc. “Làm sao vậy? Sao tự dưng lại hỏi chuyện này? Không phải chuyện của các người đang tốt đẹp sao?”

Tốt đẹp? Hàn Tị Thủy mân môi. Cái thái độ đương nhiên này chính là điều khiến y khó hiểu!

Thái độ hôm đó của Khúc Hương Vân mới là cách nghĩ của người bình thường đi? Nhưng Tả Vô Tâm bình thường ở cạnh y lại xem y và Liễu Tinh Vân như một cặp vợ chồng thể tục bình thường.

Vợ chồng? Mặt y hơi hơi nóng lên, bỗng nghĩ tới chuyện mỗi đôi vợ chồng đều có thể làm và nên làm, y và Liễu Tinh Vân đều đã làm xong. Như vậy.... hắn xem như nửa kia của y? Giống như vợ chồng, cũng giống như cha mẹ y sao?

Y đưa tay đặt lên khối noãn ngọc trong ngực trong vô thức.

Khối noãn ngọc này là Liễu Tinh Vân cứng rắn đeo lên cho y mấy ngày trước, sau chuyện kích tình trong vườn; Khi nó được đeo lên, noãn ngọc vẫn còn giữ lại hơi ấm trên người Liễu Tinh Vân, tới tận bây giờ, y vẫn có ảo giác rằng hơi ấm của hắn lúc nào cũng ở trên ngực y.

Khi y hỏi hắn tại sao lại đưa y khối ngọc này, hắn chỉ hôn môi y, mang theo chút thâm ý kêu y tự nghĩ lấy.

Y thật sự không muốn nghĩ vậy, nhưng, cái này quả thực giống như.... Giống như vật đính ước ấy!

Sao lại thế được chứ? Trong lòng y đầy nghi vấn, nhưng đầu đó lại nhen nhúm nổi lên một loại cảm xúc không tên, tượng tự như vui sướng vậy.

“A!” Tả Vô Tâm cười cười, chống cằm nhìn người đang rất phiền não kia. “Ta còn chưa nói cho người lão đại giống như yêu người mất rồi sao?”

“Vô Tâm!” Hàn Tị Thủy kinh ngạc đến hất đổ chén trà, đây là lần đầu tiên y luống cuống như vậy trước mặt Tả Vô Tâm, “Người nói... Người đang nói gì đấy! Ta... Ta là...”

“Ta biết các người đều là nam, nhưng người vẫn nhấn mạnh điểm này để làm gì?” Tả Vô Tâm cau mày, đặt chén trà ngay ngắn lại, nhanh chóng lấy khăn lau khô vệt nước vương vãi, lại rót một chén trà nóng khác. “Điều này rất quan trọng sao?”

“Đương nhiên.... Chẳng lẽ không quan trọng sao?” Nghe hắn nói đúng lý hợp tình như vậy, Hàn Tị Thủy ngược lại cảm thấy mơ hồ.

“Nếu đây là chuyện không thể, vậy lão đại khẳng định thích người làm gì?”

“Có lẽ... có lẽ người hiểu lầm rồi.” Y nói không chút tự tin, có chút ngập ngừng.

“Không phải hiểu lầm.” Tả Vô Tâm trầm đình tiết thiết nói, “Tuy rằng ta mười tuổi mới tới nơi này, nhưng bảy năm qua, ta chưa từng thấy hắn quan tâm ai đến vậy, săn sóc ai đến vậy, người là người đầu tiên.”

Hàn Tị Thủy kinh ngạc không nói nên lời.

“Tị Thủy, người rốt cục là cảm thấy lão đại thế nào?” Hắn nhìn nhìn Hàn Tị Thủy vẫn đang im lặng “Ta biết ban đầu là do hắn cường bức người, nhưng là, người thật sự chán ghét hắn sao?”

Tại sao ngay cả Vô Tâm cũng sẽ hỏi y có chán ghét Liễu Tinh Vân hay không?

“Không chán ghét.... Cũng không có nghĩa là thích.” Sau khi im lặng một lúc lâu, Hàn Tị Thủy thở dài.

“Không chán ghét là tốt rồi. Ít nhất, người còn có khả năng sẽ thích hắn.” Nghe khẩu khí của y rốt cục cũng buông lỏng, Tả Vô Tâm vui mừng nói: “Dù sao chuyện nên làm các người đều làm hết rồi, cứ như vậy cả đời cũng tốt, đúng không?”

Cái câu “nên làm đều làm” lại một lần nữa nhắc nhở Hàn Tị Thủy, y lúng túng muốn tránh chủ đề này bèn bưng chén trà thổi thổi theo thói quen.

“Thẳng thắn mà nói, so với lúc mới tới, ta thấy người bây giờ có sức sống hơn.” Tả Vô Tâm dường như không để ý nói, lại cố ý mỉm cười, “Ta nghĩ chuyện này phải tính vào công lao của lão đại đi? Hắn cho người có thêm chút cảm tình.”

“Vô Tâm.” Hàn Tị Thủy bất đắc dĩ nói: “Cũng không phải không thể.... Đừng nói chuyện này nữa được không?” Y thật sự không quen cái cảm giác tim đập loạn nhịp này.

Tả Vô Tâm cười tươi rói, cũng không tiếp tục trêu y, “Trà không tệ đi? Đây là sáng nay nhị ca cho ta đấy! Nghe nói là cống trà chỉ triều đình mới có, thật hiếm khi cái tên cũ kỹ kia sẽ đưa ta thứ quý giá như vậy.”

“Trà này....” Vừa nhấp một ngụm, Hàn Tị Thủy liền giật mình, “Đây là Cổ Chử Tử Duẩn (*là thượng phẩm cống trà (hình ở trên kia *chỉ lên*), ở đời Đường từng được trà thánh Lục Vũ Luận xưng là “Trà trung đệ nhất”, sản xuất tại Trường Hưng, Hồ Châu, Chiết Giang, Trung Quốc. (theo baidu))

Vừa rồi y không chú ý hương thơm của loại trà này quen thuộc như vậy, giống như trà y và Vị Tuyết hay uống tại Hàm Tiểu sơn trang, nhưng hương vị hơi khác một chút, y cũng không biết tại sao.

Chắc vì thành phần nước ở đây khác, cho nên hương vị của trà cũng khác?

“Hửm? Hình như đúng là tên này.” Tả Vô Tâm uống một ngụm, nói không quá để ý: “Ta biết mùi trà nào thì thơm, nhưng tới lúc phải nhớ tên thì ta lại lười.”

“Rất hợp tính người.” Hàn Tị Thủy mỉm cười, một chút ưu sầu ban nãy liền tán đi, “Trà này ta và Vị Tuyết vẫn thường uống lúc ở Hàm Tiểu sơn trang.”

“Vị Tuyết là muối muối của người đi, bộ dáng của nàng giống người như đúc sao?” Hấn có chút tò mò, hai gương mặt giống hệt nhau, hấn từng nghe nhưng chưa từng thấy.

“Chúng ta là song sinh, lúc nhỏ có người còn không phân biệt được chúng ta.” Nhớ lại chuyện cũ, y không khỏi mỉm cười, “Bất quá, đã mười năm rồi, ta cũng không biết chúng ta còn giống nhau đến vậy hay không.”

“Ừ.... Cũng đúng.” Trà trong chén đã cạn, hấn lại tự rót cho mình một ly, hơi do dự hỏi: “Tị Thủy, người nhớ bọn họ lắm sao?”

“Nàng và a gia là người thân duy nhất của ta.” Y bình thản phẩm trà. “Làm sao mà không nhớ cho được.”

“Nói cũng đúng. Dù sao người không giống ta, chẳng hề có ấn tượng gì với người nhà.” Tả Vô Tâm nhìn thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Hàn Tị Thủy đúng như dự đoán. “Ta sao, lúc được nhật về thì hoàn toàn không nhớ gì cả. Nghĩa phụ nói bởi vì ta quá sợ hãi nên mới như vậy, chuyện cụ thể ra sao phải chờ ta đủ hai mươi tuổi mới có thể nghe lão đại kể cho biết.”

Hấn hất tóc mái, để lộ ra vết sẹo mờ mờ. Ngay cả nguyên do của vết sẹo này hấn cũng không biết.

“Không biết gì cả?” Hàn Tị Thủy hoàn toàn không tưởng được Tả Vô Tâm từng trải qua chuyện như vậy.

“Ừ!” Hấn nhấn giọng đáp, lại không hề để ý mà nói tiếp: “Nhưng cũng chẳng sao, ta vẫn rất vui vẻ! Đẳng nào thì tới lúc ta hai mươi lão đại nhất định sẽ nói cho ta biết.”

“Vô tâm.....”

“Ý ta là, hiện tại người hấn là không chỉ có hai người thân kia thôi đi?” Tả Vô Tâm buông chén trà, “Người bây giờ còn có lão đại, có ta, chúng ta đều là thân nhân của người, đúng không?”

“Chỉ sợ Hàm Tiểu đường không dám trèo cao tới vậy.”

Thanh âm lạnh lùng mà thanh thúy cắt ngang không khí an hòa nơi đây, khiến hai người trong đình hết sức giật mình.....

“Vị Tuyết!” Hàn Tị Thủy kinh ngạc la lên, y muốn đứng dậy lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn.

Liền ngay cả Tả Vô Tâm đang cuống quýt đưa tay vịn Hàn Tị Thủy cũng đứng không vững.

Trà.... Trong trà vừa rồi bị bỏ thuốc.

“Người là Hàn Vị Tuyết?” Tả Vô Tâm kinh ngạc nhìn gương mặt tuyệt đẹp giống Hàn Tị Thủy như đúc từ từ tiến lại gần, hấn tưởng kêu cứu nhưng ngay cả thanh âm đều có vẻ suy yếu, vô lực. “Người vào.... Vào bằng cách nào.”

“Đó không phải là chuyện của các hạ.” Hàn Vị Tuyết lạnh lùng rút kiếm chỉ vào Tả Vô Tâm. “Ta đến mang ca ca về, hiện giờ người chẳng còn sức mà cản đâu.”

“Vị Tuyết!” Hàn Tị Thủy nghe thấy tiếng rút kiếm, vội vàng miễn cưỡng chống mép bàn muốn đứng dậy, “Đừng, đừng đá thương người.”

“Công tử.” Có người chạy vội vào đình, nâng y dậy, “Chúng ta tới cứu công tử, đi thôi.”

“Ngôn Thụy?” Hàn Tị Thủy cảm thấy lộn xộn một chút, đầu cũng hơi choáng. “Là các người hạ được sao?” Làm sao bọn họ tìm được cách.... Hơn nữa, y không hề nghe thấy tiếng bước chân của bọn họ.

“Thuốc này chỉ tạm thời làm tê liệt thính giác và tri giác mà thôi, không có hại, ngài có thể yên tâm” Sở dĩ chọn cách này chính vì sợ thính giác mất cảm của Hàn Tị Thủy sẽ khiến bọn họ lộ ra sơ hở.

“Tị Thủy, thực xin lỗi, là ta làm liên lụy người.” Hàn Vị Tuyết nhìn Hàn Tị Thủy, sống mũi cay cay, hít một hơi thật sâu, nàng nói: “Ngôn Thụy, chúng ta phải đi nhanh lên, không còn thời gian nữa.”

“Người này thì sao?” Ngôn Thụy đỡ lấy Hàn Tị Thủy, tức giận lườm Tả Vô Tâm bên cạnh.

“Không cần quan tâm đến hấn, dù sao hấn cũng không có sức đi kêu viện binh. Đi thôi!” Đây là ước định, bọn họ không thể đá thương người.

“Này! Khoan đã, các người....”

Mấy người Hàn Vị Tuyết rời đi như một trận gió, chuyện từ lúc bắt đầu đến kết thúc đều chưa đầy một khắc.

Chỉ còn lại một mình Tả Vô Tâm tùy ý ngồi trên mặt đất ai thán: “Các người không thể dẫn hần đi...”

Tả Vô Tâm tự oán tự tiếc trên mặt đất lạnh lẽo, đến tận khi có tiếng bước chân đến gần, đá đá vào hông hần.

“Đủ rồi đi? Người còn muốn giả bộ tới khi nào?”

Tả Vô Tâm miễn cưỡng ngẩng đầu, vừa thấy rõ người nọ liền nhanh chóng nhảy dựng lên, một chút việc cũng không có. Hần bĩu môi: “Nghĩ tới sẽ có một đoạn thời gian không được nhìn thấy Tị Thủy, người ta nhàm chán thôi.” Nói xong, hần lại than thở vài tiếng.

“Sẽ không lâu lắm đâu.” Liễu Tinh Vân mỉm cười, trong mắt hiện lên sự chắc chắn, “Kỳ thật người diễn cũng không tệ, chơi đã chưa?”

“Giờ ta mới biết trò này chơi rất vui.” Ngay cả con mắt Tả Vô Tâm đều sáng như sao. “Nếu có cơ hội, lần sau ta còn muốn thử lại.”

Ha ha! Kỳ thật mê được kia là hần vụng trộm thay đổi một loại thuốc không mùi vị do hần tự chế, nếu không có thể sẽ khiến cho Hàn Tị Thủy phát hiện. Có điều, được hiệu hơi mạnh một chút, Tị Thủy có thể phải qua một lúc mới tỉnh.

“Đợi giải quyết chuyện này xong rồi chúng ta bàn lại!” Liễu Tinh Vân thu hồi nụ cười, thản nhiên nói: “Hương Vãn, không cần trốn, ra đây!”

Một khoảng im lặng, Khúc Hương Vãn đi ra từ phía sau cửa viện, dừng lại cách Liễu Tinh Vân một trượng xa.

“Đại ca.” Giọng nói của hần rất bình tĩnh, dường như đã sớm đoán trước sẽ có lúc này.

“Là người để cho Hàn Vị Tuyết đi vào.” Thanh âm của hần lạnh lùng, làm người ta nghe không ra cảm xúc. “Ta đã nói, đừng động Tị Thủy.”

“Đại ca.” Tả Vô Tâm bất an gọi một tiếng, “Nhị ca không phải...”

“Vô Tâm.” Liễu Tinh Vân lạnh lùng nói, “Im lặng, ta không hỏi người.”

“Ta không thể để cho người và Hàn Tị Thủy bên nhau.” Khúc Hương Vãn ngoan cố nói.

“Tại sao không được?” Nghe vậy, Liễu Tinh Vân ngược lại cười, “Lại bởi vì Thiên Tinh đường sao?”

“Vì Liễu gia, vì nghĩa phụ, vì Thiên Tinh đường, người nói sao cũng được.” Đối mặt nụ cười không chút độ ẩm của hần, Khúc Hương Vãn cũng không lùi bước. “Tóm lại, người và Hàn Tị Thủy không thể bên nhau.”

“Không thể hay không được?” Hần hừ một tiếng, lắc đầu mỉm cười. “Hương Vãn, Tị Thủy đã là người của ta, cả đời đều là. Cho nên, chỉ cần là vật cản ngăn đón chúng ta bên nhau, ta sẽ vứt bỏ không chút do dự, cho dù đó là Thiên Tinh đường.”

“Đại ca!” Khúc Hương Vãn lần Tả Vô Tâm điều kinh ngạc hô lên. Khác nhau ở chỗ, Tả Vô Tâm đã sớm đoán được chuyện này, cho nên nhanh chóng khôi phục; còn Khúc Hương Vãn thì thế nào cũng không chịu tin.

“Người luôn nhìn mọi thứ quá trầm trọng, Hương Vãn,” Trong mắt Liễu Tinh Vân hiện lên sự bất đắc dĩ, đồng thời cũng mang theo cả sự kiên quyết dứt khoát, “Người đã vì Liễu gia, vì Thiên Tinh đường làm bao nhiêu, ta đều hiểu được, nhưng Thiên Tinh đường chỉ là một chỗ dung thân. Nó không quan trọng đến mức người nghĩ đâu, đừng coi trọng nó đến vậy, nếu không nó sẽ trở thành một gánh nặng.”

Khúc Hương Văn không nói gì. Quan niệm vốn đã ăn sâu bén rễ trong suy nghĩ hần giờ đây bị nhỏ mắt gốc, hần mờ mịt, đồng thời cũng nghi ngờ nhân sinh trước đây của hần. Vậy những gì hần đã làm rốt cục là để làm gì? Đều là uống phí sao? Toàn bộ?

“Ta cũng không cho rằng những gì người đã làm là uống phí, nhưng là, vật chết người sống. Bên nào nặng bên nào nhẹ, người từ từ ngấm lại đi.” Liễu Tinh Văn đi khỏi lương đình, vỗ vai Khúc Hương Văn khi đi ngang qua hần, “Ta chỉ nói tới đây, người tự giải quyết cho tốt.” Nói xong, hần đi mất, không chút lưu luyến.

“Nhị ca...” Tả Vô Tâm thật cẩn thận đi qua. “Người vẫn ổn chứ?”

“Không cần lo cho ta, để ta một mình yên lặng một chút.”

Hần cười cười đẩy tay Tả Vô Tâm ra, chờ dẫn dắt bước đi mất, để Tả Vô Tâm vẫn đứng tại chỗ thở dài.

Ai! Kệ đi, dù sao chuyện tới nước này hần cũng chỉ có thể đi theo lão đại. Không thì hần biết đi đâu đây?

9. Chương 8

“Tĩnh rồi! Công tử tĩnh rồi!”

Hàn Tị Thủy vừa mở mắt liền nghe thấy tiếng hô hào vui mừng vội vàng chạy đi, rồi lại vội vàng quay về.

“Hoàn nhi?” Hàn Tị Thủy chống tay ngồi dậy, lại vì cảm thấy hơi choáng mà ngã lại xuống giường. Có vài tiếng bước chân đang tới gần, trong đó có một tiếng bước chân lạ, hai tiếng còn lại là của người nhà của y.

“Tị Thủy!” Hàn Vị Tuyết lại gần, giúp y ngồi dựa vào thành giường, “Còn có chỗ nào không khỏe sao? Chắc tại tác dụng của thuốc còn chưa hết. Thực xin lỗi, ta không tính tốt được lượng.”

“Vị Tuyết?” Hàn Tị Thủy quay mặt sang một bên giường, có chút không khỏe, “Ta... hiện tại ở đâu?”

“Bạch gia trang.” Một giọng nam trung trả lời. “Nơi này là một tòa trang viên gần Thái Nguyên.”

Ai đang nói vậy? Hàn Tị Thủy còn chưa kịp cất tiếng hỏi, liền nghe được giọng nói hung dữ của Hàn Vị Tuyết.

“Câm miệng, không ai hỏi người.”

“Trả lời câu hỏi cũng sai sao?” Người nam nhân kia quay đầu vô tội nhìn Hàn Tị Thủy còn đang mờ mịt:

“Hàn huynh đệ này, muội muội sinh đôi của người ở nhà cũng giống quý dạ xoa vậy sao?”

“Chu Hạo Quân!” Hàn Vị Tuyết tức giận hô to: “Người đi ra ngoài cho ta, không ai kêu người vô đây.”

Chu? Vậy ra.... “Các hạ là thế tử của Chu Ngũ Vương phủ tại Thái Nguyên?”

“Đúng vậy, ta chính là người các người phải bảo vệ.” Chu Hạo Quân vẫn treo nụ cười bướng bỉnh như cũ mà nhìn Hàn Vị Tuyết lửa giận ngập trời, “Bất quá, cổ chủ như ta hình như không được người thích cho lắm.”

“Người...” Hàn Vị Tuyết hé đôi môi hồng, muốn mắng lại không biết mắng thế nào, đành phải hừ một tiếng:

“Ta cũng không có kêu người đi cùng, là do người mặt dày đi theo.”

“Vị Tuyết?” Hàn Tị Thủy kinh ngạc gọi. Y chưa từng nghe qua muội muội nói chuyện bằng giọng điệu thế này, nội dung còn gần như bạo lực, thô lỗ đến vậy.

“Ta không đi theo, người sẽ chạy trốn.” Chu Hạo Quân không cười nữa, nghiêm túc nhìn Hàn Vị Tuyết.

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, ta tự nhiên sẽ quay về Hàm Tiểu sơn trang.” Hàn Vị Tuyết tránh ánh mắt hần, thấp giọng nói. “Người trở về đi, người của Vương phủ sẽ đi tìm người.”

Giữa bọn họ hình như... có một loại không khí ái muội. Hàn Tị Thủy hình như hiểu được cái gì.

“Người thật sự không theo ta trở về sao?” Chu Hạo Quân không bỏ cuộc tiếp tục hỏi.

“Ta đã nói rất nhiều lần rồi, ta phải về Hàm Tiểu sơn trang.” Hàn Vị Tuyết không kiên nhẫn quay đầu đi. “Người đừng bám theo ta nữa có được không? Ta không...” “Vị Tuyết.” Hàn Tị Thủy cầm tay Hàn Vị Tuyết ý bảo nàng im lặng, rồi mới ôn hòa mở miệng: “Chu công tử, phiền công tử để ta với Vị Tuyết nói chuyện riêng một chút được không?”

Chu Hạo Quân giận mình, “Đương nhiên có thể.” Hắn nhìn hai người, lại thở dài, “Dù các người bằng tuổi, nhưng người nhìn ổn trọng hơn người nào đó rất nhiều nha.”

Hơn nữa, không giống sinh đôi với hắn chút nào. Không biết có phải vì thân là nam tử hay không mà dù là huynh muội song sinh, nhưng Hàn Tị Thủy nhìn có vẻ gầy yếu lại ngược lại là một người trầm ổn công bằng.

Hàn Vị Tuyết muốn làm gì đó nhưng lại bị huynh trưởng giữ lại, đành oán giận hừ một tiếng, đứng đó trừng mắt nhìn gương mặt cười đến vô tội kia đi mất.

“Rót cho ta cốc nước được không?” Chờ sau khi tất cả mọi người đi rồi, Hàn Tị Thủy đánh vỡ trầm mặc hỏi.

“Ừ.” Hàn Vị Tuyết rót một cốc nước ấm, cẩn thận đặt cái cốc vào trong tay Hàn Tị Thủy rồi mới ngồi xuống cạnh giường, vài lần muốn nói lại thôi, nhìn y uống cạn cốc nước.

“Cám ơn.” Hàn Tị Thủy mân mê cái cốc không trong tay, quay mặt về hướng nàng nói: “Kể cho ta nghe đi, giữa người và vị Chu công tử kia đã xảy ra chuyện gì?”

“Giữa ta và hắn không có chuyện gì cả.” Im lặng một lúc, Hàn Vị Tuyết tránh nặng tìm nhẹ thấp giọng nói: “Dù sao ngày mai chúng ta cũng quay về Hàm Tiểu sơn trang.”

“Nếu không có chuyện gì cả, vậy tại sao hắn lại cùng người lại đây, còn hỏi người muốn trở về với hắn hay không?”

“Tị Thủy...” Hàn Vị Tuyết gọi, nắm chặt tay y nắn nỉ: “Bây giờ đừng hỏi được không? Để cho ta suy nghĩ đã! Ta sẽ... Ta sớm hay muộn cũng sẽ nói cho người.”

Hàn Tị Thủy thở dài, “Ta có thể không hỏi, nhưng người thật sự cứ như vậy quay về Hàm Tiểu sơn trang sao?”

“Ta không sao, thật đấy.” Hàn Vị Tuyết miễn cưỡng cười nói: “Còn người thì sao, người vẫn ổn chứ? Hơn một tháng nay, người có... có bị khổ gì không?”

Trong lời nàng có chút ngập ngừng, chần chờ làm cho Hàn Tị Thủy cứng người. Chẳng lẽ Vị Tuyết... Hắn nhìn xuống, kiên định nói: “Ta không bị khổ gì, người cũng thấy đấy, kỳ thật bọn họ đối đãi ta cũng không tệ.”

“Người thật sự nghĩ như vậy sao? Không phải chỉ vì không thêm phiền cho Hàm Tiểu đường đấy chứ? Kỳ thật ta...”

“Đừng nói nữa.” Hàn Tị Thủy nhanh chóng cắt lời nàng, không để nàng tiếp tục vấn đề đó, “Chuyện này ta bây giờ không muốn nói, về sơn trang rồi tính sau.”

“Nhưng Tị Thủy...”

“Vị Tuyết, nếu chúng ta đều có chuyện không muốn nói, vậy tạm thời đừng hỏi nữa được không?”

Hiện tại y không cách nào suy nghĩ cẩn thận vấn đề này. Chuyện ngoài ý muốn xảy ra nhanh chóng như vậy, giống như lần đó y bị bắt cóc khỏi Hàm Tiểu sơn trang, y không biết chính mình phải đứng ở góc độ nào để xem xét những sự tình xảy ra trong hơn một tháng qua.

Không, y bỗng nhiên nhớ tới ước định với Liễu Tinh Vân; Chuyện ngoài ý muốn xảy ra trong đời y lần này, khiến con đường của hai người gặp nhau và đều bị thay đổi, thật sự cứ chấm dứt như thế này sao?

Ngồi ở chỗ này, y cảm thấy giống như đang ở trong mộng vậy.

Tiếng thở dài của Hàn Vị Tuyết tan vào trong không khí, nắm tay nhau, hai huynh muội đồng thời im lặng. Bọn họ, đều có chuyện không muốn nói....

Hàn Tị Thủy đã trở lại Hàm Tiểu sơn trang được hơn nửa tháng.

Bên ngoài thì y vẫn giống như trước kia, làm những việc thường làm – tản bộ, nghiên cứu thuốc, nghe Ngôn Thụy đọc sách. Nhưng mà tất cả mọi người đều cảm thấy y thay đổi, càng ngày càng thích trầm tư, thường thường đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, có thể ngăn người mọi lúc mọi nơi; Hồi y đang suy nghĩ cái gì thì y luôn cười lắc đầu bảo không có gì.

Ngày hôm qua, y thậm chí ngồi ngơ ngẩn trong phòng luyện đan, làm tay mình bị phỏng. Đây là lần đầu tiên kể từ khi y thăm dò căn phòng này kỹ càng.

Khi mọi người quan tâm hỏi han thì y lại lấy lý do lâu rồi chưa đến phòng luyện đan nên không kịp phản ứng mà có lệ cho qua. Thái độ không muốn nói rõ ràng biểu hiện ra ngoài khiến mọi người rất khó hỏi tiếp.

Không chỉ y, mấy ngày nay, ngay cả Hàn Vị Tuyết cũng im lặng bất thường, rất ít đến thăm Hàn Tị Thủy; Thậm chí hôm qua khi Hàn Tị Thủy bị phỏng cũng chưa thấy nàng vội vàng chạy lại hỏi thăm, điều này càng khiến mọi người cảm thấy lo lắng.

Sự bất thường của cháu trai cháu gái Hàn Khiếu đều nhìn thấy, nhưng lão cũng chậm chạp không nói năng gì. Chính vì lão hiểu rõ tính tình của hai đứa cháu, không phải lão cứ ép hỏi là sẽ được đến câu trả lời.

Nhưng câu trả lời này, lại yên lặng hiện ra trong lòng Hàn Khiếu dưới sự xuất hiện của hai vị khách hôm nay.

Lão đón khách phương xa mà không để hai đứa cháu biết, để bọn họ vào ở một khu nhà khác sơn trang.

“Vị Tuyết?” Hàn Tị Thủy nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, nhẹ nhàng thở ra, bình ổn cái cảm xúc không biết là vui là buồn trong lòng, thản nhiên nói: “Sao không vào trong?”

Tuy rằng, dù nàng có nói hay không y vẫn có thể đoán được, nhưng Vị Tuyết rốt cục tính kể cho y nghe sao? Vậy có nghĩa là bọn họ phải đều phải nói ra nỗi phiền não rồi rấm trong lòng?

Ngoài cửa, Hàn Vị Tuyết do dự một chút, cuối cùng cũng bước vào căn phòng nàng đã lâu không đến này, tìm một chiếc ghế ngồi xuống, chăm chú nhìn ống tay áo dày hơn bình thường kia, “Hoàn nhi nói cho ta tay người bị phỏng?”

“Không có việc gì.” Hàn Tị Thủy nhẹ nhàng vỗ vết thương đã được băng bó, mỉm cười, “Đã để mọi người lo lắng rồi.”

“Ồ!” Hàn Vị Tuyết ngồi xuống, nhất thời không biết nói gì, sau khi nhìn xung quanh thì giật mình, “Người đốt hương liệu trong phòng sao?”

“Ừ, ngày ấy nghe thấy mùi này trong phòng luyện đan, liền kêu Ngôn Thụy giúp ta đốt một ít ở đây.” Hàn Tị Thủy cười cười không tự nhiên cho lắm, có chút chột dạ rũ mắt xuống, “Mùi này có gì không tốt sao?”

“Không phải.” Hàn Vị Tuyết dừng một chút, “Nhưng người chưa bao giờ dùng mấy thứ này.”

Huống chi, mùi này rất giống... mùi ngày ấy nàng ngửi được trên người Tị Thủy.

“Ta biết.” Mỗi đêm y đều cần ngửi mùi hương ngày mới yên tâm nhắm mắt ngủ.

Y không hiểu chính mình rốt cục bị làm sao vậy. Rõ ràng đã trở về chỗ mình sống từ nhỏ đến giờ, tại sao y lại cảm thấy giống như ở một chỗ xa lạ nào đó, còn phải đốt hương liệu để ngửi thấy mùi trầm hương giống trên người Liễu Tinh Vân mới có thể yên tâm nhắm mắt ngủ?

Y rốt cuộc là bị làm sao vậy?

“Người tới là chuẩn bị kể cho ta nghe sao? Về vị Chu công tử nọ?” Hàn Tị Thủy không muốn tiếp tục bàn luận vấn đề này, đành phải chuyển sang đề tài khác.

“Nếu ta nói ra, người cũng sẽ nói ra sao?” Nhìn bộ dáng chần động của hắn, nàng truy vấn: “Người cũng sẽ nói cho ta biết sao?”

Hàn Tị Thủy im lặng, chu sát mỉm cười, “Người không phải cũng biết rồi sao, còn muốn ta nói cái gì?”

“Không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau.” Nàng khấn khoản cầm lấy cánh tay không bị thương của huynh trưởng, “Người nghĩ ta không biết sao? Tị Thủy, người thay đổi, từ sau khi người trở lại Hàm Tiểu sơn trang... không, phải nói là từ khi người rời khỏi chỗ đó, người liền thay đổi. Người từng nói chúng ta hiểu nhau hơn bất luận kẻ nào khác, nhưng là ta bây giờ lại không biết người đang nghĩ gì; Đó là bởi vì, so với trước đây, người càng ngày càng chống cự không muốn ta lý giải người, người có biết hay không?”

“Ta không biết người muốn nói cái gì, Vị Tuyết.” Y là như vậy sao? Hàn Tị Thủy có chút mờ mịt, không biết phải hình dung tâm tình hiện tại của mình như thế nào.

Từ sau khi trở lại Hàm Tiểu sơn trang, trong lòng y giống như có một tảng đá nặng trĩu đè lên ngực, khiến y khó thở, bồn chồn. Y cứ cảm thấy mệt mỏi, ngay cả khi mỉm cười theo thói quen cũng cảm thấy vô lực, càng đừng nói tới cái cảm giác buồn bực khi ứng đối người khác.

Y biết chính mình thay đổi, lại không biết là vì cái gì, cho nên y thường ngăn người. Thường thường sau khi hồi phục lại tinh thần, liền phát hiện chính mình luôn cảm lấy khối oán ngọc đeo trước ngực.

“Ta không phải muốn hỏi chuyện xảy ra trên người người, mà muốn hỏi chuyện phát sinh dưới đáy lòng người. Ta muốn biết, vì sao sau khi trở về Hàm Tiểu sơn trang, người nhìn...” Nàng dừng một chút, “Cô đơn quanh quẩn đến vậy?”

Hàn Tị Thủy hết sức kinh ngạc. Câu nói của Hàn Vị Tuyết giống như đao xé rách tấm màn mơ hồ dưới đáy lòng y, thoáng chốc, cảm giác chua xót dưới trái tim mờ mịt của y nhanh chóng tràn ra, làm cho hốc mắt y bỗng nhiên cay xè.

Thì ra, thì ra cái cảm giác này chính là cô đơn sao? Y cô đơn? Tại sao chứ? Bởi vì... Liễu Tinh Vân?

Bởi vì không ở cạnh hắn, cho nên y mới có thể càng ngày càng ủ rũ không vui, không ngừng nhung nhớ... nhớ thương đến ngực bị tương tư đè nặng đến khó thở sao?

“Tị Thủy, ta muốn biết có phải hay không người đã bị tổn thương trong lòng?” Thấy y rung động không nói gì, Hàn Vị Tuyết truy vấn: “Ta vẫn luôn nghĩ, chẳng lẽ người không muốn báo thù? Chỉ cần người nói một tiếng, cho dù a gia phản đối, ta cũng...”

“Vị Tuyết.” Hàn Tị Thủy dường như không nghe thấy lời nàng, chỉ là kinh ngạc, nói hết sức tối nghĩa: “Người có từng nhung nhớ một người không rõ lý do hay chưa? Một người không có quan hệ gì với người... lại vẫn luôn khiến người thương nhớ, không tự chủ được mà nghĩ về hắn.”

Nàng giật mình, vừa không hiểu vừa chua xót nhớ tới người nọ, nhớ về khuôn mặt tươi cười kia.

“Người có, đúng không?” Không nghe được lời đáp, y liền hiểu được, rủa mắt thì thào nói tiếp: “Ta biết vị Chu công tử kia đối đãi người thật không bình thường, mà người cũng vậy.”

“Tị Thủy, ta...” Trái tim Hàn Vị Tuyết đột nhiên đập loạn nhịp, “Thật ra ta...”

Hàn Tị Thủy không để ý, tiếp tục thì thầm: “Nhưng mà Vị Tuyết, người có thể nói cho ta biết đó là cảm giác thế nào không? Đó là thích có phải hay không? Đó có phải cái gọi là...” Y nhẹ nhẹ thì thầm chữ đó: “Yêu?”

“Tị Thủy!?” Nàng khiếp sợ hít một hơi. “Chẳng lẽ người...” Chẳng lẽ Tị Thủy vẫn luôn nhớ tới người kia? Sao lại như vậy được? Sao có thể thế được?

Hàn Tị Thủy đột nhiên xanh mặt, dùng sức gạt tay muội muội ra, “Người đi ra ngoài đi, Vị Tuyết, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Khoan đã...” Nàng muốn hỏi cho rõ.

“Đi ra ngoài, làm ơn.” Y đỡ lấy cạnh bàn, hơi lão đảo đứng lên, khấn cầu nói: “Để cho ta yên lặng một chút.”

“Nhưng mà Tị Thủy...”

“Đi ra ngoài!” Y nắm chặt vạt áo trước ngực, quát lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời, y nói chuyện với muội muội bằng giọng như vậy. Nhưng ngực y đau quá, đau đến mức y muốn khóc thành tiếng, ngay cả lúc trước bị thương thật nặng cũng không giống thế này.

Hàn Vị Tuyết khiếp sợ, còn đang do dự thì thấy khuôn mặt suy yếu đau đớn hỗn loạn đủ loại cảm xúc phức tạp của Hàn Tị Thủy, nàng thở dài rời đi, để lại không gian riêng tư cho Hàn Tị Thủy.

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Hàn Tị Thủy mới nghiêng ngả sờ soạng ngã xuống giường. Nước mắt lặng lẽ rơi trên gò má trắng nõn của y, rớt xuống trên giường, làm ướt tóc cũng ướt gối.

Y ôm ngực, cảm giác chua xót càng ngày càng sâu, không ngừng rơi nước mắt, đến khi đầu óc trở nên mơ hồ, nước mắt vẫn cứ trào ra không dừng lại được.

Bởi vì y đã hiểu, rốt cục cũng đã hiểu.

Y đã yêu một người – đã yêu một người không nên yêu, mối tình này không có khả năng viên mãn.

“Tĩnh Vân...” Cái tên đó đau đớn bật ra khỏi bờ môi, y vùi mặt vào đệm giường, nhắm nháp nỗi cô đơn đến khó thở.

“Ta con đang nghĩ đến chừng nào người mới có thể chủ động kêu tên ta đây này.” Thanh âm đầy sung sướng vang lên phá vỡ không khí yên tĩnh, một vòng tay ôn nhu ôm lấy y, gạt đi dòng nước mắt trên mặt, vuốt ve tóc y.

“Ta tới đón người, Tị Thủy.”

Một cái hôn nhẹ, làm Hàn Tị Thủy bừng tỉnh khỏi cảm giác mê mang như trong mộng. Một tiếng thì thầm mơ hồ mừng như điên, y vươn tay, tùy ý người thương ôm chặt lấy y.

“A...”

Một câu cũng không kịp nói, đôi môi ấm áp nọ đã ấn lên.

Hôn, từ mềm nhẹ đến nồng nàn. Tay Hàn Tị Thủy giống như muốn kéo nguồn nhiệt ấm áp kia lại gần, ôm lấy thật chặt, hai chiết lưỡi quấn quít thật lâu không tách ra; nước mắt còn sót lại rơi khỏi khóe mi, bị gò má nóng bỏng bốc hơi chỉ còn lại vệt nước.

Môi hơi tách ta, Liễu Tĩnh Vân ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy trên vai mình, ngón tay nhẹ vén tóc mai, bàn tay dưới như muốn xác nhận y không có việc gì vỗ về bờ vai rồi sau lưng y, cảm thấy thân hình trong vòng tay hơi gầy một chút.

“Để người quay về mà người lại càng ngày càng gầy là thế nào?” Khi bàn tay to chạm đến cánh tay quần bản trắng của y, hần cau mày lạnh giọng hỏi: “Chuyện này là sao?”

Hàn Tị Thủy vẫn không nói gì, chỉ nhắm chặt mắt chôn đầu vào bờ vai hần.

Hơi thở này! Thật khiến y an tâm.

“Tị Thủy.” Giọng hần trầm xuống.

Lại nghe thấy hần lạnh lùng gọi chính mình, nhưng lần này y đã muốn hiểu được Liễu Tĩnh Vân không phải nổi giận, mà là không vui chuyện y khiến chính mình bị thương mà thôi.

Nghĩ vậy, y vươn tay ôm lấy hần, lần đầu tiên chủ động cảm nhận thân hình người đang ôm y.

“Sao lại bị thương?” Có lẽ Liễu Tĩnh Vân vì động tác của y mà dịu giọng xuống.

“Không cần thận nên bị phỏng.” Thanh âm rầu rĩ của Hàn Tị Thủy vọng ra từ bờ vai hần. “Đừng luôn dùng loại giọng điệu này, người sẽ khiến ta nghĩ người đang nổi giận với ta.”

Nghe thấy câu nói đầy bất mãn lại giống như mệnh lệnh ấy, khóe miệng Liễu Tinh Vân lại hơi nhếch lên.

Tị Thủy, người cuối cùng cũng đã hiểu sao?

“Ta nghĩ cuối cùng người cũng đã biết làm người của ta và tù binh khác nhau thế nào, Tị Thủy.” Hấn thoải mái sung sướng đùa nghịch mái tóc dài của y, không chút nào để ý chính mình nói chuyện bằng giọng đầy cảm xúc.

Nghe hấn nói vậy, Hàn Tị Thủy nhẹ nhàng thở dài, bật ra một câu nghi vấn: “Tại sao vậy?”

Tại sao lại là y?

Tại sao lại đi tìm y?

“Người muốn hỏi tại sao cái gì?” Hấn cau mày, hôn nhẹ tóc mai của y rồi giống như không dừng lại được hôn xuống vành tai, cổ và hai má.

Hơn nửa tháng không cchám đến y, y vẫn giống như trước có thể khơi gợi mong muốn đụng chạm không kìm chế được của hấn.

“Mặc kệ là tại sao cái gì, câu trả lời đều giống nhau.” Hấn nhìn Hàn Tị Thủy vẫn không chịu ngẩng đầu, không tự giác cười cười, ôm lấy y đang nửa ngồi trên giường, đặt lên đùi, một tay để lên chỗ cộm trước vạt áo y. “Chẳng lẽ người còn không biết tại sao ta lại đưa khối ngọc này cho người sao?”

“Người thích ta?” Hàn Tị Thủy không giãy không né, chỉ rũ mắt xuống, cúi đầu hỏi lại: “Nhưng mà tại sao lại vậy? Người biết rõ ta không phải nữ, chẳng lẽ người không cảm thấy làm như vậy rất...”

“Còn nhớ lần đầu tiên gặp nhau, ta nhầm người là nữ tử không?” Liễu Tinh Vân ngửi ngửi mùi thơm trên tóc y, cắt ngang câu hỏi của y. Chờ Hàn Tị Thủy gật đầu, hấn mới nói tiếp: “Ta không phải thích người vì nhầm người là nữ tử, mà bởi vì thích người nên mới nhầm người là nữ tử. Nói như vậy người đã hiểu chưa?”

Hàn Tị Thủy cau mày, có chút mờ mịt lắc đầu.

“Nói cách khác...” Hấn nâng mặt y lên, yên lặng chăm chú nhìn thẳng cặp mắt xinh đẹp lại vĩnh viễn không nhìn thấy hấn, “Ta không phải chưa từng chần chờ, cũng đã từng hy vọng người là nữ. Nhưng mà cho dù phát hiện người là nam, ta cũng không cách nào thay đổi chủ ý; Ta muốn người, hơn nữa, còn muốn người cũng yêu ta.”

“Người có từng lo lắng ta sẽ nghĩ như thế nào sao?” Thật là một cách nói đầy bá đạo và vô lý. “Chẳng lẽ cho dù ta sẽ hận người cả đời, người cũng muốn giữ ta lại bên cạnh?”

“Chuyện này...” Liễu Tinh Vân cười cười, “Ta không nghĩ tới khả năng thứ hai.”

“Đã ai nói với người rằng người thật cổ chấp bá đạo hay chưa?” Hàn Tị Thủy nhớ tới đủ chuyện trong một tháng đó, hờn dỗi.

Hấn cau mày, “Ta nhớ cha ta từng nói vậy.”

“Hi nộ vô thường.” Hàn Tị Thủy bậm môi nói.

“Hương Vãn lẫn Vô Tâm đều nói vậy.” Khóe miệng Liễu Tinh Vân càng nhếch cao hơn.

“Còn tự cho là đúng nữa.” Câu này rõ ràng là chỉ trích.

“A, chỉ có người nói vậy thôi, Tị Thủy.” Hấn thực hạnh phúc ôm lấy y.

Bị mắng còn vui vẻ đến vậy, thực là một con người kỳ lạ. Hàn Tị Thủy bất đắc dĩ thở dài, lại ngoài ý muốn phát hiện trong lòng mình không còn cảm thấy mờ mịt vì Liễu Tinh Vân biến đổi thất thường mà dường như đã rất thấu hiểu.

“Thiếu chút nữa quên, ta là tới đón người.” Liễu Tinh Vân hôn nhẹ y, nói, thanh âm ngập tràn nhu tình, “Đi với ta đi, Tị Thủy.”

Hàn Tị Thủy giật mình, rồi mới thật sự thoát khỏi tâm tình bị thay đổi bởi sự xuất hiện đột ngột của Liễu Tinh Vân.

Vừa rồi trái tim y bị Liễu Tinh Vân lấp đầy, chỉ quan tâm ôn lại cảm giác được hân ôm vào lòng, chỉ biết hân ở bên cạnh y mà quên mất tình cảnh của chính y.

Y đang ở Hàm Tiểu sơn trang! Không phải Thiên Tinh Đường, lại càng không phải chỗ không có người khác đến.

Cảm giác chua xót trước khi Liễu Tinh Vân đến lại tràn ra khắp ngực, Hàn Tị Thủy nhớ lại tại sao y lại khóc, tại sao lại đau. Không phải vì bọn họ không còn được gặp nhau mà bởi vì y hiểu Liễu Tinh Vân nhất định sẽ đến, nhưng y lại vĩnh viễn không thể bỏ lại nơi này mà liều lĩnh đi theo hân. Cho nên không thể yêu, không phải chỉ bởi vì cả hai đều là nam nhân, mà còn vì rất nhiều điều y không thể.

Hàn Tị Thủy dùng tay đẩy hân ra. “Ta—không thể đi theo người.”

Y phải cưỡng bức nỗi nghẹn ngào trong lòng, mới có thể gian nan nói ra câu đó.

Y không thể bỏ lại a gia và Vị Tuyết. Cho dù biết rõ y có ở lại cũng không làm được gì, nhưng y vẫn không thể làm vậy. A gia tuổi tác đã cao, y không thể ích kỷ bỏ lại Hàm Tiểu sơn trang cho một nữ tử như Vị Tuyết gánh vác một mình.

“Tại sao?” Thanh âm của Liễu Tinh Vân vẫn mềm nhẹ như cũ.

“Ta....Không thể....” Trong lòng đã sắp vỡ òa theo câu nói, y chỉ có thể nắm chặt vạt áo Liễu Tinh Vân, bật ra vài từ đứt quãng đầy áp lực: “Vị Tuyết.... Ta không thể....”

“Ta đã hiểu.” Liễu Tinh Vân vỗ lưng y như trấn an, lại ôm chặt lấy y dỗ dành: “Người có thể khóc, Tị Thủy.”

Một tiếng nước nở mơ hồ, Hàn Tị Thủy rốt cục không thể ngăn được nước mắt vỡ òa mà chảy, rơi xuống ướt tóc hân, vỡ òa đủ lại cảm xúc; Liễu Tinh Vân ôm chặt lấy thân mình đang run run khóc trong lòng, trong mắt ôn nhu lóe lên sự kiên định, vì hân đã hạ một quyết tâm nào đó.

Cho nên, hân không có nhắc nhở Hàn Tị Thủy đang khóc nước nở trong lòng rằng có người sắp đi tới đây, mà chỉ ôm chặt y chờ đợi.....

10. Chương 9

Có tiếng mở cửa, rồi tiếng chén trà rơi vỡ trên mặt đất đột ngột vang lên, khiến Hàn Tị Thủy giật mình nhìn lại.

“Trời!” Tiếng Hoàn Nhi kinh hãi hét lên, sau đó, nàng chạy thật nhanh ra ngoài, la to: “Người đâu! Trong phòng công tử có —”

“Hoàn nhi!” Hàn Tị Thủy không kịp chặn nàng lại, đành phải đẩy Liễu Tinh Vân ra. “Người đi mau.”

“Không đi, ta tới là để đón người.” Liễu Tinh Vân thông dong nhàn nhã nói.

“Ta đã nói ta không thể đi được, người đi mau đi thôi!” Hàn Tị Thủy vừa vội vừa sợ, y không muốn ai bị thương cả! “Vạn nhất a gia tới, người sẽ khó thoát thân rồi.”

“Ta biết.” Hân vẫn ôm Hàn Tị Thủy không buông, trong mắt lóe lên, “Ta chính là muốn ông ấy tới.”

“Tại sao người...” Y nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ ngoài cửa, sắc mặt trắng bệch, “Vị Tuyết...” Không chỉ có nàng ấy, còn có cả Ngôn Thụy và vài hộ vệ trong sơn trang cũng chạy lại đây.

“Buông huynh ấy ra!” Hàn Vị Tuyết vượt qua Ngôn Thụy, đánh một chưởng lên vai Liễu Tinh Vân.

Đổi mặt một chưởng đầy giận dữ của Hàn Vị Tuyết, Liễu Tinh Vân dễ dàng lấy cổ tay đón và đỡ lấy. Hân lật bàn tay đánh thẳng đến uyển mạch của Hàn Vị Tuyết, buộc nàng phải lùi về sau, rồi cúi đầu cười với Hàn Tị Thủy: “Muội muội của người chẳng giống người chút nào cả, Tị Thủy.”

Cá tính hấp tấp thế này chẳng giống Tị Thủy trầm tĩnh chút nào.

“Vị Tuyết!” Hàn Tị Thủy nghe thấy tiếng kêu đau đớn, liền biết muội muội chịu thiệt, cấp bách kêu lên: “Đừng làm nàng bị thương!”

“Ta có chừng mực.” Hắn mỉm cười, vươn tay lau khô nước mắt còn vương lại trên mặt y, hỏi: “Hai người các người vẫn luôn bảo hộ nhau như thế này sao?” Xem ra, mấu chốt của vấn đề là đây nhỉ?

Thấy hành vi của hai người như vậy, cả Hàn Vị Tuyết và Ngôn Thụy vốn tính đến cứu Hàn Tị Thủy liền ngậm ngẩn. Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Đột nhiên Hàn Vị Tuyết chợt cảm thấy một cảm giác lạnh như băng dâng lên trong lòng, nàng đã hiểu ra, đây chính là người trong lòng của Hàn Tị Thủy.

“Ta chỉ có một muội muội.” Hàn Tị Thủy quay đầu đi và đáp, hoàn toàn không hay biết những người khác đang nhìn y.

Nghe y nói vậy, Liễu Tinh Vân đột nhiên mất hứng, hắn ôm lấy eo y, vùi vùi y như con nít: “Còn ta thì sao?”

“Các người không giống nhau, ta...” Không đúng, trời ạ! Tại sao trong hoàn cảnh này y còn có thể nói mấy chuyện này chứ? Y đã hoàn toàn bị Liễu Tinh Vân ảnh hưởng sao?

“Đừng quan tâm mấy chuyện đó, người nhanh chóng đi đi!” Y nắm lấy bàn tay đang vỗ về y của Liễu Tinh Vân. Vị Tuyết và Ngôn Thụy không phải đối thủ của hắn, nhưng nếu a gia cũng tới thì chưa chắc đâu!

“Không!” Vẫn là lời từ chối.

“Liễu Tinh Vân!” Y gấp gáp la lên.

Liễu Tinh Vân cười vuốt nhẹ mái tóc dài của y, thần sắc đột nhiên trở nên ngưng trọng, hắn ôm Hàn Tị Thủy rời khỏi giường, đứng trong sảnh, nhìn chằm chằm người vừa bước vào cửa.

“Hai người các người tránh qua một bên.” Giọng nói lớn tuổi nhưng trầm ổn hùng hậu ra lệnh.

Hàn Vị Tuyết và Ngôn Thụy lúc này mới chịu nhường đường.

“A gia....” Hàn Tị Thủy giật mình, khe khẽ gọi.

Liễu Tinh Vân buông người trong lòng ra, đỡ lấy bên hông Hàn Tị Thủy để y dựa vào người mình, rồi mới cuống ngạo gạt đầu với Hàn Khiếu, “Lão gia tử.”

“Liễu công tử, ta tôn trọng người là khách đến nhà.” Hàn Khiếu cau mày, bước từng bước một về phía trước, “Sao người lại xâm nhập phòng của cháu ta, còn vô lý cưỡng chế hắn?”

Khách đến nhà? Hàn Tị Thủy lẫn Hàn Vị Tuyết đều không hiểu thế nào, lại vừa biết được ai chạy tới cửa thì ngây người.

“Liễu huynh đệ, Hàn lão gia tử, mọi người làm sao thế?”

“Chu Hạo Quân!?” Nàng kinh ngạc thốt lên.

“Vị Tuyết?” Nụ cười trên mặt Chu Hạo Quân trở nên tươi rói, vô cùng vui mừng đi tới trước, “Thì ra người ở đây! Thật tốt quá, ta chờ thiệt nhiều ngày đều không thấy....”

“Khoan, khoan đã, sao người lại ở đây??”

Trong lúc Hàn Vị Tuyết còn chưa hiểu chuyện là thế nào, Hàn Tị Thủy đã vỡ lẽ: “Người tới cùng với hắn?” Khó trách Liễu Tinh Vân có thể dễ dàng vào đến đây, thì ra là có miếng kim bài Chu Hạo Quân này.

“Gặp nhau trên đường, bớt việc rất nhiều.” Liễu Tinh Vân trả lời, ánh mắt vẫn giằng co với Hàn Khiếu.

“Yên lặng.” Hàn Khiếu quát lên, khiến tất cả mọi người dừng nói chuyện, nhìn thẳng Liễu Tinh Vân, “Liễu công tử, thỉnh trả lời câu hỏi của lão phu.”

Hắn cười cười, trả lời không chút do dự: “Ta vốn tới đây vì hắn.”

Hàn Tị Thủy mím chặt môi, dù không có bất kỳ ai lên tiếng, nhưng y lại nghe thấy vài tiếng thốt ngớ ngàng và tiếng hít vào kinh ngạc xung quanh mình. Y rờ rẫm đôi tay trên lưng mình, muốn đẩy nó ra, nhưng Liễu Tinh Vân thấy vậy chỉ ôm y càng chặt hơn.

Hàn Khiếu là người duy nhất còn giữ bình tĩnh, co rút mắt một cái, “Người là ai?”

“Đường chủ Thiên Tinh Đường, Liễu Tinh Vân.” Tuy rằng bây giờ đã không phải nữa, nhưng để tình thế rõ ràng một chút thì ... thôi, vẫn là khoác cái danh hiệu này lên đi!

Trong sự rung động mà cái tin tức này đem lại, kẻ dần mặt ra nhất chính là Chu Hạo Quân.

Không phải chứ? Hắn thế nhưng kết bạn đồng hành với tên sát thủ muốn giết chính mình nhiều ngày như vậy, còn xưng huynh gọi đệ?

Nhìn cái mặt dần ra của hắn, Hàn Vị Tuyết cảm tức mà dùng sức đập Chu Hạo Quân một cái, hung hăng trừng hắn.

Còn Chu Hạo Quân thì tự biết mình coi như đồng lõa nên không dám nói gì, đành phải đem cục đau nuốt vô bụng, ai oán nhìn tên huynh đệ hại hắn thâm ở đằng kia.

“Liễu đường chủ.” Hàn Khiếu nheo mắt, trong con ngươi già nua lóe lên tinh quang, “Nếu người tới vì Hàm Tiểu đường, lão phu có thể phụng bồi.”

“Ta đã nói ta đến không phải vì bất kỳ điều gì khác, ta đến chỉ vì muốn mang người của ta đi mà thôi.” Liễu Tinh Vân mặc dù cảm nhận được khí thế áp bức của Hàn Khiếu nhưng vẫn cười nói: “Tị Thủy là người của ta.”

Lời này đã nói rõ đến không thể rõ ràng hơn, cũng không có khả năng tiếp tục làm bộ nghe không hiểu nữa.

Hàn Khiếu gầm lên một tiếng, dùng cả quyền lẫn chưởng với khí thế cường đại đánh về phía Liễu Tinh Vân.

Biểu tình Liễu Tinh Vân đầy ngưng trọng, vẻ tươi cười biến mất, ôm lấy người trong lòng né sang một bên, trong một chớp mắt đã ra tay giao thủ với Hàn Khiếu mấy chiêu, thần sắc càng thêm ngưng trọng.

Còn tiếp tục thế này, rất có thể sẽ vô tình khiến Tị Thủy bị thương.

Suy nghĩ giây lát lướt qua, hắn hạ quyết tâm ôm ngang hông Hàn Tị Thủy, mang y chạy về hướng cửa, giao cho Hàn Vị Tuyết. “Trông chừng hắn.” Hắn thấp giọng nói, rồi quay lại tiếp tục giao thủ với Hàn Khiếu.

Hàn Vị Tuyết giật mình, này.... Là vì cái gì? Hắn ta rõ ràng đang đánh nhau với người bên mình, nhưng lại đem con tin trả cho nàng?

“Vị Tuyết, Vị Tuyết!” Hàn Tị Thủy bắt lấy đôi tay đang đỡ lấy y, lo lắng vạn phần hỏi: “Hiện tại thế nào rồi?” Y không nhìn thấy chuyện đang diễn ra, chỉ có thể nghe tiếng chưởng phong quyền cước đánh nhau.

Nàng kinh ngạc nhìn huynh trưởng. Tị Thủy rốt cuộc đang lo lắng cho ai đây?

“Mau nói cho ta biết!” Y cơ hồ gấp đến độ rống lên.

“Hiện tại thoát nhìn tỷ lệ thắng của hai bên là ngang nhau.” Chu Hạo Quân đứng một bên trả lời, hắn hơi hiểu ra tâm tình của Hàn Vị Tuyết, nhin không được hỏi ra miệng giùm nàng: “Người đang lo cho ai đấy?”

Hàn Tị Thủy khó thở, buông lỏng tay, thống khổ thì thầm: “Ta không biết....”

Y cũng không biết y đang lo lắng cho ai nhiều hơn, là a gia? Hay là Tinh Vân?

“Người không thể.” Hàn Vị Tuyết đột nhiên nói với Hàn Tị Thủy: “Người rõ ràng biết đó là chuyện không thể! Tại sao còn....”

“Ta ... đừng nói nữa, bây giờ ta cũng không có cách nào....” Hàn Tị Thủy phiến táo mà nói. Y đang dùng phần lớn tâm thần tập trung lắng nghe tiếng đánh nhau, không có biện pháp phân thần trả lời bất kỳ câu hỏi nào.

Thấy vẻ mặt của y như vậy, Hàn Vị Tuyết đột nhiên nhìn vào trong sảnh, mắt lộ sát khí, rút kiếm đeo bên hông ra.

Hàn Tị Thủy lúc này đang hết sức tập trung vào thính giác, đột nhiên nghe thấy tiếng rút kiếm khỏi vỏ rất nhẹ vang lên bên cạnh mình, tập tức không cần suy nghĩ vươn tay ngăn lại, nhưng lại cảm trúng lưỡi kiếm.

“Tị Thủy!” Hàn Vị Tuyết kinh ngạc buông tay, chụp lấy tay Hàn Tị Thủy kêu lên: “Người làm cái gì vậy?”

Hàn Tị Thủy mặc kệ lưỡi kiếm sắc bén đâm vào lòng bàn tay y, trong nháy mắt vết thương từ đau đớn chuyển sang bỏng rát, mồ hôi lạnh lập tức thấm ướt thái dương. Cho đến khi cảm giác thanh kiếm trở nên nặng hơn, y mới buông tay khỏi lưỡi kiếm.

Liễu Tinh Vân đang giao chiến thì biến sắc, không kịp thu lại tâm thần để tránh đi một quyền đánh về phía vai phải hần của Hàn Khiếu, lập tức thét lên một tiếng, bị đánh lui vài bước, khiến cho tình thế trở thành Hàn Khiếu chiếm thượng phong.

Hàn Tị Thủy lúc này đang bị cảm giác đau đớn xâm chiếm tâm thần, đột nhiên nghe được tiếng thét đó, liền không kiềm được cảm thấy hoảng loạn, bắt lấy tay Hàn Vị Tuyết đang băng bó cho mình, hỏi: “Làm sao vậy, hần bị thương sao?”

“Tị Thủy, cẩn thận tay của người!” Thấy quần áo Hàn Tị Thủy nhuộm đỏ máu của chính y, Hàn Vị tuyết vừa gấp gáp vừa hoảng loạn, nằng cảm lấy tay y, không để y tiếp tục nhúc nhích, “Ngôn Thụy, mau đem thuốc lại đây!”

“Nói cho ta biết hần làm sao vậy....” Trong lúc y đang nói lại đột nhiên vang lên hai tiếng rên, thêm cả tiếng đồ vật đổ vỡ, Hàn Tị Thủy bất chấp miệng vết thương đang đau nhức la lên: “Đừng! A gia! Đừng làm hần bị thương!”

Một chốc, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, Hàn Tị Thủy không chút do dự đẩy Hàn Vị Tuyết ra, mặc kệ miệng vết thương đổ máu, thân hình run rẩy đi về phía phát ra tiếng vang ban nãy.

Hàn Khiếu nhíu chặt mày, trước một bước chế trụ Liễu Tinh Vân rồi mới quát lên: “Đứng lại, người đang làm cái gì vậy?”

“Quay lại đi!” Hàn Vị Tuyết vội vàng chạy theo, đỡ lấy y, khẩn cầu: “Để ta băng bó vết thương cho người được không?” Nếu để a gia biết Tị Thủy với Liễu Tinh Vân.... Chuyện sẽ hỏng bét.

Mất máu khiến gương mặt Hàn Tị Thủy tái nhợt, nhưng y vẫn nhịn xuống cảm giác choáng váng, nhắm chặt mắt lắc đầu, quỳ xuống hướng mặt về phía Hàn Khiếu, giữa những thanh âm kinh ngạc của mọi người, lên tiếng: “A gia, thỉnh thả hần đi.”

Liễu Tinh Vân bị điểm huyết đạo, hơi nâng mắt, nhíu mày nhưng bất động thanh sắc nhìn toàn bộ cảnh này.

“Người—” Hàn Khiếu thở mạnh ra, vừa kinh ngạc vừa tức giận nói: “Chẳng lẽ người....”

“Dạ, đúng như ngài nghĩ.” Hàn Tị Thủy nói, kiên quyết không chùn bước, gật đầu thừa nhận tình cảm của chính mình; Y không tính chùn bước, cũng không chùn bước được nữa.

“Hoang đường hết sức!” Hàn Khiếu rống giận, khiến những vật phẩm xung quanh cũng chấn động theo, “Những lời như vậy người cũng dám nói!”

“A gia, cầu ngài thả hần đi.” Hàn Tị Thủy hoàn toàn không sợ hãi, vẫn lặp lại câu này. Y chỉ cầu Liễu Tinh Vân không bị thương, những chuyện khác y không quan nổi.

“Ta phải giết hần, ngay bây giờ.” Hàn Khiếu giận dữ. Đứa cháu trai ngoan ngoãn của lão thể như lại bị kẻ này mê hoặc, mà hần còn là một tên nam nhân.

Thân hình đang quỳ của Hàn Tị Thủy run lẩy bẩy, sắc mặt trắng như tờ giấy. Sau một lúc lâu, y lên tiếng, giọng khàn khàn nhưng kiên định, nói một câu khiến tất cả mọi người đều chấn kinh: “Nếu hần chết, ta cũng sẽ không tiếp tục sống.”

“Tị Thủy!” Hàn Vị Tuyết kinh ngạc la lên, nằng không nghĩ tới huynh trưởng sẽ nói ra những lời này.

“Người uy hiếp ta?” Hàn Khiếu trầm giọng, nộ khí tăng vọt.

“Vâng.” Y trả lời, thanh âm run run nhưng vẫn ngẩng cao đầu. Y biết một khi y nói như vậy, a gia nhất định sẽ không xuống tay với Liễu Tinh Vân, vì y, nhất định sẽ không.

Y tàn nhẫn lợi dụng điểm ấy, hơn nữa, lại đem tình tôn tử ra để đánh đổi.

“Tốt lắm, cháu ta thế nhưng dám ngỗ nghịch với ta.” Hàn Khiếu giận dữ phản cười, lạnh lùng châm chọc: “Nguyên nhân là vì một tên nam nhân.”

Trong lòng Hàn Tị Thủy căng thẳng, y cắn chặt môi, không nói gì. Cho dù phải đối mặt với sự khinh thị và tức giận của a gia cả đời, y cũng không hối hận làm như vậy. Hàn Khiếu bỏ thêm vài đạo cấm chế lên người Liễu Tinh Vân, lạnh lùng vẫy tay gọi hộ vệ, “Áp giải hắn đến phòng giam.”

“A gia.” Hàn Tị Thủy sững sốt, vội hỏi: “Tại sao phải nhốt hắn lại?”

“Im miệng.” Lão lạnh lùng nhìn cháu trai đang quỳ gối trước mặt, tiếp tục nói với Vị Tuyết: “Người trông chừng hắn cẩn thận cho ta, trước khi ta suy xét cẩn thận phải giải quyết chuyện này thế nào, không được để hắn bước ra khỏi phòng.”

“A gia, này.....” A gia muốn giam cả Tị Thủy sao?

“Cứ vậy mà làm.”

Hàn Vị Tuyết sững sốt, chỉ có thể gật đầu.

Còn Hàn Tị Thủy sau khi tất cả mọi người đã giải tán, liền ngất đi.

—o0o—

Liễu Tinh Vân bị nhốt sáu ngày.

Còn trong khoảng thời gian nửa ngày khi Hàn Tị Thủy hôn mê, người hầu đã sớm nhỏ giọng đồn đãi, đem cả câu chuyện rỉ tai nhau truyền khắp cả Hàm Tiểu sơn trang.

Có kẻ thấy đáng tiếc, có kẻ thấy thương hại, nhưng có rất ít người cảm thấy Hàn Tị Thủy hèn hạ. Ngược lại mọi người còn đứng về cùng một phe mà chia đầu mâu vào ngoại nhân là Liễu Tinh Vân. Trăm miệng một lời muốn thảo phạt kẻ hại công tử nhà bọn họ.

Có điều, khi cái tin Hàn Tị Thủy mấy ngày chưa ăn cơm truyền ra, chuyện này liền đình chỉ.

Không chỉ như vậy, không được cho phép ra khỏi phòng, Hàn Tị Thủy từ sau khi tỉnh lại sẽ không nói không cười, luôn luôn mím chặt môi không lên tiếng ngồi một chỗ; Y giống như đang ngẫm nghĩ, nhưng biểu tình luôn mờ mịt, ai nói gì y cũng không trả lời.

Động tác duy nhất chính là hơi hơi động đậy đầu ngón tay, không ngừng vuốt ve khối ngọc bội trước ngực.

Đó hình như là tính vật đính ước người nọ tặng cho công tử! Vì thế, những lời này cũng lén lút truyền ra ngoài.

Như vậy công tử là thích người kia! Cách suy đoán đó dần dần lan rộng.

Đáng tiếc bọn họ đều là nam tử, nếu không cũng thật xứng đôi. Vì thế, số người sục sục cảm thán ngày càng nhiều.

Dần dần, tiếng sục sục cảm thán biến mất dưới sự tức giận của Hàn Khiếu, những gì còn sót lại là những lời đồng cảm và chúc phúc không ai dám nói ra khỏi miệng.

Mà thân là nhân vật trung tâm của câu chuyện, Hàn Tị Thủy lại không hề cảm nhận được sự biến hóa chung quanh, y vẫn như cũ không nói một lời, không khóc không cười, không ăn không uống, không hề sống ngồi một chỗ.

Hàn Vị Tuyết chưa từng gặp phải chuyện thế này, nàng gấp đến mức không biết làm thế nào cho đúng. Trước kia mặc kệ là nàng nói cái gì, dù tâm tình của Hàn Tị Thủy không tốt đến mức nào đi chăng nữa, y cũng sẽ trả lời nàng, nhưng hiện giờ y ngay cả mở miệng nói chuyện cũng không muốn, gương mặt không một chút cảm xúc.

“Tị Thủy, người ăn chút gì đó đi, được không?”

Đây đã không biết là lần thứ mấy nàng năn nỉ Hàn Tị Thủy, nhưng y vẫn giống như kẻ mất hồn, không chút phản ứng.

“Đừng như vậy, Vị Tuyết.” Chu Hạo Quân thật vất vả mới có thể đi theo vào phòng, đau lòng nhìn nàng khổ sở, nhịn không được mở miệng khuyên nhủ: “Người có khuyết thể nào đi nữa, hắn cũng sẽ không để ý đến người.”

“Mắc mớ gì đến người.” Hàn Vị Tuyết tùy hứng phát giận với hắn.

Nhìn người thương cũng ăn không ngon ngủ không yên theo Hàn Tị Thủy, Chu Hạo Quân làm sao có thể mặc kệ? Không thuyết phục được nàng, hắn đành phải quay sang thuyết phục nguyên nhân của vấn đề: “Cho dù người tưởng bức lão gia tử đồng ý, cũng không cần liên lụy muội muội duy nhất của mình đi.”

“Chu Hạo Quân!” Hàn Vị Tuyết rống lên: “Không cần người quan tâm, đi ra ngoài!” Nàng căn bản không để cho hắn đi vào, ai mượn hắn quán quít lấy nàng chứ?

Haiz, sao ở đâu hắn cũng bị đuổi thế này? Mà chính hắn cũng thiệt là, vẫn thích nhìn nàng mắng mình.

Chu Hạo Quân căn bản đã quá quen với chuyện như vậy, vẫn tiếp tục thuyết phục Hàn Tị Thủy: “Ta biết người không còn cách nào khác, nhưng mà người nhắm tâm nhìn Vị Tuyết cũng giống người, tiếp tục tiêu tụy như vậy sao?”

Biểu tình của Hàn Tị Thủy cuối cùng cũng có chút dao động, sau đó y lại cúi đầu, mân mê khối ngọc trước ngực.

“Người đã bỏ mấy bữa cơm rồi, nàng cũng vậy, cứ tiếp tục như vậy chẳng lẽ các người muốn giành nhau xem ai ngã xuống trước sao?” Hắn lại thừa cơ bồi thêm một câu: “Huống chi, nếu Liễu huynh đệ biết, hắn cũng sẽ mất hứng.”

Suy bụng ta ra bụng người mà thôi! Liễu Tinh Vân đương nhiên sẽ không muốn người thương trở nên tiêu tụy.

Hàn Tị Thủy nghe vậy thì giật mình, đột nhiên y nở nụ cười rất nhẹ, hết sức ôn nhu lên tiếng: “Ta biết... Hắn đương nhiên sẽ không vui.” Sẽ lạnh giọng chất vấn y tại sao lại gầy, nhưng cũng sẽ hết sức ôn nhu dỗ dành y.

Tuy rằng mỗi lần nhớ tới hắn, trong lòng lại dâng lên cảm giác chua xót, nhưng y vẫn mỉm cười hồi tưởng.

“Tị Thủy....” Hàn Vị Tuyết rung động nhìn y mỉm cười. Tị Thủy cuối cùng cũng cười, lại là nụ cười khiến người đau lòng; Y cuối cùng cũng chịu lên tiếng, lại là vì người kia.

“Thật xin lỗi, Vị Tuyết, lại làm phiền muội rồi.” Hàn Tị Thủy cúi đầu vuốt khối ngọc bội, y nói, rất nhẹ nhàng: “Nhưng ngoại trừ cái mạng này.... Ta không còn phương pháp nào khác để cứu hắn.”

“Người không cần phải nói vậy!” Nàng rất sợ nhìn thấy biểu tình như vậy của Hàn Tị Thủy, rất sợ! Hồi mười tuổi nàng đã suýt nữa mất đi vị huynh trưởng ruột thịt này, nàng tuyệt đối không muốn lại một lần nữa trải qua cảm giác tra tấn đó.

“Ta chỉ trần thuật sự thật mà thôi.” Y vẫn tiếp tục nói với giọng xa xôi, hiu quạnh mang theo chút mỉa mai chính bản thân, “Ngoại trừ cái mạng này, ta còn có gì nữa đâu? Đôi mắt vốn nhìn không thấy, không có võ công, ngay cả tay ta cũng bị thương không thể động đậy. Người như ta căn bản chính là phế nhân, không phải sao?”

Môi Hàn Vị Tuyết run run, nàng nặng nề hô hấp. Tất cả đều tại nàng, đều là lỗi của nàng! Mắt của Tị Thủy không nhìn thấy là vì nàng, không thể luyện võ cũng vì nàng, vết thương trên tay.... Cũng là tại nàng.

Tất cả đều là lỗi của nàng!

Nếu không phải ngày đó nàng rời khỏi Hàm Tiểu sơn trang sớm hơn dự tính, Tị Thủy sẽ không bị bắt đi, cũng sẽ không gặp gỡ người nọ, lại càng không khiến cho chuyện diễn biến đến hôm nay!

“Đều tại ta –” Nàng gần như đau đớn thốt lên những lời này, “Đều là lỗi của ta....”

“Vị Tuyết.” Chu Hạo Quân thấy vậy, vội vàng ôm lấy nàng, đau lòng vỗ về dỗ dành: “Không có chuyện đó, đây không phải lỗi của ngươi, không cần phải như vậy.”

Ngược lại Hàn Tị Thủy vốn trước đây sẽ mỉm cười an ủi nàng, lúc này lại không nói một câu, khóe môi mơ hồ mang theo nụ cười lại đột nhiên giật mình.

“Tị Thủy, kỳ thật ngươi vẫn oán ta, đúng không?” Hàn Vị Tuyết nắm chặt lấy tay Chu Hạo Quân, hít sâu, kiên định hỏi: “Ngươi trách ta khiến ngươi mất đi hai mắt đúng hay không?”

“Đúng vậy.” Hàn Tị Thủy im lặng một hồi, cuối cùng cũng thừa nhận. “Ta quả thật từng nghĩ như thế, nhưng đã vậy thì sao? Ta đã nói rất nhiều lần, cho dù là vậy, ta vẫn sẽ lựa chọn cứu ngươi.”

Nhưng cho dù biết rõ rằng mặc kệ thế nào chính mình cũng sẽ lựa chọn làm như vậy, y vẫn sẽ oán hận; Cuối cùng cũng chịu thừa nhận là vì y vốn không hoàn mỹ, cần gì phải cố gắng làm một người hoàn mỹ chứ? Như vậy, quá mức giả dối.

Y có thể tức giận, có thể oán hận, mà không phải chỉ có thể trầm tĩnh mỉm cười.

Người nói cho y biết y có thể làm như vậy, là Liễu Tinh Vân.

“Ta vẫn luôn chờ những lời này của ngươi...” Hàn Vị Tuyết cười yếu ớt, “Ta vẫn hy vọng ngươi nghĩ như vậy, chẳng sợ chỉ một chút thôi cũng tốt, ta không muốn ngươi quá bao dung ta, vì ngươi vốn nên oán ta.”

Hàn Tị Thủy trầm mặc. Thì ra bọn họ cũng không hiểu nhau như bọn họ vẫn tưởng! Có lẽ chỗ giống nhau duy nhất, cũng chính là luôn coi trọng điểm này.

“Ta vẫn luôn hy vọng ngươi không cần vì sợ ta sẽ khổ sở mà chôn giấu cảm xúc dưới đáy lòng.” Thấy y không nói gì, giọng nói của nàng hơi hơi trở nên kích động, “Ngươi kỳ thật chỉ sinh sớm hơn ta không đến nửa canh giờ, không cần bức chính mình đi làm một ‘ca ca’, ta không cần. Ta đã nợ ngươi quá nhiều, ta không muốn tiếp tục nợ nần chồng chất!”

“Vị Tuyết?” Hàn Tị Thủy giật mình.

“Thế nên, bây giờ ta sẽ trả nợ cho ngươi.” Hàn Vị Tuyết hít một hơi thật sâu, hạ quyết tâm nói: “Ta mang ngươi đi gặp hắn.”

11. Chương 10

Liễu Tinh Vân vốn đang khoanh chân nhắm mắt, khi nghe tiếng bước chân tiến về phía này, hần mở mắt, đầu tiên là nhú mày, sau đó liền nở nụ cười.

“Tất cả đều đi ra ngoài.” Hàn Vị Tuyết mệnh lệnh.

“Tiểu thư, trang chủ có lệnh.... A...”

Giọng nói kia im bật giữa chừng, kế tiếp là tiếng Hàn Vị Tuyết hát hàm sai khiến: “Dẹp bọn họ sang một bên đi.”

“Tốt.... À vâng, thưa đại tiểu thư.” Người bị ra lệnh thở dài ai oán, không phải Chu Hạo Quân thì còn ai.

“Tị Thủy, đi bên này.” Thanh âm của nàng đột nhiên trở nên mềm nhẹ, “Phía trước, bên trái ngươi có chiếc ghế, cẩn thận.”

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, biểu tình của Liễu Tinh Vân cũng càng ngày càng nhu hòa, nhìn thân ảnh xuất hiện bên cạnh cửa.

“Ồ đây, ta giúp ngươi mở cửa.”

Hàn Vị Tuyết vừa vịn Hàn Tị Thủy vừa đẩy cửa ra, khi nàng đang muốn đỡ y bước vào thì có một người khác đã nhanh hơn cướp lấy người trên tay nàng, đưa y đến chiếc giường hắn vừa ngồi khoanh chân khi nãy.

Nàng ngậy người một lát, nhìn đồng xiềng xích vốn nên dùng để trói Liễu Tinh Vân nằm một đồng như sắt vụn, không hề có tác dụng. Hiển nhiên, chiêu số Hàn Khiếu dùng không có hiệu quả.

Như vậy, nói cách khác.... Liễu Tinh Vân là tự nguyện lưu lại? Vì Hàn Tị Thủy.

“Tinh Vân?” Hàn Tị Thủy nín thở gọi, không để ý vết thương trên tay mà chạm vào người bên cạnh, “Người.... Không có bị thương?”

“Ta rất tốt, không hề có chuyện gì.” Hắn nắm lấy cánh tay đang muốn chạm vào hân của y, nhìn bằng vải trắng quấn trên đấy, cau mày lạnh lùng nói: “Ta đã nói đừng có làm chuyện gì khiến bản thân gặp nguy hiểm, sao ngươi không bao giờ chịu quý trọng chính mình hết vậy?”

Thế nhưng dám lấy tay nắm lườm kiếm?! Hắn thật không biết nên mắng y hay nên đau lòng y nữa.

“Không có việc gì là tốt rồi....” Tảng đá trong lòng Hàn Tị Thủy cuối cùng được bỏ xuống, y tựa vào Liễu Tinh Vân, lẩm bẩm: “Ta rất lo cho ngươi.”

“Không có việc gì.” Ánh mắt của hắn trở nên nhu hòa, nhẹ nhàng cầm lấy tay y, thật cẩn thận hôn lên.

Hàn Vị Tuyết cứ đứng như vậy ở cửa, kinh ngạc nhìn bọn họ, đột nhiên, trong lòng nàng dâng lên một thứ cảm xúc phức tạp. Như khó chịu, như yên tâm, như cô độc, lại càng giống như mất đi thứ gì đó rất quan trọng.

Một vòng tay từ phía sau ôm lấy nàng, quan tâm nhìn nàng.

“Ta giao huynh ấy cho ngươi.” Một lúc sau, nàng rút cuộc mở miệng nói như vậy.

“Vị Tuyết!” Chu Hạo Quân đứng phía sau nàng hơi giật mình. “Người....”

Tất cả mọi người ở đây đều hiểu ẩn ý của câu nói này – Hàn Vị Tuyết tính toán thả bọn họ đi.

Liễu Tinh Vân không trả lời mà cúi đầu gọi: “Tị Thủy?”

Ở trong lòng hắn, Hàn Tị Thủy im lặng, chậm rãi lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi lại thở dài.

Liễu Tinh Vân hiểu được, hắn vuốt ve tóc y, mỉm cười nhìn Hàn Vị Tuyết, “Vây, mong ngươi chờ hai canh giờ nữa quay lại đón hắn đi.”

“Người — ta là muốn ngươi....”

“Ta biết.” Hắn cắt đứt lời nàng, nhìn người trong lòng đang ngẩng đầu nghe hắn nói, “Chỉ cần Tị Thủy không muốn, ta sẽ không dẫn hắn rời đi.” Trước kia cưỡng chế y là vì muốn mở cửa trái tim y, bây giờ đã không cần nữa rồi.

Hàn Vị Tuyết chấn động. Tị Thủy không muốn đi?

“Chính là như vậy.” Liễu Tinh Vân ôn hòa cười. “Hai canh giờ sau quay lại đón Tị Thủy.”

“Đi thôi.” Chu Hạo Quân đưa Hàn Vị Tuyết im lặng ra ngoài, bởi vì chính hắn cũng có chuyện muốn nói riêng với Hàn Vị Tuyết.

Người khác đã đi rồi, Liễu Tinh Vân ôm lấy người trong lòng, vuốt ve tóc y như ngày thường.

“Tinh Vân!” Qua một lúc lâu sau, Hàn Tị Thủy trong lòng hắn nhẹ nhàng mở miệng: “Người không thích Vị Tuyết.” Đây không phải là câu nghi vấn mà là câu khẳng định.

“Nàng khiến ngươi bị thương.” Hàn Tị Thủy nghe ra oán hận trong câu nói thản nhiên này.

“Không phải do nàng cố ý, là do ta...” Y dừng một chút, “Hơn nữa, chúng ta là song sinh, ngươi từng nói bộ dạng của nàng giống ta.”

“Không giống.” Hắn cau mày, nói chắc như đinh đóng cột: “Có lẽ bộ dạng bên ngoài và một phần cá tính của các ngươi giống nhau, nhưng bản chất thì không... Tuyết đối bất đồng. Ít nhất, ta với nàng không hợp nhau.”

“Các người còn chưa từng chính thức nói chuyện không phải sao?” Hàn Tị Thủy nở nụ cười, bởi vì câu nói tùy hứng của hắn mà cười, “Sao người dám khẳng định thế được?”

Thấy y rất cục cựa, ngón tay Liễu Tinh Vân vuốt hai má y, rồi khẽ hôn môi y.

“Thật xin lỗi”, giữa những nụ hôn, Hàn Tị Thủy thì thầm lời xin lỗi và nỗi đau man mác trong lòng, “Ta không thể rời đi nơi này, cho nên người vẫn là....”

“Người đã quên chuyện người hứa với ta rồi sao?” Liễu Tinh Vân cắt ngang lời y, lạnh lùng, mắt hứng, cứng rắn nói: “Ta nói rồi, mặc kệ người ở đâu, ta đều sẽ tìm được người, những lời này không phải nói suông.”

“Nhưng người không thể ở lại.... Ừm—”

Đột nhiên, nụ hôn trở nên sâu hơn, hắn hôn đến mức hai gò má y ửng hồng như lửa, không thể tiếp tục suy nghĩ xa vời.

“Hai canh giờ, ta không nghĩ chỉ nói chuyện với người.” Những nụ hôn nóng bỏng nối tiếp nhau, tay hắn lén vào trong vạt áo thùng thình, vuốt ve làn da khiến người ta quyến luyến nọ, thì thầm hỏi: “Người có nhớ ta không? Tị Thủy.”

Hàn Tị Thủy đỏ mặt ngâm nga một tiếng, vươn tay sờ soạng gương mặt người yêu đang luồn tay trong vạt áo y, chầm chậm nhắm mắt, ấn lên đó đôi môi mình như câu trả lời.

—o0o—

“Vị Tuyệt!” Bước ra khỏi phòng giam, Chu Hạo Quân vẫn đuổi theo thân ảnh không hề quay đầu lại của Hàn Vị Tuyệt, “Người từ từ, ta có chuyện muốn nói với người.”

“Không có gì để nói.” Nàng cúi đầu đi thẳng.

Đống hỗn loạn này phải giải quyết thế nào đây? Tị Thủy không chịu rời đi Hàm Tiểu sơn trang, Liễu Tinh Vân cũng không chịu đi. A gia mặc dù không giết hắn nhưng cũng không đời nào cho phép bọn họ bên nhau. Còn nàng, nàng cũng không thể rời đi, cho dù....

“Không cần lúc nào cũng nói như vậy.” Chu Hạo Quân cầm lấy tay nàng, yên lặng giam cầm ánh mắt nàng, “Nếu người thật sự không nỡ rời đi nơi này, ta đây liền lưu lại.”

Trước khi đến đây, hắn đã từng nghĩ như vậy; Chính là vừa nãy nhìn thấy bộ dáng đương nhiên của Liễu Tinh Vân mới hạ quyết tâm – Liễu Tinh Vân có thể, Chu Hạo Quân cũng có thể.

Hàn Vị Tuyệt chấn động trong lòng, đột nhiên mắng: “Đồ ngốc, người đang nói gì vậy? Người không biết thân phận của mình sao, lưu lại làm gì?”

“Thân phận, thân phận!” Từ đầu tới cuối người đều dùng hai chữ này đến áp ta.” Chu Hạo Quân rút cuộc nhịn không được lớn tiếng nạt nàng. “Thân phận thì thế nào? Chẳng lẽ vì cái thân phận này mà ta không thể thích người sao? Vậy người tại sao có thể đồng ý chuyện của hai người trong phòng giam kia? Lại vì cái thân phận gì đó mà kháng cự ta?”

“Chuyện đó.... Hai chuyện đó không giống nhau. Người và ta vốn không giống như vậy.” Một nữ tử giang hồ, một vương tử... Làm sao mà bên nhau cho được chứ? Nàng không thể đi, Chu Hạo Quân không thể lưu lại, ngoại trừ thân phận và trách nhiệm còn bởi vì tình cảm.

“Đó là hai việc khác nhau, không liên quan đến chuyện thích hay không thích.”

“Giống nhau, giống nhau!” Nàng vùng ra khỏi tay hắn, khó nén xúc động lớn tiếng nói: “Ta sẽ không rời đi nơi này người có hiểu không? Ta nợ Tị Thủy nhiều lắm, chỉ có thể trả lại bằng cách này.”

“Người cho rằng làm vậy Hàn Tị Thủy sẽ rời đi nơi này sao.” Chu Hạo Quân thở dài lắc đầu, “Ban nãy người cũng thấy đấy, hắn không chịu đi cùng Liễu Tinh Vân; Điểm này, huynh muội các người thật là giống nhau.”

“Ta.... Ta sẽ nghĩ cách khuyên hắn.” Ngực khí của Hàn Vị Tuyệt hơi dao động.

“Suy nghĩ của hai người các người đều giống nhau.” Chu Hạo Quân lẳng lẳng nhìn nàng. “Nói cho cùng, một cái Hàm Tiểu sơn trang đã giam cầm cả hai huynh muội các người.”

“Người không được nói vậy!” Hàn Vị Tuyết kịch liệt la lên, toàn thân run run.

“Ta không nói sai, trong lòng người cũng hiểu được.” Nhìn môi nàng run run nhưng không nói ra lời, Chu Hạo Quân nhẹ nhàng ôm lấy người yêu. “Người nghĩ xem, lời vừa rồi là ta nghiêm túc.”

Ở trong lòng hắn, Hàn Vị Tuyết nhắm mắt lại, mơ hồ đáp: “Ừm...”

Sự nhu thuận khó được của nàng khiến Chu Hạo Quân vui vẻ cười rộ. Tuy rằng như thế này cũng rất tốt, nhưng hắn vẫn thích xem Hàn Vị Tuyết chỉ thẳng mặt mà mắng hắn hơn. Khi đó nhìn nàng đầy sức sống.

Ai! Hắn đây là hơi bị kỳ dị một chút đi, có người yêu là muốn bị mắng?

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng hắn vẫn cảm thấy mỹ mãn ôm giai nhân vào lòng.

Nửa vườn bên kia, Hàn Khiếu đứng nhìn xem toàn bộ, ánh mắt âm trầm phẩy tay áo bỏ đi.

—o0o—

Người trong lòng đã say ngủ, dưới mắt không giấu được sự mệt mỏi mấy ngày nay.

Xem ra, y không chỉ ăn không nổi mà còn ngủ không được nữa! Thật là hoàn toàn không biết chiều cố chính mình.

Liễu Tinh Vân cởi áo khoác, trải lên chiếc giường mà hắn ngại lạnh như băng, cẩn thận không đụng tới vết thương trên tay Hàn Tị Thủy, nhẹ nhàng đặt y nằm xuống, sau đó hắn nằm bên cạnh y, ôm y vào trong lòng, để y gối đầu lên ngực mình, nhẹ nhàng vuốt lưng hắn.

Thời gian yên lặng trôi qua, Hàn Tị Thủy bỗng nhiên trở mình, mở to mắt gọi: “Tinh Vân?”

“Không ngủ thêm chút nữa sao?” Hắn vỗ về gương mặt bất an của người yêu, nhìn sự lưỡng lự từ từ biến mất, “Người mới chợp mắt được một chút thôi, không mệt sao?”

“Ta ngủ bao lâu?” Y mơ màng hỏi.

“Mới nửa canh giờ thôi.” Liễu Tinh Vân ngẩng đầu hôn y một cái, “Còn gần nửa canh giờ nữa, người có thể ngủ tiếp một lát.”

“Ừm.” Hàn Tị Thủy yên tâm nhắm mắt lại, nhưng không tiếp tục ngủ. Ngủ dậy rồi thì vấn đề vẫn còn đó, y không biết phải làm thế nào, nhất định phải có một bên lùi bước mới được sao?

“Người tới đây thế này, Vô Tâm bọn họ nói thế nào?” Y mở mắt, cất tiếng hỏi, không muốn tiếp tục quan tâm nỗi lo khó gỡ.

“Nói cái gì?” Liễu Tinh Vân thích ý đùa mấy lọn tóc dài của y, trên mặt mang theo nụ cười đầy tà khí, “Ta đã dặn dò mọi sự rõ ràng rồi, những phần nên chia cũng đã được chia xong.”

Phân chia? Hàn Tị Thủy cau mày, “Phân chia cái gì?”

“Thiên Tinh đường.”

Y kinh ngạc đến ngừng thở, “Người... người đã làm gì với Thiên Tinh đường vậy?”

“Giải tán.” Liễu Tinh Vân đáp, nhẹ nhàng đến không thể nhẹ nhàng hơn.

“Trời...” Hàn Tị Thủy thấp giọng gọi trời, nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể không ngừng lẩm bẩm: “Người thật sự...”

Hơn hai trăm năm cơ nghiệp của Thiên Tinh đường cứ như vậy tiêu tán vì một câu nói của hắn sao?

Nhưng hắn chính là vì y! Hàn Tị Thủy không biết chính mình nên cảm động hay nên ưu phiền nữa. Bỏ lại cơ nghiệp lớn đến vậy, một thân một mình đuổi theo y lại đây, nếu kết quả cuối cùng là y không hề yêu hắn, như vậy....

“Cho nên, hiện tại, ta chỉ có ngươi, Tị Thủy.” Hấn cười vui vẻ, còn dùng một loại ngữ khí chắc nịch đầy giả hoạt.

Nghe thấy những câu này, cái cảm xúc như vui như buồn nháy mắt tràn đầy trái tim Hàn Tị Thủy. Hấn sao có thể tự tin y sẽ yêu hấn đến vậy chứ? Hàn Tị Thủy nhin không được nghẹn ngào, một lần nữa nhắm mắt lại, chôn đầu vào trong lòng ngực hấn, “Ngươi thật là.... Tự cho là đúng.”

“Mấy hôm trước ngươi vừa nói qua.” Hấn nhíu mày, cười trả lời: “Nhưng mà ta chỉ cho rằng mình đây là đuổi theo điều ta mong muốn nhất, chuyện này có thể coi là tùy hứng nhưng không phải tự cho là đúng.”

“Điều mong muốn nhất, là ta?” Thanh âm trầm trầm ôn hòa đặc thù chậm rãi hỏi.

“Ừ.” Liễu Tinh Vân nâng cằm y, từ từ chạm môi lên đấy.

“Nhưng, ta đáng giá vậy sao?” Thanh âm y đã có chút dồn dập, run rẩy, “Ta không có chỗ nào tốt.... lại là một người mù, hơn nữa, cũng là thân nam nhi như ngươi...”

“Ta yêu ngươi.” Liễu Tinh Vân thì thầm bên tai y, thành công ngăn chặn toàn bộ những nghi ngờ của y. Chỉ cần một câu này, đủ để nói rõ hết thảy. Hàn Tị Thủy kinh ngạc cứng người. Trong khoảnh khắc đó, y muốn ôm lấy hấn thật chặt, nhưng hai cánh tay đau nhức khiến y không thể nào biến ước nguyện đó thành sự thật.

“Ôm chặt ta...” Y thì thào, chờ đợi vòng tay kia siết chặt chính mình, cảm giác hơi thở của hấn phả trên tóc y, là một cảm giác hạnh phúc đến khiến người ta phát khóc!

Cuối cùng hấn cũng có thể hiểu được tại sao lúc trước cha có thể không chút do dự mang theo mẹ rời đi, chính bởi vì yêu!

Có lẽ do ôm chặt nhau luôn làm cho thời gian trôi đi nhanh hơn, vừa mới cảm nhận được cái ấm áp của vòng tay người yêu, Hàn Tị Thủy đã nghe thấy tiếng bước chân đi về hướng này của muội muội

“Vị Tuyết đến đây.” Y cúi đầu nói, hít một hơi thật sâu rồi ngồi dậy từ trong lòng Liễu Tinh Vân, để Liễu Tinh Vân đỡ y rời khỏi giường.

“Ừ.” Liễu Tinh Vân lạnh nhạt đáp, chỉnh lại đầu tóc cho y, thuận tiện ám chỉ: “Có lẽ còn có người khác.”

Hàn Tị Thủy hơi run một chút, đang muốn hỏi rõ ràng thì Hàn Vị Tuyết đã tiến vào, Chu Hạo Quân vẫn theo đằng sau nàng như cũ.

Nàng ngẩng Liễu Tinh Vân, hiểu được hấn vẫn không thay đổi quyết định mới hỏi: “Tị Thủy, đã muốn về hay chưa?”

“Được rồi.” Hàn Tị Thủy hơi do dự, nhưng vẫn gật đầu.

“Lão gia tử, ngài cũng đến đây?” Liễu Tinh Vân bỗng nhiên lên tiếng, thanh âm nhẹ nhưng rõ ràng vang vọng trong phòng giam, ánh mắt nhìn chằm chằm ngoài cửa.

Mọi người lập tức chấn động toàn thân, trong sự kinh ngạc ra tiếng của ba người, gương mặt âm trầm của Hàn Khiếu xuất hiện ở cửa.

Khi Hàn Vị Tuyết đụng phải ánh mắt của hấn, nàng run run một chút, dường như hổ thẹn cúi đầu, rồi lại đột nhiên ngẩng đầu, giống như đã hạ quyết tâm.

“A gia, ngài để Tị Thủy đi cùng hấn đi thôi.” Nàng hít một hơi thật sâu, “Hàm Tiểu sơn trang có ta là được rồi.”

“Vị Tuyết!” Hàn Tị Thủy khẩn cấp la lên. “Ngươi –”

“Câm miệng!” Hàn Khiếu quát lên bằng giọng già nua lại trầm ổn, đôi mắt lão làng quét về phía Liễu Tinh Vân và Chu Hạo Quân, “Hai huynh muội các ngươi, cả hai tên tiểu tử kia nữa, đều đi theo ta.”

“A gia?”

Hàn Tị Thủy lẫn Hà Vị Tuyết đều sửng sốt, sắc mặt Hàn Tị Thủy hơi tái một chút.

“Không dám không theo.” Liễu Tinh Vân nhấc khoe miệng, không mất cung kính chấp tay đi theo Hàn Khiếu.

“Tinh Vân...” Y khó nén lo lắng, khẩn cấp đưa tay sờ soạn.

“Người yên tâm.” Liễu Tinh Vân bắt lấy tay y, nhẹ nhàng kéo vào lòng, ghé vào bên tai y thì thầm hứa hẹn: “Ta nhất định không có việc gì, đi thôi.”

Hàn Khiếu chắc chắn sẽ không giết hắn, bởi vì Hàn Tị Thủy nói muốn cùng hắn đồng sinh cộng tử, mà biểu hiện của Hàn Khiếu cho thấy hắn luyện tiếu đưa cháu này.

Liễu Tinh Vân mỉm cười giúp đỡ Hàn Tị Thủy theo sau Hàn Khiếu; Còn Chu Hạo Quân sau khi trao đổi một ánh mắt với Hàn Vị Tuyết thì cùng nhau sóng vai bước ra.

—o0o—

“Ngồi đi.” Vào phòng, Hàn Khiếu ra lệnh cho bốn người trẻ tuổi phía sau mà không thèm quay đầu lại.

Bốn người nghe lời ngồi xuống ghế hai bên phòng, nhưng Hàn Khiếu lại chậm chạp không mở miệng.

Nặng nề đi qua đi lại một lúc lâu sau, hắn mới ngẩng đầu nhìn Liễu Tinh Vân, hừ lạnh một tiếng: “Lá gan của ngươi rất lớn, tiểu tử.”

“Đa tạ lão gia tử khen ngợi.” Liễu Tinh Vân mỉm cười, không hề lùi bước trước ánh mắt lãnh liệt của hắn.

Hàn Tị Thủy vẫn luôn bất an, may thay có Liễu Tinh Vân vẫn luôn vỗ vỗ tay y, mới có thể khiến y bình tĩnh một chút. Từ lúc chuyện xảy ra tới giờ, y luôn dễ dàng cảm thấy nôn nóng, lo sợ, không thể bình tĩnh suy ngẫm như trước kia.

Hàn Khiếu hơi hơi nheo mắt, quay đầu sang bên kia, “Chu công tử, đối với chuyện ngươi nói lần trước, bây giờ ta chính thức trả lời ngươi.” Hắn nói với Chu Hạo Quân, dừng một chút rồi mới tiếp tục: “Chỉ cần cháu gái ta gật đầu, ngươi có thể tùy thời tới rước dâu.”

“A gia!” Hàn Vị Tuyết ngạc nhiên la lên.

Hàn Tị Thủy cũng ngây người, chợt cảm thấy mừng cho muội muội.

Ý cười trên mặt Liễu Tinh Vân càng tươi hơn, nhìn Hàn Khiếu như đã hiểu.

Lúc này Liễu Tinh Vân sâu sắc cảm nhận được Hàn Khiếu không hổ là một vị trưởng lão đức cao vọng trọng, khó trách hắn có thể dạy dỗ ra một đôi cháu trai cháu gái xuất sắc như vậy.

“Đa tạ lão gia tử!” Chu Hạo Quân mừng rỡ đứng lên ôm quyền, “Ta sẽ lập tức mời người tới cửa cầu hôn.”

“Chu Hạo Quân!” Hàn Vị Tuyết đứng phắt dậy, hỏn hển đỏ cả mặt: “Ta chưa nói muốn gả cho người!”

“Ây da, chuyện này không cần ngươi nói ta cũng biết!” Thấy bộ dáng của nàng như vậy, Chu Hạo Quân càng cười tươi hơn, “Lão gia tử đều đồng ý rồi, ngươi không cần ngượng ngùng.”

“Ngươi, ngươi ... tên lưu manh nhà ngươi, ai ngượng ngùng chứ!” Hàn Vị Tuyết lấp bắp, không biết vì tức hay xấu hổ. “Vị Tuyết, ngươi không cần lo cho ta.” Hàn Tị Thủy ôn hòa mở miệng, “Ngươi đã làm được quá nhiều, huống chi ngươi cũng không nợ ta cái gì.”

Hàn Vị Tuyết nghe vậy lưỡng lự nhìn Chu Hạo Quân rồi lại nhìn Hàn Tị Thủy. Hai người... đều là người mình yêu! Nhưng nếu nàng rời đi, vậy Tị Thủy làm sao bây giờ?

“Không, ta không thể để ngươi lại một mình.” Nàng vẫn nói như vậy, chung quy vẫn khuất phục nỗi áy náy không thể tiêu tan suốt mười năm nay.

“Vị Tuyết, lo cho chính mình đi!” Hàn Tị Thủy than thở. Khúc mắc của Vị Tuyết quá sâu, y cũng không biết phải giải thế nào.

“Tị Thủy có ta ở đây.” Liễu Tinh Vân vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng, “Cho nên, ngươi có thể đi tìm cuộc sống hạnh phúc của chính ngươi đi thôi.”

Không khí xung quanh nhanh chóng trầm mặc xuống dưới, chỉ có Liễu Tinh Vân vẫn chăm chú nhìn Hàn Khiếu, đánh vỡ cái không khí im lặng đến khó thở đó: “Ngài nói đúng không? Lão gia tử.”

Tim Hàn Tị Thủy đập dồn dập, giọng điệu tự tin đến vậy của Liễu Tinh Vân khiến lòng y dâng lên hy vọng – bởi vì y hiểu được, Liễu Tinh Vân sẽ không nói chuyện không chắc chắn bằng giọng khẳng định như vậy.

Hàn Khiếu còn đang đấu mắt với Liễu Tinh Vân.

Xú tiểu tử, đỉnh đặc xông vào nhà, bắt cóc cháu trai lão, bây giờ còn tự tin khẳng định nói lão chắc chắn sẽ thừa nhận hẳn, lão làm sao nuốt trôi cục tức này đây!

Nếu không phải lão hy vọng cháu trai hạnh phúc, ai lại đi đồng ý cho hai tên nam nhân bên nhau chứ? Lão dám nói, tiểu tử này sớm tính kế tốt từ đầu tới cuối, quăng một cái Thiên Tinh đường, lại thu được bạn đời trăm năm khuyến mãi kèm một cái Hàm Tiểu sơn trang, tiểu tử kia căn bản không lỗ vốn.

Tên nhóc chết bầm này!

“Người không cần lo lắng cho Tị Thủy.” Đấu mắt nửa ngày, Hàn Khiếu than nhẹ một tiếng, vẫn không trực tiếp trả lời, ngược lại nói với cháu gái: “Nếu người thật sự thích hẳn, người liền gạt đầu. Chỉ cần quan tâm trong lòng người nghĩ thế nào, không cần bận khoản những chuyện khác.”

Lời căn dặn này giống như cam chịu lời nói của Liễu Tinh Vân ban nãy.

Hàn Tị Thủy ghen một tiếng, cắn môi nhịn xuống kích động.

Liễu Tinh Vân lập tức đem y tựa lên vai mình, ôn nhu trấn an.

“Ta....” Hàn Vị Tuyết nhõn miệng, vẻ mặt phức tạp nhìn cặp đôi trước mắt.

Đúng rồi, Tị Thủy đã không cần nàng nữa rồi, trái tim y đã có chủ, mặc dù có chút kinh hãi thế tục nhưng cũng khó nén hạnh phúc. Nàng biết a gia lẫn Tị Thủy đều hy vọng nàng có thể hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của nàng.... Ai, nàng cũng không rõ mình có hay không....

“Vị Tuyết, người nói thế nào?” Đợi không được đáp án, Chu Hạo Quân đưa mặt lại gần giai nhân, lo lắng hỏi: “Người rốt cuộc là có chịu gả cho ta hay không?”

Hàn Vị Tuyết bị khuôn mặt tuần tú kia làm cho hoảng sợ, không nén được hoảng hốt, hai gò má ửng hồng, dậm chân mắng: “Ta.... Ta không biết! Người đừng phiền ta, để cho ta suy nghĩ.” Nàng đẩy hẳn ra, chạy nhanh rồi đi đại sảnh.

Nhìn tư thái hoảng hốt khó nén của nàng, Chu Hạo Quân tự nhiên không trì hoãn đến mức cần người nhắc nhở, hẳn nhanh chóng đuổi theo.

Xem ra, đứa cháu gái này của lão mặc dù trong lòng còn nghi hoặc nhưng cuối cùng cũng sẽ đồng ý thôi! Lão tin mình sẽ không nhìn lầm, Chu Hạo Quân tuyệt đối có thể yêu thương, sủng ái Vị Tuyết cả đời.

Hàn Khiếu nhịn không được thở dài. Không ai sẽ cảm thấy mát mát hơn lão.

Cháu gái sắp gả đi xa.... Lão quay đầu, thần sắc phức tạp nhìn đôi người yêu to nhỏ thì thầm không coi ai ra gì kia. Ai, đây là gả hay kén rể đây?

Thôi, dù sao thì lão cũng đã già, quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì?

Nhìn hai cháu đều có cuộc sống của riêng mình, dù khác với mong muốn ban đầu của lão rất xa, nhưng lão có thể làm sao bây giờ? Lão cũng không muốn dẫm lên vết xe đổ năm đó, lại càng không nhẫn tâm xem hai cháu đau khổ cả đời, đành phải lựa chọn tiếp nhận thôi.

Lão từ từ đi khỏi đại sảnh, để lại cho cháu trai một chút không gian riêng tư. Lão vuốt râu nhìn trời, bỗng nhiên lắc đầu cười than.

Tùng nhi, vợ chồng các người có vừa lòng kết quả này hay không?

12. Chương 11

Mấy tháng sau, giang hồ đồn đãi Thiên Tình đường bị diệt sau một đêm, không rõ nguyên do.

Còn Hàn Khiếu – đường chủ Hàm Tiểu đường – thì lấy cố tuổi tác đã cao mà nhường vị trí của mình lại cho một thanh niên khác họ. Nghe nói lão còn để người thanh niên đó cưới cháu gái mình, trở thành người thừa kế của Hàm Tiểu đường

Có điều, lời đồn luôn có nhảm lẫn.

Trên thực tế, Hàn Vị Tuyết đã gả vào Chu Ngũ vương phủ ở Thái Nguyên, trở thành vợ Chu Hạo Quân, rời xa cuộc sống giang hồ; Kể ở lại sống hạnh phúc bên người thanh niên khác họ ở Hàm Tiểu sơn trang là cháu trai duy nhất của Hàn Khiếu.

Đương nhiên, chuyện này chỉ lưu hành nội bộ, chưa hề truyền ra ngoài, dù sao đây cũng là chuyện bất thường, không ai muốn mang nó đi rêu rao cả.

Nhưng không khí Hàm Tiểu đường cũng không vì Hàn Vị Tuyết gả đi xa mà trở nên quạnh quẽ, ngược lại còn náo nhiệt hơn trước kia.

Sau khi Liễu Tinh Vân tới đây hơn nửa tháng, Tả Vô Tâm cũng mang theo vài xe gia sản ngang nhiên chiếm lấy một khu nhà rồi vào ở, nhàn tản sống qua ngày; Không còn danh hiệu tam đường gia ước thúc, hẳn càng quây phá kinh người hơn.

Cá tính của hắn giúp hắn rất nhanh kết thân cùng người bên trong sơn trang; Chỗ quái lạ là: hắn và Hàn Khiếu có thể hòa bình ở chung, còn bắt chước Hàn Tị Thủy gọi a gia. Mỗi ngày đều có thể thấy một già một trẻ phẩm trà đánh cờ cùng nhau, hai người ngẫu nhiên còn cùng đi ra ngoài, rất tự tại.

Lại qua nửa tháng, Khúc Hường Văn cũng vác bản mặt không hề cam tâm tình nguyện của hắn xuất hiện trước cửa Hàm Tiểu sơn trang, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta chỉ có một đại ca.” Sau đó không hề phân nản gì mà vui đầu xử lý công vụ.

“Người sớm biết hắn sẽ đến.” Ngày thứ hai sau khi Khúc Hường Văn xuất hiện, Hàn Tị Thủy đã nói rất khẳng định với Liễu Tinh Vân đang lau tóc cho y.

“A?” Thường thức mái tóc dài đã trở thành chuyện mỗi ngày hắn dĩ nhiên phải làm, còn càng ngày càng nghiện nữa chứ, ngay cả tỳ nữ bên người Hàn Tị Thủy – Hoàn Nhi – đều nhịn không được oán hận hắn cướp công việc của nàng: “Sao lại nói vậy?”

“Kể để Vị Tuyết đi vào cứu ta chính là Hường Văn.” Nghe giọng điệu của hắn như vậy, Hàn Tị Thủy càng thêm khẳng định.

“Đúng vậy.” Hắn hơi cau mày.

“Hơn nữa, ngay từ đầu ngươi liền biết rõ mọi chuyện, còn cố ý để Vị Tuyết mang ta đi, đúng không?” Y dừng một chút, mỉm cười nói tiếp: “Vô Tâm cũng là đồng lõa của ngươi.”

“A, hoàn toàn chính xác.” Lão gia tử đã sớm cảnh cáo hắn rằng sớm muộn gì Tị Thủy cũng sẽ phát hiện toàn bộ mưu kế của hắn.

“Nếu ta đoán không lầm, ngươi thậm chí còn cố ý cảnh cáo Hường Văn không được động thủ với ta, nhưng lại ngầm giúp hắn hành động.”

“Ừm...” Hắn cau mày càng chặt, hơi kinh ngạc dừng tay, “Còn nữa không?”

“Ngươi làm cho Hường Văn áy náy, vậy mới thuận lợi giúp ngươi giải tán Thiên Tình đường, rồi sau đó theo tới đây.” Hàn Tị Thủy vừa cười vừa than thở, không biết phải làm thế nào với sự gian trá của người yêu, “Ngươi tính kế huynh đệ như thế, không cảm thấy quá đáng sao?”

“Chính vì coi hắn là huynh đệ nên mới làm vậy.” Hàn Tị Thủy đáp không chút áy náy.

“Thiệt tình.... Sao ta lại yêu phải người như ngươi chứ?” Hàn Tị Thủy thở dài tự hỏi.

Vài hành vi trước kia của Liễu Tinh Vân khiến y cảm thấy khó đoán, bây giờ nghĩ lại hẳn căn bản chính là tùy tính mà làm, không có gì để đoán; Mà dưới cái lốt lạnh lùng khó đoán hồi đó, thật ra chính là một tên thích chinh người lại thích đùa.

“Chuyện của ta với ngươi vốn không giống lẽ thường, suy nghĩ nhiều làm gì?” Liễu Tinh Vân cười nhìn y, cúi đầu hôn lên làn môi nọ, “Có thể ngươi nói không nên lời tại sao lại bị ta hấp dẫn, nhưng ta có thể nói cho ngươi biết tại sao ta lại bị ngươi hấp dẫn, Tị Thủy.”

“Hửm?” Lần này kẻ nhú mày đổi thành Hàn Tị Thủy.

“Ngươi có nhớ ta từng nói tên ngươi vốn nên gọi ‘Tự Thủy’ hay không, Tự Thủy trong nhu tình tự thủy ấy?” Ngón tay thon dài của hắn vuốt ve hai má y, “Đó chính là cảm giác của ta đối với ngươi.”

“Giống nữ tử?” Hàn Tị Thủy nhú mày, có chút bất mãn.

“Không phải, ý là ngươi giống như nước vậy.” Liễu Tinh Vân nở nụ cười, bởi vì vẻ mặt bất mãn rất ít thấy của y. “Ta cho rằng nước chính là một thứ nhìn như nhu nhược nhưng kỳ thật rất kiên định.”

Y nghiêng đầu, lắng nghe câu kế tiếp của hắn.

“Dù ngươi đựng nước bằng cái gì, nước vẫn là nước.” Hầm mỉm cười, nhìn biểu tình Hàn Tị Thủy như đã hiểu ra điều gì đó. “Cho dù bị nhuộm màu, nó vẫn giữ nguyên bản tính của nó, đó chính là nước.”

Hàn Tị Thủy nhin không được mỉm cười, “Cho nên?”

“Đó chính là ngươi, Tị Thủy.” Hắn nhin không được dán môi lên khóe môi đang nở nụ cười sáng lạn kia, hôn hôn từng chút, rất nhẹ, nói khẽ: “Thoạt nhìn nhu nhược như nước, nhưng thật ra rất kiên định.... Đó chính là ngươi.”

Nụ cười trên môi càng tươi hơn, Hàn Tị Thủy hé miệng, nghênh đón đầu lưỡi nóng bỏng.

Nếu y là nước, vậy Liễu Tinh Vân chính là người nhuộm màu cho y – ngay lúc này, y sâu sắc cảm nhận được điều đó.

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-thuy-nhu-tinh>